

И з г а т е л с к а к њ щ а Х е р м е с

УЩА-МЕРИ ПАРКЪР

*Тайните
на Алексия*

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ТАЙНИТЕ НА АЛЕКСИЯ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Осемнадесетгодишната Алексия Ерскайн с трепетно вълнение се приготвя за гостуването си в имението на семейство Клифтън. Тя е поканена на пищен бал по случай рождения ден на Саймън Сиймор — наследника на графа. За младото момиче, чийто баща е пропилял семейното богатство на хазарт, това е не само ново преживяване, но и възможност да бъде представено пред богатите аристократи. С непринуденото си поведение и чувството си за хумор красивата Алексия прави голямо впечатление на Саймън. Не след дълго техният годеж е шумно обявен в средите на висшето общество.

Безумно влюбена в бъдещия си съпруг, Алексия смята, че и най-смелите ѝ мечти са се сбъднали. Но още след медения месец тя разбира, че в семейството цари атмосфера на неприкрита враждебност и студенина, зад които Клифтън крият своите пороци и грехове. Зад стените на великолепното имение са потулени ужасяващи тайни, които могат да сринат репутацията на аристократичния род. Какви са тези страшни тайни, Алексия тепърва ще разбере...

В памет на Соня Маркс, една забележителна и вдъхновяваща жена, и на съпруга ѝ Луис Маркс, който благодарение на таланта си е спечелил много награди, и чиято добрина не знае граници.

ПРОЛОГ

2 май 1919 г.

Осемнайсетгодишна девойка с тъмна коса, сърцевидно лице и интелигентни кафяви очи се качваше в елегантен екипаж на „Падингтън Стейшън“. Тя заминаваше за Оксфорд, на гости на лорд и лейди Клифтън, които устройваха най-големия за сезона бал в чест на дебюта на дъщеря си Вирджиния и двадесет и пет годишнината на сина си Саймън. За пръв път се отделяше от дома си, но това не обясняваше притеснението от предстоящия престой у семейство, което никога досега не бе виждала.

* * *

Потегляйки от къщата си в Корнуол с очукано „Алфа Ромео“, приближаващ тридесетте мъж с изсечен профил и силно присъствие, очакваше идващите почивни дни със смесени чувства. Беше далечен братовчед на фамилия Клифтън и наскоро бе демобилизиран от армията след служба в Северна Франция. Бяха изминали години от последното му посещение в „Марли Корт“ и се питаше дали свършилата вече световна война е променила щедрото гостоприемство, с което домакините се славиха.

* * *

Ездачът имаше розовата кожа и русите коси на типичен англичанин. Той галопираше по стръмния склон, насърчавайки кобилата с бурни изблици смях, докато стигна до самия връх. Оттук се виждаше целият „Марли Корт“, собственост на семейството от времето, когато Хенри VIII го бе подарил на един от прадедите му през 1544-а. Построена от камъни с цвят на мед, с назъбени кули, фронтони

и високи комини, огромната къща имаше сто и дваайсет стаи, претъпкани с безценни антики и картини.

Един ден всичко, което се простираше пред погледа му, щеше да бъде негово.

* * *

Девојката и двамата млади мъже се приближаваха неизбежно един към друг, но само тя имаше усещането, че предстои нещо съдбовно и разрушително, което никой не можеше да предотврати.

В действителност вече нямаше връщане назад.

ПЪРВА ГЛАВА

Сградата бе толкова величествена, че приличаше повече на дворец, отколкото на къща. Очите на Алексия се разшириха от изумление, щом видя „Марли Корт“ между дърветата в края на дългата алея. Имаше вид на пясъчен замък, украсен като сватбена торта. Обградено от добре поддържани градини и паркове, имението гледаше към полегата морава, водеща към езеро, зад което в далечината се мъжделееха гори и хълмове.

— Господи! — ахна тя и приглади новите си сиви плетени ръкавици.

На гарата ги бе очаквала кола и сега, седнала на задната седалка до придружителката си лейди Гудуин и дъщеря ѝ Джейн, усети как опасенията ѝ нарастват, докато минаваха под образувания от масивни дъбове сенчест тунел, за да излязат под сияйните лъчи на следобедното слънце.

„Марли Корт“. Семейното имение на приказно богатите граф и графиня Клифтън. Свят, съвсем различен от мрачния апартамент в Кенсингтън, единственият ѝ дом досега, и вечната нищета.

Лейди Гудуин — закръглена, едра жена с топла усмивка, издаваща болните ѝ амбиции да задоми сполучливо Джейн, бе особено приказлива по време на пътуването им с влака и я бе засипала с куп въпроси за семейството ѝ.

Алексия ѝ бе отговаряла любезно, но предпазливо, чудейки се през цялото време как би могла самата тя да се преобрази от обикновена ученичка в истинска млада дама. Личеше си, че под вещото ръководство на майка си, Джейн е преминала през всички етапи в усвояването на изкуството на изисканите маниери, докато Маргарет Ерскайн бе казала на дъщеря си единствено, че е жалко, задето има толкова лоши обноски, и ако не може да каже нещо остроумно, по-добре да не говори изобщо. Но най-вече да не позволява на никого да разбере колко са бедни.

Алексия най-много се страхуваше, че бдителността ѝ в един момент ще се притъпи и ще издаде унизителни факти, като тези, че нямат прислуга, а повечето ѝ дрехи са шити от баба ѝ.

Колата се движеше неумолимо към къщата. Шофьорът гледаше право пред себе си, а мис Грийн, камериерката на лейди Гудуин, седеше до него, стиснала касетата с бижута на господарката си, сякаш държеше бомба, готова да избухне всеки момент.

— Не извадихме ли истински късмет с времето? — отбеляза лейди Гудуин, обръщайки се настрани, за да може по-добре да се наслади на красивия пейзаж. — Виж, Джейн! Погледни онези орехи! Виждала ли си някога такива внушителни дървета?

Дребното, бледо и не особено привлекателно момиче съвсем не изглеждаше впечатлено.

— Аха — отвърна то вяло. — Прекрасни са.

На Алексия ѝ се искаше да се чувства също толкова спокойна, вместо да изпитва това тревожно, засилващо се усещане за обреченост, от което сърцето ѝ биеше лудо. В крайна сметка беше поканена само за три дни и преди да се усети, щеше отново да се върне у дома и да разказва на баба си за гостуването.

Стигнаха до парадния вход и гумите на колата изсвистяха по алеята, равномерно посипана с едър пясък, наподобяващ захарни кристали. Икономът и двама лакеи, облечени в тъмнозелени ливреи, стояха пред отворените врати с безизразни лица, сякаш очакваха не гости, а поредната доставка на въглища.

Лейди Гудуин и Джейн слязоха грациозно, но Алексия се чувстваше доста затруднена от дългата до средата на прасците ѝ пола. Движенията ѝ бяха тромави и недодялани като на непохватна провинциалистка. В същия момент един полъх на вятъра разтвори палтото ѝ, а дългият, тесен шал се развя около шията ѝ като знаме.

— Божичко! — възкликна високо тя и улови шапката си, преди да бъде отнесена.

Лейди Гудуин ѝ отправи смразяващ поглед. Съкрушена, тя ги последва в огромно тъмно преддверие с размерите на тенискорт. Там веднага бяха посрещнати от икономката мисис Аби, която ги поведе към масивно стълбище в яacobински стил, а после през широка галерия, чиито стени бяха отрупани с гоблени. Минаха по няколко коридора, преди да стигнат до стаята си.

— Банята е малко по-надолу — осведоми ги жената. — Чаят ще бъде сервиран точно в пет часа в червения салон. Ако ви трябва нещо, просто позвънете.

Имам нужда единствено от карта, която да ми помогне да се върна в преддверието, мислено отбеляза Алексия, обзета от паника, че лейди Гудуин и дъщеря ѝ могат да тръгнат преди нея, оставяйки я да се лута сама. Никой не я бе предупредил, че ще стане така. Бе очаквала да я посрещнат лично лорд и лейди Клифтън. Бе смятала, че ще има още много гости на нейната възраст, които да сноват наоколо и да създават ведро атмосфера преди бала. Вместо това гробната тишина в къщата я караше да се чувства като заключена в музей след края на работното време.

Миг по-късно лакеят се появи с куфарите ѝ. Девојката изправи рамене и вирна брадичка. Никой не биваше да разбере колко объркана и смутена се чувства.

— Благодаря ви — каза тя, сякаш цял живот е разполагала с прислуга, и мъжът излезе, затваряйки тихо вратата след себе си.

Бяха я предупредили да не разопакова сама дрехите си. Баба ѝ я бе посъветвала: „Това е работа на камериерката, която ще ги изглади, ще ги подреди вместо теб и ще ти напълни ваната. Когато излизаш, не забравяй да ѝ оставиш няколко монети на тоалетната масичка“.

Алексия се огледа с любопитство. Впечатли се от огромното двойно легло с бледозелен балдахин. Срещу камината, в която пращеше огън, въпреки че беше вече май, имаше старомоден диван. До прозореца стояха стол и маса, върху която се виждаха подредени листове с графския герб, писалка и сребърна мастилница. Огледа се в цял ръст в голямото огледало и установи, че в сравнение с елегантната Джейн изглежда по-скоро като прислужница в евтините си дрехи.

Съблече палтото, метна го върху стола и се запита как ще издържи през следващите няколко дни, без да се издаде. Един поглед бе достатъчен, за да се досети човек, че семейството ѝ няма пукната пара и мястото ѝ съвсем не е тук.

Шум на пристигаща кола привлече вниманието ѝ.

Свали шапката си, внимателно отвори прозореца и се надвеси. Пред нея се откриваше гледка към великолепната градина, но няколкото едновременно пристигащи автомобили разбудиха любопитството ѝ. От първия „Ролс Ройс“ излезе красиво облечена

двойка, придружавана от двете си дъщери, а веднага след това се появи и друга кола, с която очевидно пътуваха камериерката и един слуга заедно с осем куфара.

Алексия погледна собствения си багаж, натъпкан във вехтата пътна чанта на баща ѝ, и сърцето ѝ се сви. Но вниманието ѝ отново бе привлечено към алеята. Бяха пристигнали още трима от гостите, а шофьорите им оглеждаха критично возилата на другите, докато лакеите сновяха насам-натам, заети с поредните купища куфари и кутии. После се появи старомодна карета, теглена от кон, и от нея слезе възрастна двойка, която сякаш не бе променяла стила си на обличане от 1910 година.

Колоната завършваше открито, изпръскано с кал „Алфа Ромео“, карано от млад мъж със слънчеви очила и туидена шапка с козирка.

Тя се надвеси още по-ниско, за да вижда по-добре. Колата спря със свистящи върху алеята гуми точно пред главния вход, но новопристигналият мъж бе приветстван не от иконома, а от млад русокос ездач, който скочи от коня си с радостни възгласи:

— Родърс, стари приятелю! Толкова се радвам да те видя!

Шофьорът се измъкна от колата и непринудено започна да смъква кожените си ръкавици.

— Здравей, Саймън — отговори той сдържано, но младежът обви ръце около раменете му и го прегърна непохватно.

— Мислех, че изобщо няма да дойдеш, Родърс.

— Господи, доста път е от Пенхолт до тук — отвърна с досада мъжът, отдръпна се и свали очилата и шапката си. — Можеш ли да си представиш, че тази сутрин съм станал преди първи петли? — беше висок, с широки рамене и светлокестенявата му коса се развяваше от силния бриз като копринена. Отмятайки я небрежно от очите си, новодошлият добави: — Между другото, честит рожден ден.

— Благодаря. Влизай. Цялото семейство те очаква с нетърпение.

Значи *това* е Саймън Станхоуп, замислено отбеляза Алексия, докато двамата мъже изчезваха в къщата.

Виконт Станхоуп, наследникът на граф Клифтън, един от най-желаните ергени в цялата страна.

Докато миеше ръцете и сапунисваше лицето си, тя откри, че най-големите ѝ страхове се бяха оправдали. Докато дълго бе гледала през

прозореца, за да наблюдава пристигането на гостите, лейди Гудуин и Джейн вече бяха слезли за чая.

Когато излезе в коридора, си спомни, че имаше някаква извивка, водеща към обширна галерия. Мина покрай няколко врати, докато се озова в Т-образен лабиринт и спря, чудейки се накъде да поеме. Не си спомняше да е минавала оттук.

— Ехо! Мога ли да ви помогна?

Алексия се извърна рязко. Млад мъж с разрошена светла коса, стройна фигура, поразителни сини очи и подкупваща усмивка срещна смутения ѝ поглед. Беше Саймън.

— Здравейте. Аз съм Александра Ерскайн — обясни тя, пламнала от срам. — Изгубих се. Бихте ли ми казали как да стигна до червения салон?

— Ще ви заведе до там.

Той тръгна енергично към нея и в един странен миг ѝ се стори, че огромен рояк малки мушици замъглиха лицето му. Тя примигна. За миг очертанята на главата и раменете му сякаш се размазаха и тя предположи, че се е замаяла от струящите през прозореца слънчеви лъчи. Поспря, преди да му благодари. Зрението ѝ бързо се проясни и откри, че се взира в най-светлите сини очи, които някога е виждала. Толкова светли, че зениците приличаха на тъмни дупчици, пробити в черепа му.

Младият мъж я наблюдаваше с любопитство.

— Значи *вие* сте Александра Ерскайн. Чух, че ще ни гостувате. Познавате ли Вирджиния? И тя ще бъде дебютантка тази година.

— За мен това не важи в пълния смисъл — припряно отвърна момичето, опасявайки се да не остави погрешно впечатление. Може би той щеше да си помисли, че родителите ѝ ще устроят бал в нейна чест, и щеше да очаква да го поканят.

— О! Изглеждате ми на подходяща възраст.

— Вече съм на осемнайсет, но живея в Лондон, както сигурно знаете... — гласът ѝ потрепери и тя се почувства много глупаво.

Саймън се засмя, мушна ръка под лакътя ѝ не без нотка на интимност и я поведе по коридорите, докато се озоваха в горния край на масивното стълбище.

— А пък аз си мислех, че именно столицата е мястото, където се случва всичко — прошепна той, сякаш споделяше с нея някаква тайна.

— Вирджиния е бясна, че след войната отмениха представянето в Бъкингамския дворец. Какво си въобразяват кралят и кралицата? Какъв смисъл има да си дебютантка, ако не те въведат във висшето общество, нали!

Тя отново примигна, напълно объркана.

— Не, предполагам, няма.

— Никога ли не сте идвали тук? Откъде се познавате със семейството ми?

Непринудените му маниери и колоритният му начин на изразяване я заинтригуваха.

— Моят и вашият баща са били приятели в „Оксфорд“. Преди няколко дни майка ви случайно срещнала татко на „Бонд Стрийт“ и ме поканила да ви гостувам.

— Имате ли братя или сестри?

— Не, единствено дете съм.

Светлите му очи проблеснаха с одобрение.

— Извадили сте късмет.

Стигнаха до обширното фоайе и той я поведе през двойната врата към салон, обзаведен с мебели с рубиненочервена дамаска, декорирани в златисто. Петнайсетина души бяха насядали наоколо, отпивайки чай от изящни чаши. Сред тях бяха лейди Гудуин и дъщеря ѝ Джейн. Двете разговаряха с млад мъж с изражение на бито куче.

— Мамо! Татко! Вижте кого открих да се лута из коридорите като заблудена овчица — весело се провикна Саймън. — Това е... Това е... — той се обърна въпросително към нея: — Как ви беше името?

Алексия не знаеше дали я взема на подбив, или говори сериозно.

— Казвам се Александра Ерскайн. Приятно ми е — погледна мрачния мъж, застанал с гръб към камината. Жена, на която все още ѝ личеше, че била много красива на младини, стана от стола си и тръгна към нея с протегната ръка.

— Здравейте, мила. Толкова се радвам, че дойдохте. Саймън! — тя се обърна към сина си с престорена строгост. — Защо не се опиташ да бъдеш по-любезен? Ако продължаваш да се държиш така, горкото момиче ще си помисли, че е попаднало в лудница.

Младият мъж извърна сините си очи към гостенката и каза дяволито:

— Тя е достатъчно силна, за да се погрижи сама за себе си. Личи си от пръв поглед. Нали?

Алексия не успя да удържи смеха си, усещайки, че все повече го харесва.

— Очевидно ще ми се наложи — момчешкото му държане ѝ се струваше обезоръжаващо, изгаряше от нетърпение да го опознае по-добре.

— Значи ти си дъщерята на Малкълм Ерскайн, така ли? — мрачно се намеси в разговора лорд Клифтън с потно червендалесто лице и стегната в костюм от кафяв туид едра фигура. — Хммм! Не съм виждал баща ти от години. С какво се занимава напоследък? Все още ли губи пари на надбягванията?

— Татко вече не залага на коне — тихо обясни Алексия, обзета внезапно от желанието да се намира на всяко друго място, но не и в тази стая.

Всички се бяха обърнали към нея и държейки чаши в ръце, я наблюдаваха с любопитство.

— *Толкова мило момиче!* Жалко, че има такъв баща — отбеляза някой шепнешком.

Лорд Клифтън продължи на висок глас:

— Защото не може да си го позволи, а? Вероятно е пропилял цялото семейно състояние.

— Прекаляваш, Иън — възрази съпругата му. — Това беше излишно.

Той я изгледа и очите му блеснаха студено.

— Какъв е смисълът да говорим със заобикалки? На всички е известно, че Малкълм Ерскайн е неудачник, който изгуби парите си на залагания. Момичето няма никаква вина.

Алексия хапеше долната си устна, а парещите сълзи напиреха да бликнат всеки момент.

— Баща ми е чудесен човек! — избухна гневно тя. — Всички го харесват, защото никога в живота си не е наранявал, когото и да било.

— Какво? Дори и онези, от които вземаше пари назаем? — лорд Клифтън извърна към нея пълни с презрение очи, но в дъното им блесна някакво различно чувство, сякаш нещо у момичето го бе трогнало. — Е, ти си му дъщеря. От теб се очаква да говориш точно така, нали? — додаде с неохота той.

Пренебрегвайки го, жена му се приближи и обгърна с ръка раменете на Алексия.

— Не обръщай внимание на думите му, скъпа. Ела да прием чай — каза непринудено тя, докато я отвеждаше към кръгла масичка, застлана с бяла дантелена покривка, върху която на сребърен поднос бе подреден фин порцеланов сервиз.

През това време продължаваха да прииждат нови гости и съвсем скоро компанията се оживи. Алексия бе представена на семейството с двете дъщери, чието пристигане бе наблюдавала, но трудно можеше да се съсредоточи и да вземе участие в онова, което баба ѝ наричаше „банални, незначителни разговори“.

Презрителните думи на лорд Клифтън я бяха наранили дълбоко, карайки я да съжالياва, че е дошла, и същевременно да се пита дали и други споделят мнението му. Тя обичаше баща си повече от всеки друг на света въпреки постоянното мърморене на майка ѝ, че е „неудачник, съсипал живота ѝ“.

Стараяйки се да овладее вълнението си, се огледа наоколо. Саймън беше изчезнал и вече никой не ѝ обръщаше внимание. Гостите говореха помежду си и дори момичетата на нейната възраст не проявяваха дружелюбно отношение към нея. Тогава до нея се приближи самоуверено на вид момиче с дързък поглед и гъста кестенява коса, спускаща се неугледно върху раменете му.

— Значи ти си Александра Ерскайн?

— Да, но всички ме наричат Алексия. А ти си...

— Вирджиния Станхоуп, разбира се — тя изгледа гостенката от черните дантелени пантофки до яката на семплата блуза с неприкрито презрение.

Стъписана, Алексия възкликна срамежливо:

— О! Ти си сестрата на Саймън!

Вирджиния се вторачи в нея злобно, сякаш за да я постави на мястото ѝ, откъдето нямаше намерение да ѝ позволи да мръдне.

— Защо изобщо са те поканили на моето празненство? Ние не се познаваме, нали?

— Бащите ни са били приятели в университета и както обясних на Саймън преди това, се изгубих и не знаех как да стигна до червения салон...

— *Изгуби се?* — повтори другата. — Никога не съм чувала нещо по-нелепо от това някой да се изгуби *в къща*.

Лицето на Алексия пламна от срам.

— Вашата е доста голяма.

Това празненство заплашваше да се превърне в най-ужасния ден в живота ѝ, а пред Вирджиния с нейната скъпа, модерна рокля и масивна кехлибарена огърлица се чувстваше направо жалка.

В този момент в стаята връхлетя Саймън, сияещ от вълнение.

— Видях балната зала! — възкликна той към събралата се компания, останал почти без дъх. — Двамата с Родърс надникнахме... Направо е *божествена*! — тогава забеляза унилата Алексия. — Миличка, трябва да я погледнеш! — улови я припряно за ръката и започна да я тегли към вратата за удивление на гостите, които се наслаждаваха на чаша успокояващ чай. — Освен това искам да те запозная с Родърс! Той е наш далечен братовчед и е изключителен човек.

С периферното си зрение тя успя да забележи гневното изражение върху лицето на Вирджиния, докато лейди Гудуин насърчаваше дъщеря си да тръгне с тях, което момичето отказа с леко поклащане на глава.

Родерик Дейвънпорт стоеше в средата на преддверието и разглеждаше картина, изобразяваща убит елен.

Саймън махна с ръка.

— Това е Родерик Дейвънпорт. Родърс, запознай се с Александра Ерскайн. Алексия, представям ти Родърс.

Още от първия поглед момичето разбра, че има пред себе си човек, на когото би могло да се довери. Чертите му бяха строги, кожата — гладка, а тъмните му очи излъчваха доброта. Устните му бавно се извиха в усмивка.

— Здравейте, Александра — каза той с дълбок, тих глас.

— Здравейте. Обикновено ме наричат Алексия.

Той се усмихна по-широко.

— А пък на мен всички ми казват Род.

— Всички, освен мен, приятелю — нетърпеливо се намеси Саймън, като улови и двамата за ръце. После се обърна към момичето, сякаш забравил за присъствието на другия мъж. — Балната зала е строена през XV век, но през XVII един от предшествениците ни

решил да я реконструира. Изглежда огромна и доста мрачна, затова не трябва да се плашиш.

Родерик го изгледа скептично.

— Защо пък трябва да се плаши?

Саймън сви театрално рамене.

— Защото, както сам знаеш, е доста *импозантна*! Толкова е *величествена*!

— Което се отнася за целия „Марли Корт“, ако трябва да сме точни — сухо отбеляза приятелят му.

Младият домакин пристъпи крачка напред и със замах отвори двойната врата.

— Ето! Е, какво ще кажеш? Невероятно, нали?

Алексия веднага отбеляза мислено, че това е най-натруфената стая, която някога е виждала. Множество извивки, декоративна мазилка, украсена със златисти листа, камина, облицована с многобройни мраморни плочки, стигаща до потъмнелия от времето таван, стилни колони с капители с овални орнаменти, украсяващи четирите ъгъла. Излъсканият под с цвят на мед блестеше като ледена пързалка и навсякъде изобилстваше от цветя — навити около колоните, в огромни вази, разпръснати из цялото помещение, или като гирлянди, висящи над френския прозорец, водещ към терасата. И за да се подсили и бездруго фрапантното разточителство, наоколо бяха подредени златисти столове, ниски масички, тежки полилеи, семейни портрети и всевъзможни произведения на изкуството.

Тя усети погледа на Родерик върху себе си и побърза да му отвърне. В изражението му долови някаква насмешливост, сякаш той се чудеше дали е толкова впечатлена, колкото очакваше Саймън.

— А ще има ли достатъчно място за танците? — попита със съмнение Алексия.

Саймън изглеждаше съкрушен.

— Разбира се, че ще има — отговори той троснато. — Хората ще искат от време на време да седнат и да си поговорят. Не намираш ли, че изглежда великолепно?

— Красиво е — побърза да се съгласи девойката, давайки си сметка, че приятелят му продължава да я наблюдава. — Цветята са прекрасни.

Разочарован, домакинът се извърна.

— Е, според мен балът ще стане основна тема на разговор през следващите няколко месеца.

— Не се съмнявам — тихо отбеляза Род.

— Хайде да пийнем по нещо! Да празнуваме! В края на краищата, днес имам рожден ден — Саймън се обърна към един от прислужниците: — Шампанско „Белмонт“. Не забравяй и чаши.

— Аз не... — колебливо подхвана Алексия.

— О, напротив — възрази домакинът, отново развеселен. — Само няколко глътки, миличка. Нали ще пийнеш за мое здраве?

Тя се усмихна едва забележимо.

— Е, добре.

Струваше ѝ се неудобно да откаже предвид обстоятелствата, освен това винаги изпитваше някакъв трепет, когато я наричаше „миличка“. Никой досега не се бе обръщал към нея по този начин и това я караше да се чувства поласкана и пораснала.

Саймън издърпа един от позлатените столове.

— Настанявай се. Нека се порадваме на това място, преди да е връхлетяла тълпата. Споменах ли ти, че съм поканил една джаз формация да свири довечера?

Час и половина по-късно, след две чаши шампанско, Алексия отчаяно се опитваше да намери пътя към стаята си. Господи, колко коридори и стълбища имаше в тази къща?!

Откритието, че минава за втори път покрай картина, изобразяваща пасящи на ливада крави, я хвърли в паника за втори път този ден. Леко замаяна от алкохола, тъй като до този момент не ѝ бяха позволявали да опита дори глътка вино, тя се запита дали да не се осмели да почука на някоя врата и да помоли да ѝ изпратят прислужница, която да я заведе до спалнята ѝ.

В този момент чу нечии гласове. Беше мисис Аби, която настаняваше закъснели гости.

— Опасявам се, че се изгубих — съобщи на икономката Алексия. Жената ѝ се усмихна ведро.

— Случва се на всички, които идват тук за първи път. Веднъж един посетител дори беше опънал бял конец, за да намери пътя до банята и обратно.

Изпита неописуемо облекчение, щом се озова зад вратата на стаята си. Камериерката беше разопаковала и подредила дрехите ѝ в

гардероб, прикрит зад завеса от пъстра басма. Бледосинята ѝ вечерна рокля бе приготвена, заедно с подходящи сатенени обувки и дълги бели ръкавици, бельото ѝ бе сгънато върху един стол, а до него — копринените чорапи, подарък от баба ѝ. Огънят в камината пукаше успокоително, върху страничната масичка имаше поднос с бисквити и кана с вода. На нощното шкафче до леглото бяха подредени няколко книги и нови списания.

Неочаквано я обзе непознато чувство на самоувереност, дължащо се преди всичко на шампанското, което я накара да си помисли, че може да отиде навсякъде и да направи всичко.

На вратата се почука тихо.

— Напълних ви ваната, мис — разнесе се бодър младежки глас.

Алексия се чувстваше толкова щастлива, че ѝ се прииска да прегърне малката камериерка. Беше попаднала в рая. За такъв живот бе мечтала винаги. И смяташе да си го осигури, да избяга от вечните скандали, от постоянната липса на пари, от нещастното си детство. Тази вечер щеше да е повратната точка и нищо нямаше да ѝ попречи да се забавлява.

Нощта премина в такъв водовъртеж от невероятни впечатления, че можеше да възстанови отделни мигове от нея едва на следващия ден. Вечерята за петдесет гости се състоя около маса, отрупана със сребърни съдове, кристал, бели орхидеи и свещи. Имаше бульон, последван от риба в бял сос, печено агнешко, пудинг и студени мезета, поливани обилно с първокласно вино. За самия бал пристигнаха още около триста души.

Те изпълниха приземния етаж и обширните стаи с разговори и смях, докато лакеите разнасяха подноси с шампанско и имаха грижата да пълнят всички чаши в мига, в който се изпразваха.

На Алексия всички жени ѝ изглеждаха изключително красиви, облечени в сатен и шифон, отрупани с бижута, размахващи предизвикателно ветрила от щраусови пера. Мъжете се суетяха около тях, флиртуваха и се вихреха на дансинга с партньорките си.

Дори откъслечните разговори, долитащи до нея, преливаха от остроумие и аристократизъм.

Тя забелязваше най-малките подробности, попиваше жадно атмосферата на нощта и у нея се затвърждаваше убеждението, че иска

да живее точно по този начин. Никога не бе допускала, че съществува такъв свят.

Не бе и предполагала, че може да има такова невероятно удоволствие. Не бе ставала свидетел на толкова споделено щастие.

Тогава Саймън доведе доста висок мъж, приближаващ тридесетте.

— Трябва да се запознаеш с нашия Багърс, иначе казано Бенджамин Мортимър Смит — обяви той. — Бях негово протеже в „Итън“.

— Наричайте ме Багърс като всички останали — вметна весело другият. — А вие сте...

— Александра Ерскайн — у него имаше нещо неприятно.

— И ви викат как... Алекс? Али? Ал? — попита той и нагло обви ръка около кръста ѝ.

— Алексия — отвърна му с леден тон тя.

— Ааалекзииия! — провлече той. — О, самата вие сте като *Ана Каренина*. Може би сте романтична млада дама?

— Не, не мисля.

Багърс се вторачи в лицето ѝ.

— Не мислиш, а? Мило дете, според мен това трябва да се провери, нали?

В този момент до тях застана Родерик.

— Багърс, дръж се прилично — нареди строго той. — Знам ти номерата.

Алексия го изгледа изненадано.

— Да не би да сте служили заедно в армията?

Двамата мъже се спогледаха и избухнаха в смях.

— В армията ли? — повтори Бенджамин. — Мило момиче, с моето зрение комисията не би ме допуснала до служба дори ако германците се бяха установили на брега на река Дувър. Хайде, ела да потанцуваме.

Той я повлече към дансинга, преди девойката да успее да възрази, докато в същото време оркестърът свиреше, а прадедите на рода Клифтън гледаха от портретите на стените с мълчаливо неодобрение.

Всъщност вечерта тя се запозна с много приятели на Саймън. Всички те бяха постоянно готови да флиртуват, лекомислени и

неискрени. Освен това имаха смешни прякори като Хутс Маквийн, Порги Харгривс Уеб, Плами Пиърсън и Снагъл Синклеър^[1], без съмнение дължащи се на начина, по който говореха или се държаха. Така и не научи истинските им имена, а и не я интересуваше. Единственото важно бе, че се забавлява, но не можеше да разбере защо, щом някой от тях започнеше да се навърта около нея, Родерик неизменно се появяваше като истински ангел хранител.

— Добре ли си, Алексия? — питаше я непрекъснато.

— Да, много добре, благодаря — отвръщаше му бързо и си вземаше поредната чаша шампанско от подноса на минаващия наблизо лакей.

Малко по-късно, гледайки я доста загрижено, същия въпрос ѝ бе задал и Саймън:

— Всичко наред ли е?

— Ама *разбира се!*

Защо ли всички се бяха разтревожили за нея? Дали не я съжаляваха заради баща ѝ? Или задето вечерната ѝ рокля е ушита от баба ѝ? А може би защото не беше дебютантка като останалите момичета?

— Много съм добре — заяви категорично. — И страшно се забавлявам.

— Е, добре тогава. Хайде да потанцуваме.

Саймън я завъртя към дансинга, оставяйки Родерик загледан след тях, докато из въздуха се носеше оглушителното соло на саксофона. Тя се усмихна на партньора си. Тази нощ се бе оказала по-прекрасна от очакванията ѝ и той ѝ изглеждаше толкова красив, толкова трогателно млад с бялата си вратовръзка, разрошена коса, златиста от отблясъците на свещите, и ухайната гардения, прикрепена към ревера му.

— Не е ли опияняващо? — прошепна девойката, останала без дъх.

Бледосините му очи се вторачиха в нейните и той се разсмя.

— Невероятно, нали? Мама и татко са надминали себе си тази вечер.

— Мисля, че къщата е прелестна.

Светлорусите му вежди се повдигнаха.

— Тази вечер да — съгласи се младежът. — Трябва пак да ни дойдеш на гости.

— О, с огромно удоволствие.

— Значи се разбрахме.

— Истински късметлия си, че живееш тук — отбеляза тя замечтано.

Саймън я изгледа с недоверие.

— Мислиш ли?

— О, Господи, да!

Устните му се свиха и изражението му внезапно стана мрачно.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Всичко е вятър и мъгла.

— Сериозно ли говориш? — объркано попита момичето.

— Ооо, на кого му пука? Да вървят по дяволите всички! Както обичам да казвам, животът е, за да се живее. Да се махаме оттук. Стана адски горещо.

Тя му позволи почти насила да я отведе до френския прозорец, водещ към терасата. Луната се открояваше като ярък фенер на фона на черното небе, въздухът беше наситен с плътния, опияняващ аромат на цъфтящите наблизко жасминови храсти.

— Какво е семейството ти? — попита той рязко, извади златна табакера от джоба на фрака си и ѝ предложи цигара.

— *Моето семейство?* Съвсем обикновено, бих казала. Не, благодаря, не пуша. Родителите ми не са богати като твоите и в този смисъл не си подхождаме.

— Това изобщо не ме интересува. Питам те какви са — весели, необщителни, любезни, сурови? Добре ли се отнасят с теб? — замълча и дръпна дълбоко от цигарата си.

Алексия въздъхна неспокойно, за да спечели време, тъй като не ѝ се искаше да отговори. Каза неопределено:

— Предполагам, като всяко друго семейство са по малко от всичко.

— Моята майка никога не е идвала в детската стая, за да ни целуне за лека нощ — погледна я тъжно като малко кученце. — Татко често ме налагаше с камшика за езда. *Пляс! Пляс! Пляс!* — стиснатата му в юмрук ръка започна да удря каменния парапет на терасата.

В този момент тя си даде сметка колко е пиан. Саймън се олюля за момент, после се стовари тежко върху близката пейка.

— Теб били ли са те някога? — попита с гневен глас той.

— Момичетата май не ги бият — отвърна му малко изплашено Алексия.

Саймън я сграбчи за ръката и я притегли към себе си. Дъхът му миришеше на бренди.

— Просто искам да разбера какво означава любовта — продължи той с неочаквана нежност. — А ти знаеш ли?

Тя седеше до него скована, мълчалива, обзета едновременно от страх и срам. Извърна глава и се престори, че не го е чула.

— До *болка* копнея да бъда обичан — продължи Саймън и притисна ръката ѝ към слабините си. После се надвеси над нея с полуотворена уста и притворени очи. — Можеш ли да ме обикнеш, мила? Много ми се иска да ме обикнеш.

Алексия скочи стреснато и отблъсна ръката му. Това беше точно поведението, за което я беше предупреждавала баба ѝ. Младите мъже често се напиваха и се опитваха да се възползват от невинността на момичетата. Репутацията ѝ и така беше сериозно застрашена, ако някой я видеше да седи сама с него тук посред нощ. А ако му позволеше и да я целуне, един Господ знае какво би могло да се случи и докъде би могло да доведе това.

— Трябва да ввляза вътре — заекна тя.

— Не ме оставяй, миличка — изстена той. — Искях само да...

Момичето се извърна и в мига, в който тръгна към къщата, забеляза силуета на Родерик в рамката на отворения френски прозорец. Той стоеше съвсем неподвижно, наблюдавайки я, докато тя се приближаваше към него.

Ядосана, че се е оставила да бъде въввлечена в такова компрометиращо положение, тя се насили да се усмихне, очаквайки той отново да я попита дали е добре.

Вместо това мъжът се засмя и каза любезно:

— Търсих те. Питам се дали би искала да танцуваш с мен.

— О, с удоволствие — отвърна Алексия, надявайки се да не е издала облекчението, което изпита. Поне нямаше друг свидетел на случилото се.

Когато се прибра в стаята си, минаваше два през нощта. Камериерката бе оставила поднос с леки сандвичи и чаша мляко на нощното шкафче, леглото ѝ беше приготвено за сън, нощницата

лежеше разгъната върху него, а пред камината имаше предпазна решетка за по-голяма сигурност.

Тази нощ се бе оказала нощ на открития, наситена с магия и романтика, превръщайки Алексия от скромна ученичка в млада дама. Неспособна да заспи, тя се надвеси през прозореца и вдишвайки топлия ароматен въздух, започна да наблюдава четиримата пазачи, които обикаляха къщата, давайки си сметка, че гостенките са донесли със себе си цели състояния под формата на бижута.

* * *

— Много се извинявам — прошепна сутринта Саймън, когато всички се събраха около масата за закуска. — Снощи се държах непростимо. Всъщност бях прекалено развълнуван, за да хапна нещо на вечеря, така че — няколко чаши шампанско и... край! Чувствах се лек като перце. Ще ми простиш ли?

Алексия забеляза тревогата в погледа му и веднага омекна. В края на краищата предишната вечер и тя не бе съвсем трезва.

— Всичко е наред.

— *Сигурна* ли си? — попита я напрегнато той и смръщи вежди.

— Напълно — девойката се засмя нервно, ужасена от откритието, че неприличното му поведение тайно я бе развълнувало.

— А ти забавлява ли се? Добре ли прекара? — Саймън разтърси глава. — Почти нищо не си спомням от момента, в който ти влезе в къщата.

— Всъщност никога не съм преживявала нещо толкова хубаво — съвсем откровенно отговори момичето.

Вирджиния, която в този момент си сипваше допълнително пържени яйца от страничния поднос, чу думите ѝ и се обади троснато:

— О, не се и съмняваме. Танцува цяла нощ, нали? При това дори не си дебютантка!

Саймън я изгледа строго.

— Беше изключително грубо от твоя страна, Вирджиния. Това, че е имала повече партньори за танци от теб, не означава, че можеш да се държиш като разглезена хлапачка! Тя е чудесно момиче и я поканих да ни гостува отново.

— Не от теб зависи кой ще отсяда в дома ни — злобно изсъска сестра му. — Все още не си наследил имението.

Доста бледа, лейди Клифтън отпи глътка черно кафе и се обади от мястото си в единия край на масата:

— Кога, за Бога, ще пораснете вие двамата? Моля, извини ужасните им маниери, мила Алексия. Довърши закуската си, а после ще се присъединиш към компанията.

Дълбоко унижена, гостенката пренебрегна изящните сребърни съдове, под които малки спиртници поддържаха храната топла, и си наля само чаша кафе.

— Не си ли гладна? — попита я Саймън, докато слагаше в чинията си яйца и бекон.

Неспособна да преглътне грубостта на Вирджиния, тя отвърна рязко:

— Не, не съм. Благодаря.

— Все още ми се сърдиш, нали?

— Ни най-малко.

— Ще поиграеш ли крикет с мен по-късно днес?

Алексия кимна любезно, но внезапно я обзе лошо предчувствие и ѝ се прииска да си тръгне веднага. Магията и блясъкът на отминалата нощ бяха изчезнали. Огромната къща може и да притежаваше удобствата на луксозен хотел, но в нея имаше нещо тайнствено, което ѝ убягваше. Дали това усещане не се дължеше на странните думи на Саймън, че „всичко е вятър и мъгла“?

— Може би и една игра тенис? — продължаваше да я уговаря той.

— Съжалявам, не играя тенис.

Младият мъж я изгледа объркано.

— За какво използвате тенис корта си в такъв случай?

— Нямаме тенискорт — за свое огорчение Алексия установи, че той не си дава сметка за огромната пропаст, която зее помежду им. Вероятно, след като бе разбрал колко обикновен и беден е нейният живот в сравнение с неговия, нямаше да иска да има нищо общо с нея. — Както и повечето къщи в Лондон — добави небрежно тя в отговор на някаква глупост от негова страна.

Саймън се разсмя, без изобщо да се засегне.

— Съвсем бях забравил, че живееш в града. Другата седмица смятам да отскоча до там. Може ли да ти се обадя? Дали родителите ти ще ми позволят да те изведе на вечеря? Имаш ли придружителка като онази досадна лейди Гудуин, с която пристигна тук? Горкичката — продължи, без да дочака отговора ѝ, — сигурно е ужасно да си момиче.

— Вече свикнах — пошегува се тя, надявайки се, че споменатата достолепна дама не ги е чула.

Смехът му отекна от едната стена в другата и стресна онези, които сериозно се бяха заели със закуската си.

— Свикнала си значи! — повтори той. — Миличка, ти си невероятна! Луд съм по теб. Ела ни на гости още следващия уикенд. Или още по-добре изобщо не си отивай. Остани тук! Шофьорът ти би могъл да ти донесе всичко необходимо, нали? Хайде, кажи, че ще останеш!

Всички се бяха вторачили в нея, особено лейди Гудуин, чието войнствено изражение издаваше съмненията ѝ, че нейната повереница се държи неприлично, при това напълно засенчвайки горката Джейн.

Алексия пламна и изведнъж ѝ стана горещо в грозната, ръчно плетена жилетка, докато останалите момичета бяха облечени в копринени ризи и носеха перлени огърлици.

— Съжалявам, но имам работа в града.

— Но сигурно би могла...

— За Бога, Саймън, *млъкни!* — изкрещя лорд Клифтън, който тъкмо влизаше в трапезарията. Изглеждаше подпухнал и раздражителен, докато оглеждаше съдовете с храна. — Къде са наденичките? Знаете, че обичам наденички за закуска. Защо тази сутрин няма? — попита с нарастващ гняв той.

Пребледнял, икономът се появи в стаята.

— Защо не вземеш нещо друго за разнообразие? — меко предложи лейди Клифтън.

— А ти защо не си гледаш своята работа? — изстреля съпругът ѝ и я изгледа яростно.

Изумена, Алексия отпи от чая си и огледа изпитателно прислужника, върху чиято жълта униформа бе избродиран фамилният герб на рода Клифтън. Значи не само нейните родители имаха нещастен брак. Те не си крещяха така, но помежду им съществуваше

ледена отчужденост, цареше продължително и болезнено разочарование, породено от съжаление.

Домакинята се обърна към нея:

— Кажи ми, мила, как е баща ти? Докато учеше в „Оксфорд“, беше един от най-хубавите млади мъже, както сигурно си чувала.

— Моят баща? Наистина ли?

Очите на момичето се разшириха от задоволство. Опита се да си го представи преди години, когато е бил млад и щастлив, смеел се е, ходел е по събирания и много се е харесвал на жените.

— Предай му най-добрите ми пожелания — продължи лейди Клифтън и се загледа през прозореца с тъжно изражение. — Как сме се забавлявали на младини!

След закуската Алексия се отправи към оранжерията, където предишната вечер се бяха настанили по-възрастните гости, за да избягат от врявата, вдигана от оркестъра. Отиде до най-отдалечения край и погледна през прозореца към езерото, по чиято повърхност грациозно се носеха черни лебеди. Всичко изглеждаше съвършено. Запита се какво ли е да живееш тук.

Дали предишната нощ не бе погледнала на „Марли Корт“ през приятната омая на шампанското? Дали очарованието на бала не я бе хвърлило в екстаз и не си бе въобразила, че е принцеса в един вълшебен свят, надявайки се това да продължи вечно?

— Вие сте дъщерята на Малкълм Ерскайн, нали?

Тя се извърна стреснато и видя закръглен около петдесетгодишен мъж, който я гледаше с хитри кафяви очи. Върху бледото му потно лице бе изписана подкупваща усмивка, а косата му, посивяла по слепоочията, беше грижливо сресана над оплешивялото теме с помощта на брилянтин.

— Точно така — отвърна предпазливо тя. Беше го забелязала миналата вечер да прави множество снимки, да се промъква напористо към по-богатите гости, за да ласкае жените и да любезничи със съпрузите им.

Той радостно плесна с ръце и възкликна тържествуващо:

— Така си и мислех! Майка ви се казва Маргарет Ерскайн, нали? И беше танцьорка, известна под псевдонима Мадмоазел Жени.

Алексия се притесни. Откъде този човек знаеше толкова много? Майка ѝ никога не бе говорила за миналото си и пазеше в един куфар

под леглото си всичките си снимки в различни костюми и пози, правени ѝ някога на сцената. Почтените момичета никога не се захващаха с танци; освен ако не станеха като световноизвестната Анна Павлова.

— Било е много отдавна — отвърна нервно тя.

Мъжът се настани на стола точно срещу нея.

— Между другото, казвам се Кенет Понсонби. Познавам баща ви от „Оксфорд“, а с Иън Клифтън бяхме най-добри приятели. Доста неща преживяхме заедно — в многозначителния му смях се прокрадна подигравателна нотка.

— Разбирам — каза тя, все още чувствайки се неловко. Кое беше това мазно същество, което още в първия момент предизвика отвращение у нея?

— Снощният бал мина чудесно, нали, Алексия?

— О, да. Наистина.

— Вие очевидно доста се поувлякохте по Саймън — отбеляза той и скръсти ръце пред гърдите си.

Девойката се изчерви силно.

— Не знам за какво говорите.

— О, аз пък знам! А и той е доста изгодна партия! Попечителският фонд на негово име вече е надхвърлил един милион паунда, а когато наследи и имението, ще стане изключително богат. Уверен съм, че майка ви би поощрила такъв брак — подхвърли ѝ лукаво мъжът.

— Аз пък съм уверена, че на мама и през ум не би ѝ минала подобна мисъл. Освен това още съм прекалено млада — тя се изправи рязко с надеждата час по-скоро да се отърве от него.

— Последния път, когато видях баща ви — продължи Кенет, — беше затънал в дългове. Успя ли да се издължи на всички, от което бе заел пари? Предполагам, че е обявил банкрут. Така е много по-лесно, отколкото да раболепничи с надеждата да изкара някое и друго пени, не мислите ли?

Очите на девойката блеснаха застрашително.

— Не желая да обсъждам баща си с вас, мистър Понсонби — изрече гневно тя.

Кенет се отдръпна обидено и се затвори в себе си като стрида, върху която са изстискали лимонов сок.

— Господи, аз май ви разстроих — отвърна намръщено той.
Алексия се стегна.

— Не исках да съм груба, но ми е неприятно, когато се разпространяват клюки за баща ми.

— Естествено. Спомням си го като млад. Беше влюбен в Леонора. Май дори ѝ бе предложил брак, но родителите ѝ, сър Ричард и лейди Уилоуби, нямаше да ѝ позволят да се омъжи за него.

— Леонора? — озадачено повтори момичето.

В очите на мъжа проблеснаха игриви пламъчета.

— Говоря за Леонора Клифтън, разбира се, нашата любезна домакиня, скъпо дете. Нима не знаеше? Беше невероятна красавица и техните бяха решили, че на всяка цена трябва да сключи изгоден брак. А по онова време нямаше по-подходящ от Иън Клифтън... освен може би дукът на Уестминстър, който също се заглеждаше по нея.

— Разбирам — мислите на девойката трескаво се въртяха около новото откритие.

— Дали пък историята не е на път да се повтори? — подхвърли събеседникът ѝ лукаво. — Ще е интересно, нали?

Тя се извърна рязко в мига, в който Саймън се появи в оранжерията. Щом видя Кенет Понсонби, застина на мястото си и попита студено:

— Какво правите тук?

— Просто си бъррим, мило момче.

— Хайде, Алексия. Искам да ти покажа конете — подкани я младият мъж.

Гостът ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха. Като на жаба, дебнеща муха, притеснението ѝ му бе доставило удоволствие. Малката нямаше никаква представа какво влияние има той върху семейство Клифтън. Един безобиден опит за сватосване би причинил буря, щом се отнасяше за безценния син и наследник, а и колко забавно щеше да бъде!

После разгърна новия брой на „Таймс“, за да прочете кой е умрял наскоро.

* * *

— Търсих те навсякъде, Алексия — говореше Саймън, докато вървяха по коридора към входната врата.

— Мислех, че играеш тенис.

— Дотегна ми. Искам да ти покажа новия си кон. Подарък от мама и татко за рождения ми ден. Ела.

— Кой е този мистър Понсонби?

— Едно отвратително същество. Не мога да го понасям. Живее на наш гръб и постоянно слухти из къщата. Луд е по фотографията.

— Каза, че познавал баща ми.

— Той познава бащите на всички. По някаква причина татко го съжالياва, защото винаги е без пукната пара, но аз бих го изритал от къщата, стига да можех. Само неприятности ни създава. А сега насам — Саймън закрачи към конюшните толкова бързо, че тя трябваше да тича, за да го настигне.

Коне бе виждала само в „Хайд Парк“, да се движат в колона, и макар да им се бе възхищавала отдалече, близостта им сега я изнервяше.

— Стигнахме — заяви Саймън, щом свърнаха към постройка с каменист под, а трите ѝ стени представляваха сковани от дъски клетки. Десетина красиви коня надничаха над вратичките и огромните им размери я уплашиха.

Към тях се приближи коняр и им подаде пълна с почистени моркови кофа.

— Благодаря — каза Саймън и загреба цяла шепа. — Заповядай, мила — подкани я той, после се приближи към сива породиста кобила, която го следеше с очакване. — Ето я и моята красавица. Това е Грация. Не е ли страхотна?

Животното повдигна глава и с грациозно движение пое храната от ръката му. Имаше буйна сребриста грива, спускаща се чак до тъмните му умни очи.

— Наистина е красавица — призна Алексия.

— Можеш да я яздиш, когато пожелаеш — щедро предложи домакинът, милвайки главата на Грация.

Момичето го погледна смутено.

— Не, благодаря. Никога в живота си не съм се качвала на кон.

— Какво? Никога не си яздила? — с недоверие попита той. После започна да си играе с ушите на кобилата, сякаш тя е домашно

коте или куче. — Тогава ще те науча. Като дойдеш следващия път, непременно си вземи и костюм за езда. Ще останеш очарована. Няма нищо по-вълнуващо от това да препускаш по склоновете и да прескачаш огради на гърба на такова силно същество като Грация. Чувството е неопишимо — младият мъж отметна глава и притвори очи, сякаш си представяше усещането от ездата, докато вятърът развява златистата му коса.

Алексия усети, че ѝ прималява от страх, но същевременно осъзна, че ако *иска* да продължат да я канят в „Марли Корт“, както се случваше всеки път, когато този мъж стоеше до нея, трябва да привикне към неговия начин на живот.

Въпреки предишните ѝ опасения това място я бе оплело в магията си с лука и внушителността си. Предишната нощ не беше просто илюзия, разкрила ѝ удоволствия, за чието съществуване не бе подозирала допреди няколко дни. Беше отворила очите ѝ за онова, което желаше в действителност.

„Марли Корт“, с многобройните си кулички и фронтони и стотиците искрящи прозорци, беше зашеметяващо красива, едно истинско бижу наред тучната английска природа, исторически паметник, където мечтите се сбъдват и фантастиката се слива с реалността.

В миг на някакво прозрение Алексия осъзна, че е обречена да принадлежи на това място. Обзе я непознато досега въодушевление. Да, всичко, за което бе копняла, щеше да се осъществи. Вече нямаше никакво съмнение.

— Добре — съгласи се с готовност тя и се усмихна. — Другия път ще ме научиш да яздя.

Тропот на копита по каменистата настилка я накара да се извърне рязко и очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя Родерик, яхнал огромен черен жребец с буйна грива и дълга опашка. Животното поклащаше нетърпеливо глава и хапеше нервно юздата, което я накара инстинктивно да отскочи назад.

— Здравей, Родърс! — засмяно се провикна Саймън.

— Хареса ли ти ездата?

С бързо и грациозно движение мъжът скочи от седлото, подаде юздата на коняря и се приближи към тях.

— Да, беше чудесно, благодаря.

— Исках да дойда с теб, но мама настоя да остана в къщата и да поиграе тенис с досадните сестри Уилямс. Представи си само! Струваше ми се, че ще умра от скука, докато не се натъкнах на Алексия, която се криеше в оранжерията.

Родерик погледна изпитателно момичето и попита шеговито:

— Криеше се? Не мога да повярвам.

Тя отвърна на погледа му, чудейки се дали при следващото ѝ идване в „Марли Корт“ той ще е тук. Защото вече знаеше, че ще остане разочарована, ако го няма.

[1] Hoot (англ.) — викам, крещя; Porgie (англ.) — вид риба; Plummy (англ.) — нисък, басов глас; snuggle (англ.) — гушкам се, притискам се. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Когато бях шестнайсетгодишна, си обещах нещо. Заклех се, че щом порасна, ще поема нещата в свои ръце и никога няма да позволя на никого да ме тъпче. Обичам татко и баба, но се страхувам от свадливата си майка, която ме принуждаваше да заставам на нейна страна при всяка семейна кавга.

Моят живот ще принадлежи единствено на мен. Никога няма да позволя някой да ме накара да правя неща, каквито според мен едно дете не би трябвало да прави. И ще престана да чувствам необходимост да се извинявам за това, че изобищо съм се родила. Ще се опитам да забравя, че докато бях малка, майка ми постоянно ме наричаше „кошмар“, което смятах за умалително обръщение, докато не погледнах в речника, и завинаги ще залича вината, която ме караше да вярвам, че съм съсипала живота на родителите си.

И никога няма да наруша този обет.

А днес, докато колата ме откарваше от „Марли Корт“ към гарата, си дадох още едно обещание.

Кълна се, че отново ще се върна. Ще направя имението свой дом, свой рай, независимо какво ще ми струва това. Нямам представа как ще стане, но непременно ще се случи. Някой ден. По някакъв начин.

Трябва да го постигна. Трябва да се отърва от онзи мизерен апартамент, в който никога няма достатъчно пари и атмосферата е наситена с тягостната сянка на горчивината, отчаянието и разочарованието.

* * *

Когато се прибра вкъщи, Алексия имаше особено излъчване, каквото близките ѝ не бяха забелязвали до този момент. Очите ѝ

сияеха, докато им разказваше за приятните преживявания в богатото имение.

— Много се радвам, че си се забавлявала, скъпа — топло я приветства Малкълм Ерскайн. — Знаех, че семейство Клифтън ще те посрещнат като истински приятели.

Алексия извърна лице. Как би могла да сподели с баща си какво е наговорил за него старият му приятел...

— Лейди Клифтън много ми допадна — каза предпазливо тя.

Лицето на възрастния мъж светна.

— Чудесна е, нали? При това е толкова красива.

— Тя пък твърди, че когато сте се запознали, ти си бил най-ухажваният младеж в университета.

Малкълм се изчерви и отвърна сконфузено:

— Е, не знам... Както и да е, радвам се, че случайната ни среща помогна да те поканят на празненството.

— Все още е доста привлекателна, въпреки че вече е възрастна.

— Възрастна? — повтори той шокиран. После се усмихна. — Е, да. Предполагам, за теб петдесет години са солидна възраст. А как се разбираше с по-младите?

— С дъщерята и сина? Саймън много ми хареса. Той е забавен, обича да се весели и изглежда доста добре. Постоянно се грижеше за мен, което беше много мило от негова страна.

— А Вирджиния? Тя е горе-долу на твоите години, нали?

Алексия кимна.

— Тя изобщо не ме интересува, татко. Много е невъзпитана и изобщо не се разбирахме. Но ме поканиха да им гостувам пак, а Саймън ще дойде в Лондон другата седмица. Обеща да ми се обади.

— Може би ще трябва да го поканим на чай или на вечеря.

— Тук? — огледа се съмнение момичето. — Не мисля, че е уместно.

Забелязала болката в очите му, дъщерята се почувства много нещастна.

— Не казвам, че вината е твоя, татко — додаде припряно, — но в сравнение с Марли...

— О, напротив, точно аз съм виновен — призна Малкълм. — И ужасно съжалявам. Бих дал всичко, за да върна времето назад. Хазартът е коварно нещо, а аз се държах като истински глупак.

— Има много по-лоши неща от залаганията и бедността — твърдо заяви дъщерята.

— Но не и когато се изправиш лице в лице със старите си богати приятели, след като си проиграл цялото си състояние.

Изглеждаше толкова нещастен, че тя се протегна и сложи тънката си ръка върху рамото му.

— Татко, обзалагам се, че ако лорд Клифтън не бе наследил състоянието си, сега щеше да мизерства! Защото не е много умен, нали? Поне не колкото теб.

Малкълм потупа дланта ѝ с обич.

— Благодаря ти за лоялността, скъпа. За мен тя означава много. Но аз се държах като глупак. В този смисъл той се оказа доста по-умен от мен, щом успя да запази парите и земята си.

Връщането в мизерния апартамент дори след тридневно отсъствие се оказа истински шок за нея. Тя имаше вкус към богатството и всички идващи от него облаги и сега собственият и дом ѝ се струваше по-студен, по-мрачен и по-окаян, отколкото си го спомняше.

Инстинктивно се въздържа да разкаже на майка си за чудесното прекарване в имението, защото щеше да получи в отговор единствено горчиви и завистливи забележки по адрес на богатите хора. Но не устоя на изкушението да сподели впечатленията си с баба си, Хелън Макнотън.

— Никога не си виждала такова изобилие от храна, при това толкова скъпа — започна с детински възторг Алексия, щом останаха сами. — Всеки ден за обяд ни сервираха по три ястия, а за вечеря — дори четири-пет! Какъв богат избор! Прислугата се състои от множество готвачи, камериерки, портиери, коняри, икономии, дори си имат специален човек, чието единствено задължение е да подрежда цветята във вазите. Представяш ли си, бабо, имат си даже собствена пожарна с кола и всичко останало! Освен персонала в къщата, разполагат с осемнайсет мъже, които се грижат за горите, и с двайсет и трима градинари. Разбира се, лейди Клифтън си има лична камериерка и шивачка, която шие всички нейни дрехи и тези на Вирджиния. А конюшните... — Алексия продължи да описва всеки момент в богатия дом, преди да подхвърли нехайно: — Не можеш да си представиш как копнея да отида пак.

Хелън Макнотън слушаше внучката си развеселена, с известно снизхождение, но и със съчувствие. Очевидно момичето бе преживяло вълнуващи дни, но възрастната жена се опасяваше, че сега вече трудно ще се върне към реалността, състояща се от малкия мрачен апартамент, където годишният доход възлизаше едва на двеста лири.

* * *

На другия ден Алексия се зае да преглежда гардероба си. Решително изхвърли всичко, което ѝ изглеждаше неподходящо за новия живот, а без съмнение той ѝ предстоеше.

— Бабо, ще ми помогнеш ли да си уشيا копринена блуза и дългата тясна пола от туид?

Изкуствените перли беше купила от „Улуъртс“. Ако успееше да спести нещо от двата шилинга, които баща ѝ ѝ даваше на седмица за джобни, щеше да купи фин вълнен плат и да си направи точно такава рокля, каквато Вирджиния бе носила на следобедния чай.

След това изпра и изглади дрехите, които бе решила да задържи, а баба ѝ Хелън отдели от личните си средства, за да ѝ набави брич, къс жакет и ботуши за езда. Вече беше готова за втората покана от семейство Клифтън.

Дали Саймън щеше да се отбие неочаквано, когато дойдеше в Лондон? Или щеше да ѝ позвъни? Или пък поканата щеше да пристигне по пощата във вид на писмо от майка му?

Обзета от безпокойство, тя непрекъснато поглеждаше дали невзрачната гостна стая е подредена и дали букетът, купен за два пенса, не е започнал да увяхва.

Вторникът мина и нищо не се случи. В сряда — също. Пощальонът подминаваше с празни ръце, телефонът упорито продължаваше да мълчи.

— Утре непременно ще ми се обади — повтаряше си убедително, докато довършваше дългата пола за тенис, която бе успяла да си ушие благодарение на допълнителните пари, отпуснати от баща ѝ. Те бяха казали, че трябва непременно да им погостува отново. Саймън бе обещал да я потърси, щом пристигне в града.

В четвъртък вече усети пристъпи на паника. Дали с него не се бе случило нещо? Или пък лейди Клифтън е променила решението си? Дори баба ѝ изглеждаше притеснена.

Малкълм я изгледа съчувствено, когато се върна от зле платената си работа в счетоводството на общинския съвет.

— Миличка, нали не си приела думите на семейство Клифтън съвсем буквално? Хора като тях, колкото и да са любезни, понякога дават обещания, които имат намерение да спазят, но после се улисват в нещо и напълно ги забравят. Те направиха ли някаква точна уговорка за евентуалното ти гостуване?

Бледото сърцевидно лице на Алексия помръкна.

— Не. Просто казаха „трябва да дойдеш пак“, а Саймън обеща, като пристигне през седмицата в града, да ме покани да излезем. Но вече е петък, а все още го няма.

— Това е типично за хора с натоварен социален живот — въздъхна баща ѝ. — Намеренията им са добри, скъпа, но думите им са провокирани от момента и веднага след това са забравени. Знаеш ли колко пъти познати са ми казвали: „Трябва да дойдеш с нас на лов“ или „Защо да не отидем да вечеряме заедно някой път“, след което не съм ги виждал повече. Често това е начин да се сбогуваш с някого по най-безболезнения начин, да го отпратиш, без да го нараниш.

Тъмните ѝ очи плувнаха в сълзи.

— Това е ужасно! — избухна тя.

— О, сигурен съм, че са били искрени — опита се да смекчи думите си той, виждайки я толкова разстроена. — Не се съмнявам, че ще те поканят отново, но това не означава непременно идната седмица или дори идния месец.

* * *

Но колко дълго мога да чакам? Всеки ден за мен е агония, когато гледам как времето минава, а нищо не се случва.

Какво прави Саймън? Мисли ли за мен? Спомня ли си за мен изобщо? От „Дейли Мейл“ разбрах, че сезонът вече е открит. Всяка вечер има приеми и балове и двамата с Вирджиния несъмнено са поканени на всички. Вероятно точно в този момент са в лондонската

си къща на „Белгрейв Скуеър“ и се обличат за поредното светско събитие. Той ще се среща с красиви момичета, при това богати, образовани и остроумни, и ще забрави дори, че сме се срещали. Докато аз ще стоя закотвена тук завинаги. Не мисля, че мога да го понеса.

* * *

— Ти си лъжец! Проклет лъжец!

От стаята си, намираща се в съседство със спалнята на родителите ѝ, Алексия чуваше как майка ѝ се кара с баща ѝ. Неговите думи почти не се разбираха.

— Ти си абсолютен *неудачник*! — продължаваше да крещи Маргарет. — Не ми казвай, че не си откраднал фотоапарата ми, за да го продадеш и да профукаш парите за залагания, долно копеле!

Приглушеното мърморене беше последвано от трясъка на затръшнатата врата на гардероба, а след това и на чекмеджетата на скрина, след което се разнесе вече високият и гневен глас на Малкълм:

— Ето го скъпоценния ти фотоапарат! Защо не го потърси, преди да започнеш да ме обвиняваш?

Разговорът продължи по-тихо и момичето успя да чуе само майка ѝ да споменава за неплатени сметки. И пак баща ѝ:

— Детето трябва да...

— Теб само това те интересува! — говореше Маргарет Ерскайн разтреперена от гняв. — Алексия е винаги на първо място. Господи, пропилях целия си живот в този несполучлив брак, а ти постоянно заставащ на нейна страна!

— Защото тя няма вина.

Алексия се сви на леглото, чувствайки се много нещастна. В този момент ѝ се искаше само стените на апартамента да са по-дебели. Беше слушала подобни разprávии от малка и не знаеше още колко ще може да издържи.

Майка ѝ отново се бе развилняла:

— Тя никога за нищо няма вина, нали!

— За Бога, не замесвай и детето в това.

— Теб може и да те устройва, но на мен ми писна да стоя затворена тук без пукната пара. Нямаме нужда от теб! Не те искаме, не разбираш ли? Защо просто не се махнеш? Съвсем безполезен си и посрами цялото ни семейство.

— Достатъчно, Маргарет.

— О, върви по дяволите...

Вратата на спалнята се затръшна и Алексия чу стъпките на майка си към изхода. Миг по-късно се чу изщракването на бравата и в апартамента настъпи ледена тишина.

Ще бъдем много по-щастливи без татко, нали, миличка? Аз го напускам, а ти ще дойдеш с мен... Баща ти не го бива за нищо и ти не искаш да го виждаш повече, нали?...

* * *

Алексия притисна ушите си с ръце, сякаш искаше да заглуши грозните неща, които майка ѝ бе наговорила в детството ѝ. И сега, за свой срам, си спомни, че уплашена от гнева ѝ, само бе кимнала в знак на съгласие. *Но аз обичам татко. И искам той да остане при нас...*

Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя зарови лице във възглавницата, обзета от желание да се махне оттук колкото може по-скоро.

* * *

Един късен следобед звънецът на входната врата иззвъня. Майка ѝ беше на пазар, а баща ѝ — на работа. Момичето погледна въпросително баба си.

— Защо не отидеш да видиш кой е? — предложи Хелън.

През целия ден Алексия бе имала странното чувство, че Саймън ще я потърси, затова бе облякла новата си следобедна рокля и дори бе сресала дългата си коса на моден кок ниско на тила.

Забърза навън, усещайки как сърцето ѝ се блъска до пръсване в гърдите, а бузите ѝ горят от възбуждане. Прекоси тесния коридор, спря в малкото антре и отвори вратата с грациозен жест.

— О! *Ти* какво правиш тук? — попита объркано.

Пред нея усмихнат стоеше Родерик Дейвънпорт и в тъмните му очи танцуваха весели пламъчета. Изключително елегантен в тъмносиния си костюм, бяла риза и копринена вратовръзка, той се поклони театрално, притискайки шапката към гърдите си.

— Да си тръгвам ли в такъв случай? — подразни я мъжът, едва сдържайки смеха си.

Алексия се стегна и като се опитваше да прикрие разочарованието си, отвори вратата по-широко.

— Извинявай! Просто се изненадах, като те видях. Влизай.

— Да не би да очакваш някой друг?

— Да. Всъщност не. Не точно. Как си? — говорейки, го водеше към гостната, в която миришеше на прах и застояло. — Искаш ли чаша чай?

Той бързо обходи с поглед стаята.

— Моля те, не си прави труда. Минавах наблизко и се запитах дали не би искала да дойдеш на откриването на самостоятелната ми изложба утре вечер. Подредена е в галерия „Слоун“.

— Твоята изложба... Но аз мислех, че си военен!

Усмивката му стана по-широка.

— Бях за малко, но се върнах към рисуването на портрети. Надявам се това изложение да ми донесе няколко поръчки.

Алексия седна на неудобно кресло, покрито с калъфка на сини цветя върху кремав фон. Родерик се настани върху твърдия диван срещу нея.

— Нямах представа, че си художник — отбеляза тя.

— Навярно защото не съм ти го споменавал.

Момичето забеляза чаровния начин, по който ъгълчетата на устата му се извиваха, когато се усмихваше, разкривайки красивите му зъби.

— Кого си рисувал? Някои известни хора?

— Неизвестни, но затова пък интересни. Преди всичко мъже. Няколко войници от батальона ми във Франция. Обичам да правя сурови, реалистични портрети. Опасявам се, че в изложбата ми няма да откриеш нито една от светските красавици. Ако дойдеш, разбира се.

— О, много бих искала — Алексия размишляваше трескаво. Баба ѝ щеше да я придружи. Впрочем трябваше да я попита веднага, защото иначе майка ѝ щеше да бъде принудена да го направи, а точно това не

биваше да става в никакъв случай. — Би ли изчакал един момент, моля? — изправи се тя. — Ще отида да поговоря с баба.

Усещаше погледа на Родерик върху себе си, докато излизаше от стаята.

Върна се минута по-късно широко усмихната.

— Всичко е уредено и баба пита дали не би желал чаша шери.

Гостът остана повече от час и когато си тръгна, тя изпита разочарование. Чувстваше го като по-големия брат, какъвто винаги бе мечтала да има — някой, с когото да разговаря и да се смее, с когото да се чувства свободно и комфортно.

И тогава, сякаш между другото, докато се сбогуваха, Родерик подхвърли:

— Саймън и Вирджиния също ще дойдат, така че ще е много забавно.

* * *

Когато пристигнаха, галерията беше препълнена с хора и ехото от високите гласове, отекващо под ниския таван към голия под, беше оглушително. Сервитьорите си проправяха път, за да обслужват посетителите, държейки подносите на височината на раменете си. Алексия не можеше да види Родерик в тълпата, въпреки че, ако трябваше да е открoвена, изобщо не търсеше него.

Отпивайки от портокаловия сок, тя гледаше разсеяно платната в цял човешки ръст, окачени по стените.

— О, удивителни са! — чу да казва баба ѝ с благоговение.

— Кои?

— Картините! Погледни ги само! — Хелън посочи една от тях: — Никога не съм виждала такава виталност в портрет. Виж изражението на този войник. Почти можеш да усетиш, че страда, нали? Ами другият? Веднага се разбира, че е преживял много.

Алексия разглеждаше внушителните платна. Имаше нещо сурово и грубо в творбите на Родерик, което я караше да се срамува, сякаш е видяла нещо, което не би трябвало. Неговите обекти, окаяни, уплашени и покрити с белези войници, идващи направо от бойните полета в окъсаните си, мръсни униформи, говореха красноречиво за

ужаса от окопите, изобилстващи от предатели. Някои изглеждаха като момчета, току-що напуснали училище, с пълни с болка очи и чувствени устни, стегнати от усилието да не покажат слабост.

— Той е бил с тях. Във Франция — тихо поясни тя, разтърсена от видяното.

Хелън кимна видимо развълнувана.

В този момент авторът на портретите си пробиваше път към тях през тълпата, а погледът му бе закован върху лицето на Алексия.

— Здравей. Е, какво мислиш? — попита той, сякаш мнението й беше особено важно за него.

— Чудесни са.

— Наистина? — не изглеждаше напълно убеден. Взря се в портрет, изобразяващ млад войник, хвърли бегъл поглед през рамото си, сякаш го преследваха, и продължи с нотка на неудовлетворение в гласа: — Тук съм се опитал да предам движението и опасността...

Но веднага беше обграден от други почитатели, които го повлякоха настрана, отрупвайки го с похвали.

— Какъв прекрасен младеж — с одобрение отбеляза Хелън, ала Алексия се оглеждаше из галерията със свито сърце.

Саймън и семейството му все още не се виждаха никъде.

— Трябва да си тръгваме — заяви баба й, след като повторно бяха разгледали портретите.

— Не можем ли да останем още малко?

— Вече поговорихме с всичките ти познати и се запознахме с творбите на Родерик, не смяташ ли, че е редно да си вървим?

— Но той каза, че всички Клифтън ще дойдат на изложбата — настоя момичето, все още взирайки се в тълпата.

— Стана доста късно. Съмнявам се, че ще пристигнат повече гости. Виж, хората започнаха да се разотиват.

Алексия усети ледена ръка да сграбчва сърцето й.

— Е, добре.

Докато чакаха автобус седемдесет и четири, парещи сълзи пълнеха очите й. Мечтите й бяха рухнали. Вероятно никога повече нямаше да види Саймън.

В следващия момент се разнесе остро изскърцване на спирачки и голяма кола тип „Кабрио“ спря рязко по средата на „Найтбридж“.

Млад мъж в сив костюм, със зачервено лице и пригладена руса коса размаха ръце към нея и я извика по име:

— Алексия!

Тя изпусна леко, развълнувано възклицание:

— Саймън! Бабо, това е Саймън Станхоуп!

Той направи остър, почти обратен завой, изравни се с автобусната спирка и скочи от колата, оставяйки двигателя включен.

Загорялото му лице изглеждаше бронзово на фона на розовата светлина на настъпващата вечер, а бледосините му очи блестяха от задоволство.

— Алексия! Толкова се радвам да те видя! Имах намерение да ти се обадя. Защо не ни дойде отново на гости? — без да й даде възможност да му отговори, се обърна към майка си, която също слизаше от лимузината. — Мамо? Защо не си я поканила досега?

Исклучително елегантна в сивия си тоалет, с няколко наниз перли и широкопола шапка, лейди Клифтън стисна топло ръката на момичето.

— Как си, мила? Толкова е хубаво, че се срещаме пак.

Синът ѝ почти подскачаше от радост.

— Непременно трябва да дойдеш. Обещах да те науча да яздиш, нали? Имаш ли някакви планове за края на седмицата?

Хелън Макнотън и лейди Клифтън си размениха многозначителни погледи, развеселени от младежкия му ентузиазъм, а Алексия, благодарна, че майка ѝ не е наблизко, с гордост представи баба си.

— Защо не ни погостуваш за няколко дни, скъпа? — предложи лейди Клифтън. — Връщаме се в имението утре вечер, така че сигурно би могла да дойдеш с нас. Нали нямате нищо против, мисис Макнотън? Ще се грижа добре за внучката ви.

— Много любезно от ваша страна, лейди Клифтън. Разбира се, че нямам нищо против — отвърна възрастната дама, забелязала сияещото лице на момичето.

— Страхотно! — провикна се Саймън.

— Значи е решено. Ще те вземем веднага след чая и се надявам да останеш поне няколко дни. Вирджиния е поканила свои приятели, така че няма да скучаеш.

Изгубила дар слово от щастие, Алексия наблюдаваше отдалечаващата се кола, чийто клаксон Саймън натисна многократно на сбугуване.

* * *

— Защо си се съгласила да замине? — гневно запита Маргарет. — Трябваше да се допиташ до мен. Ти не си й майка. Би следвало лейди Клифтън да поиска разрешение от мен.

Хелън запази мълчание, тъй като не желаше да предизвиква нов скандал, напомняйки на дъщеря си, че никога не се е интересувала много от Алексия и дори я бе отхвърлила веднага след раждането ѝ.

„Ще се грижиш за нея вместо мен, нали? И не ѝ позволявай да ме нарича «мамо». Вече няма да мога да си намеря работа като танцьорка, ако се разбере, че съм достатъчно възрастна, за да имам дете“. По онова време бе едва на двайсет и седем години.

— Знаех, че няма да имаш нищо против да отиде — каза накрая Хелън.

— Но те можеха да поканят и мен, стига да имах шанса да се запозная с лейди Клифтън — продължаваше обидено Маргарет.

— И какво трябваше да им отговоря? — възрази майка ѝ. — Те са стари приятели на Малкълм, така че нямаше причина да забраня на Алексия да ги посети.

Завистта на Маргарет към собствената ѝ дъщеря винаги бе довеждала Хелън до лудост и с всяка изминала година нещата се задълбочаваха. Ето, сега открито заявяваше, че не за нея, а за момичето се открива нов път.

— Както и да е — каза бодро възрастната жена, — крайно време е Алексия да си намери приятели на нейната възраст, а и семейство Клифтън изглеждат много симпатични хора.

— При това невъобразимо богати — горчиво додаде Маргарет.

— Да. И това означава, че ще могат да осигурят на детето едно приятно прекарване в провинцията, което несъмнено ще му се отрази добре.

— Предполагам, вече си казала на Малкълм.

— Той още не се е прибрал от работа.

— Със сигурност ще остане много доволен. Обзалагам се, че иска да възобнови връзките си със семейство Клифтън, но това не е причина да съсипе моя живот, както съсипа своя.

— Не той съсипа живота ти, Маргарет — тихо възрази Хелън.

— Смяташ, че като забременях от него, не съсипах живота си? Че насилствената ни женитба не ме унищожи? Кариерата ми рухна след нейното раждане. Те двамата ме съсипаха! Той и Алексия! — избухна в сълзи Маргарет.

— Миналото си е минало. Сега е време дъщеря ти да намери своето щастие.

— Като го краде от мен!

Никоя от тях не забеляза сянката върху стената, когато Алексия се прокрадна покрай тях и затръшна вратата след себе си. Не беше чула нищо ново, но омразата в гласа на майка ѝ я накара да се чувства по-нежелана от всякога.

* * *

В мига, в който „Марли Корт“ се появи пред погледа на Алексия сред изобилие от зеленина и цветя, тя *разбра*, че бъдещето ѝ е точно на това място, и изпита прилив на радост. Въпреки късната вечер, къщата изглеждаше окъпана в златиста светлина, а листата на дърветата никога не ѝ се бяха стрували толкова зелени. Флагът с герба на рода Клифтън се развяваше от лекия бриз и плющенето му отекваше във всеки удар на сърцето ѝ, докато Саймън паркираше колата.

— Тази вечер ще вечеряме в тесен семеен кръг — обяви лейди Клифтън, щом застанаха пред главния вход, — а утре ще пристигнат няколко приятели и ще дадем голям прием.

— *Господи*, колко досадно! — прозя се Вирджиния и слезе от колата. — Предполагам, ще бъдат само старци. Много мразя, когато на гости ни идват възрастни хора.

— Миличка, миналата седмица къщата беше пълна с младежи — меко възрази майка ѝ. — С баща ти обичаме да се събираме със старите си приятели.

— Какво пък — намеси се Саймън и изключи двигателя. — Твоите познати са невежи дебютантки, които обикалят из имението и

се кикотят глупаво.

Вирджиния изглеждаше бясна.

— Не така говореше миналата вечер. Беше изцяло запленил от Патришия Бейли, а Белинда Милн ми каза, че дори си се опитал да я целунеш в дома на семейство Меткалф.

Алексия усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Точно както се бе опасявала, той се срещаше с много други момичета по различните приеми.

— Глупости! — извика с почервеняло лице Саймън. — Компанията ти се състои от изключително празноглави същества, които се опитват да привлекат внимание към себе си. Не бих се докоснал до нито една от тези смотанячки.

— Саймън, моля те, не използвай такива груби думи — скара се майка му.

— Но тя лъже! Завижда, защото никой от младите мъже не я забелязва.

— Мога да имам всеки, когото си пожелаея — надменно отвърна Вирджиния.

— Да бе! Само защото дъртият Багърс ти правеше мили очи, ти реши, че си *фаталната* жена! А всъщност той ми сподели, че си тъпа като талпа.

Лейди Клифтън изстена и погледна Алексия, после театрално извърна очи нагоре.

— Вече не се ли радваш, че си единствено дете в семейството си, скъпа? Тези двамата се карат като куче и котка откакто са се родили — после се обърна към тях: — Веднага престанете, иначе ще кажа на баща ви и той ще ви даде да разберете веднъж завинаги. Изтормозихте ме с вашите разправии.

В този момент пристигна втората кола, натоварена с багажа им и специални покупки от „Форнум“ и „Мейсън“.

Кой не би желал да живее в Марли, мислеше си Алексия, докато икономът стоеше до входната врата, а няколко портиери разтоварваха куфарите. Ето че отново се бе върнала в рая.

* * *

На следващата сутрин всички закусваха, когато Иън Клифтън се втурна в трапезарията.

— Довечера ще имаме още един гост за вечеря — съобщи той, без да се обръща конкретно към никого.

— Много добре, милорд — измърмори Томпсън.

— Кой е той? — попита Леонора и го изгледа остро.

— Кенет.

— О, за Бога... — изстена Саймън. — Защо, дявол да го вземе, трябва да е тук през цялото време!

Очите на баща му проблеснаха злобно, докато с треперещи от гняв ръце слагаше в чинията си наденички, студено пилешко, шунка и бърберици с много подправки.

— Да не си посмял да ми повишаваш тон, момче — избухна нервно той. — В този дом мога да каня, когато си поискам.

— Но този човек се вре навсякъде! Постоянно ни шпионира, взема пари назаем, води приятелите си, които сме принудени да храним, а прави ли нещо в замяна? Не! Просто пуши от пурите ти, пие от виното и се обзалагам, че не дава и пени на прислугата. Той е паразит, татко, и ако зависеше от мен, ще накарам Томпсън да го изрита още щом се появи на прага.

— Този, който ще бъде изритан от дома ми, може да си ти, ако продължаваш да ми говориш така. Прекаляваш. Ще се разпоредя повече да не ти отпускат толкова големи суми за лични разходи. Очевидно главата ти се е замаяла. Ще се отнасяш с уважение към гостите ми, иначе Господ ми е свидетел, не си чак толкова пораснал, че да не мога да те нашибам с колана!

С арогантно вирната брадичка, крехкият на вид Саймън гледаше предизвикателно баща си, докато Алексия седеше неподвижно, чувствайки се неловко.

— Не разбирам защо постоянно го каниш.

— Животът му е бил труден, тъй като, за разлика от теб, не е имал нищо. Ти си прекалено разглезен. Трябва да знаеш, че има много хора, които нямат твоя късмет.

— Иън! — със слаб глас се опита да възрази Леонора.

Съпругът ѝ се обърна към нея и ѝ кресна ядно:

— Млъкни! Нямам нужда от съветите на бесполезно същество като теб.

Синът изгледа чинията на баща си с презрение.

— Както си я подкарал, нищо чудно да наследя всичко по-скоро, отколкото предполагаш, и тогава можеш да бъдеш сигурен, че Кенет Понсонби няма да припари до имението.

— Достатъчно, скъпи! — обади се предупредително майка му. После отпрати към Алексия усмивка, която момичето не видя. — Извини ни, миличка. Семейството ни е известно с това, че винаги се държи зле по време на закуска.

Саймън обърна сияещо лице към гостенката, сякаш нищо не се бе случило.

— Готова ли си за езда? Наредих на Смит да ти оседлае Сребрист поток.

Мигом я обзе безпокойство. Дори самото име на коня звучеше опасно.

— Да — отвърна тя, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си. — Само ще отскоча до горе да се преоблека и веднага идвам.

— А ти Грация ли ще яздиш? — попита лейди Клифтън.

Той поклати глава.

— Не и днес. Ще взема Рейдовак. Грация е прекалено буйна и тъй като Алексия ще язди за първи път, искам нещо по-стабилно.

— Ще се справиш ли, мила?

— Да, разбира се. Вече нямам търпение — ведро отвърна гостенката, макар краката ѝ да се подкосяваха.

— Саймън, нали през цялото време ще държиш юздата на коня?

— Мамо, Алексия не е първата, която ще уча да язди — засмя се младият мъж. — Ще се поразходим бавно из имението. Сигурен съм, че ще ти хареса, нали, скъпа?

Вирджиния вдигна иронично черните си вежди.

— Естествено, че ще ти отговори положително, идиот такъв. Тя не е глупачка.

— Поне не повтаря непрекъснато, че ще „язди кон“ — мрачно изсумтя Иън и посегна за още една препечена филийка. — Помниш ли онова простовато момиче, което беше поканил за един уикенд, Саймън? Тя не говореше нищо друго, освен че щяла да „язди кон“. Какво друго е очаквала да язди? Магаре? Зебра? Слон? — и се разсмя на собственото си остроумие. Алексия забърза по стълбите да се преоблече, усещайки, че цялата ѝ сутрин е отровена дори само при

споменаването на други момичета в живота на Саймън. Дали означаваха нещо за него? А може би вече бе влюбен в някоя от тях...

* * *

— Добро утро, Смит! — поздрави главния коняр Саймън, щом стигнаха в конюшната. — Готово ли е всичко, за да тръгнем?

— Добро утро, сър. Добро утро, мис. Да, Сребрист поток и Рейдовак са оседлани — докато говореше, двама от по-младите му помощници изведоха конете.

Сърцето на Алексия заби учестено, щом бледосивият жребец се приближи до нея.

— Той е много кротък, мис. Понася много добре юздата. Няма да имате никакви проблеми — увери я Смит.

Саймън ѝ показа как да го възседне и изведнъж тя се озова на гърба на красивото животно, държейки юздата в ръце. Миг по-късно приятелят ѝ вече бе яхнал Рейдовак, чиято кафява козина блестеше като сатен. Той улови въжето, с което беше вързан Сребрист поток, и го поведе бавно.

За своя изненада Алексия се чувстваше чудесно и веднага свикна с монотонното люлеещо движение, докато прекосяваха двора на конюшните, после завиха наляво и се отправиха по широка пътека към откритото поле.

— Здравейте! — подвикна Иън Клифтън. Той вървеше редом, следван от шестте си датски дога, чиито мускули изпъкваха на всяка крачка. — Отивам на обичайната си утринна разходка. Грижи се добре за гостенката, Саймън. Доколкото виждам, седи доста несигурно на седлото.

— О, ще се справи блестящо — отвърна през рамо младежът. Отдалечиха се още малко, като през цялото време конете вървяха един до друг, доволни, че са ги извели от конюшната. — Не е толкова страшно, нали? — попита окуражително той.

— Не, дори ми харесва — отвърна му тя, задъхана от вълнение.

— Тогава да ги подкараме по-бързо. Опитвай се да следваш ритъма на движенията на коня, иначе ще се друсаш като чувал с картофи.

Щом конете ускориха ход, Алексия усети, че не ѝ достига въздух. Седлото ѝ се стори непоносимо твърдо и тя наистина се мяташе на всички страни неконтролируемо.

— Повдигай се ритмично върху стремената, а после отново се отпускай. Ето така, повдигни се, отпусни. Много добре. Използвай краката си. Навеждай се, след това се изправяй. Продължавай! Продължавай! Ето че се получава! Точно така — насърчаваше я Саймън.

С периферното си зрение тя улавяше неговите плавни, грациозни движения, сякаш ездачът и животното се бяха слели в едно цяло.

И когато вече ѝ се струваше, че напрежението в гръбнака ѝ никога няма да изчезне, изведнъж тя и Сребрист поток започнаха да се носят заедно в неочаквана хармония.

— Е, това беше! — триумфално се провикна Саймън. — Отлично, миличка! — той отново подкара коня на бавен ход и момичето отвърна на одобрителната му усмивка с весел смях.

— Невероятно забавно е! — възкликна Алексия, доволна от себе си.

— Какво ще кажеш за лек галоп?

Тя се поколеба.

— Колко бързо значи това?

— Малко по-бързо от преди. Но затова пък не се налага да се движиш. Хайде! Трябва да го направиш! Лесно е! Просто седни удобно на седлото и притисни коня с коленете си. Разбра ли?

— Не мисля, че...

Но беше твърде късно. Саймън цъкна два пъти с език и удари леко Рейдовак с дръжката на камшика по врата, при което животното се втурна напред, повличайки след себе си вързания с въже Сребрист поток. Крачките им ставаха все по-широки и бързи и те препускаха един до друг с развети гриви.

Алексия се вкопчи в шията на жребеца с две ръце. Струваше ѝ се, че земята се носи под подковите му като течаща вода. Наведе се напред, като отчаяно се опитваше да се задържи върху седлото и да не позволи конят да я хвърли.

Тогава Сребрист поток се откъсна напред, изпреварвайки Рейдовак, и се втурна с прибрани към главата уши по склона на хълма,

твърдо решен да спечели надпреварата. В този момент Алексия се ужаси, но същевременно изпита и странен възторг.

Постепенно конете се изравниха и забавиха ход, а Саймън дръпна юздите, за да ги спре.

Щом застанаха неподвижно един до друг, пред тях се ширна цялата околност, потънала в тучна зеленина, разпростираща се докъдето поглед стига. И всичко бе окъпано в ярка слънчева светлина.

Саймън се обърна към нея, в очите му се четеше одобрение.

— Страхотно представяне! — възкликна той. — Беше невероятно!

После се наведе от седлото, обгърна с ръка раменете ѝ, притегли я към себе си и я целуна страстно по устните.

— Много се гордея с теб, скъпа.

Алексия се почувства толкова объркана, че не знаеше дали да се разсмее, или да се разплаче. Вълнението и страхът, първата езда и целувката на Саймън ѝ бяха дошли в повече.

— О, Господи... — прошепна тя и наведе глава.

— Толкова си естествена, мила. И толкова смела — гласът му прозвуча искрено. — Досега никой не е галопирал още при първото си качване на кон.

— Но аз си мислех, че просто препускаме по-бързо — отвърна с треперещ глас тя.

Спътникът ѝ отметна глава и се разсмя толкова високо, че животните подскочиха нервно.

— Значи си си мислила... — не можа да продължи, защото се заливаше от смях. — Невероятна си! — продължи след малко той. — Омъжи се за мен, скъпа. Ти си най-страхотното момиче, което съм срещал някога. Почакай само да разкажа на мама и на татко колко добре си се справила.

След като се върнаха в Марли, Алексия се оказа в центъра на вниманието.

— Скоро ще започне да прескача дървените порти на имението — ликуващо възкликна Саймън, толкова развълнуван, сякаш успехът беше негов. После я погледна с обич: — Ще те науча да яздиш и странично. Тогава ще можеш да идваш на лов с нас.

Тя му се усмихна, напълно замаяна, едва разбирайки смисъла на думите му, защото мислите ѝ витаеха съвсем другаде. Нещо, което ѝ

беше казал, се въртеше в ума ѝ като досадна муха.

Дали се бе шегувал, когато на върха на хълма ѝ бе казал, че иска да се ожени за нея? А може би си бе помислил, макар и за един кратък миг, че това е добра идея...

Едва тогава си даде сметка, че го обожава. Страстно. Обсебващо. Безусловно. Саймън беше първият човек, който я караше да се чувства значима, истинска жена, отбеляза мислено тя и се изчерви. Дълбоко в нея нещо се вълнуваше, докато го наблюдаваше изправен наред вестибюла, в кремав брич за езда и черни ботуши, и се стресна от прилива на непознато досега чувство. Копнееше да докосне разрошената му руса коса, да погали поруменелите му от ездата бузи. А широките му рамене и стройните крака само подсилваха това желание.

Когато си легна вечерта, не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Обичаше блуждаещия му син поглед, който в един момент ѝ се струваше замечтан, а в следващия — пълен с живот и енергия. Обожаваше силните му и същевременно нежни ръце и начина, по който държеше юздите. Но преди всичко си спомняше целувката му и това за нея беше повече от обикновена целувка. Бе проникване в душата ѝ, с което ѝ бе подарил част от себе си.

Но той беше най-вече вълшебната дума, която завинаги отваряше вратите на „Марли Корт“ за нея.

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите няколко седмици Алексия се озова във вихъра на бурния светски живот на семейство Клифтън в разгара на сезона в Лондон. Връщаха се в имението само за почивните дни. Леонора бе предложила гостенката им да посещава с тях всички по-значими събития, така че по средата на юни придружаваше двете момичета на вечерните приеми, докато съпругът ѝ се срещаше със старите си приятели, играеше покер и се наливаше с портвайн.

— Но аз не съм дебютантка — протестираше Алексия, страхувайки се, че се отнасят към нея точно като към такава.

— Е, вече си, независимо дали ти харесва, или не — подхвърляше закачливо Саймън. — Когато мама вземе някого под крилото си, тя прави всичко необходимо той да бъде добре обгрижен. О, хайде! Това лято прекарах толкова скучно, след като ми се наложи да се запозная с всички приятели на Вирджиния и да посетя всевъзможни досадни приеми, че сега, когато ти си на борда, имам намерение най-сетне да се забавлявам! Ще накараме целия град да говори за нас, момичето ми, така че не ме разочаровай!

Тя се разсмя, беше поласкана, че я нарича просто „момичето ми“.

— Ти си много подходяща за него — увери я Леонора Клифтън, щом останаха насаме. — Много е досаден, когато е отегчен, но ти, изглежда, знаеш как да го накараш да се чувства добре.

Бурният светски живот на семейство Клифтън беше нещо, за което Алексия винаги бе мечтала, но никога не се бе надявала да вкуси.

През цялото това време Маргарет Ерскайн следеше успехите на дъщеря си с нарастваща завист. Хелън бе заложила някои от скъпоценностите си, за да купи за внучката си плат за официални рокли, бални тоалети и елегантни всекидневни дрехи, които майката с горчивина определяше като излишна екстравагантност.

— Това е безсмислено разхищение на пари — протестираше тя, докато Алексия стоеше за поредната проба. — Семейство Клифтън са

я поканили на гости, само защото я съжаляват.

— Не е вярно — намръщено възразяваше на дъщеря си Хелън.

Алексия не обръщаше никакво внимание на думите на майка си.

— Те са мои приятели и се опитват да бъдат любезни към мен — настояваше тя.

— А какво ще стане, когато сезонът свърши? Ще останеш у тях на гости завинаги? Помни ми думата, още преди края на август ще се опитат да се отърват от теб.

— Е, ще му мислим тогава — безгрижно отвърщаше момичето. — Вече се запознах с много хора и завързах достатъчно приятелства, така че ще се оправя.

— Надявам се — мрачно отсече Маргарет. — Но в момента си понесла много дини под една мишница.

Собствената ми майка сякаш иска да се проваля. Довечера съм на бала у семейство Лансдаун, който ще се проведе в просторната градина в дома им близо до „Пикадили“, и нямам търпение Саймън да ме види в новата ми вечерна рокля, ушита от розова и златиста коприна. Освен това подстригах косата си и я накъдрих. Скоро ще бъда толкова в крак с модата, че сама няма да мога да се позная.

Нямах представа, че в Лондон има толкова огромни къщи! И толкова много богати хора! Вече бях на приеми у Гросвенър и Дейвъншир, къщите им са пълни с прекрасни произведения на изкуството и изящни мебели, а херцог Гросвенър и Дейвъншир се отнасят към мен с много уважение. Сигурно само защото съм протезе на лейди Клифтън... Може би мама има право, че се държат любезно с мен от съжаление. Може и да ми съчувстват заради това, че семейството ни е бедно, но не ми се вярва да ме съжаляват заради татко.

Надявам се довечера да танцувам със Саймън. От него се очаква да изиграе „задължителните“ танци с дъщерята на домакините и останалите момичета преди вечерята, но със сигурност ще има възможност да потанцуваме заедно поне няколко минути. Много е мъчително да го следя цяла вечер — кого кани, с кого разговаря, и постоянно да се моля да не се влюби в някоя друга.

* * *

Алексия нямаше представа защо, но когато се събуждаше сутрин, изпитваше такова вълнение, че нямаше търпение да скочи от леглото. За първи път в живота си очакваше нещо. Нови хора, с които щеше да се запознае, нови места, които щеше да посети. И всеки един момент беше изпълнен с удоволствие и удивление от откритието как запълват времето си богатите. Лондон преливаше от веселие и дори фактът, че в града бяха останали малко млади мъже поради световната война, не пречеше на забавленията.

В края на седмицата Алексия щеше да се присъедини към семейството в провинцията, където въздухът никога не ѝ се беше струвал толкова свеж, когато излизаше на езда сутрин или се учеше да играе тенис, крокет и боулинг.

Превъзбудена от трескаво вълнение, почти не ядеше и не спеше, но въпреки това не усещаше глад или умора. Развлеченията, приятно прекараното време и увлечението ѝ по Саймън сякаш я задоволяваха напълно, защото усещаше, че и най-безумните ѝ мечти са на път да се сбъднат.

— Разбираме се толкова добре, че трябва да се оженим! — бе ѝ прошепнал той една вечер на бал в Лондондери, докато стоеше на балкона и гледаше озарения от розовата светлина на първите утринни лъчи „Хайд Парк“. В сините му очи играеха весели пламъчета. С чаша шампанско в ръка, той се усмихна дяволито. — Би било прекрасно!

Алексия се разсмя на предположението, но смехът ѝ бе престорен. За нея това не беше шега. Искаше да чуе тези думи, произнесени сериозно. Копнееше да я прегърне и да я целуне. И не на последно място — да се установи в „Марли Корт“ до края на живота си.

Но кога? Вече идваше средата на юли. По-старото поколение бе започнало да се оттегля в провинциалните си имения, а младежите се отправяха към модерни курорти от класата на Довил и Биариц. След по-малко от седмица в града нямаше да остане никой от влиятелните ѝ познати.

Нямаше нужда някой да ѝ обяснява, че бъдещето на момиче на нейната възраст зависи от добрия брак. Тя изпитваше дълбоко съчувствие към младите жени, чиито приятели и годеници бяха загинали във войната, обричайки ги да останат стари моми до края на живота си.

Саймън беше нейният ключ към любовта и сигурността и дори не желаше да допусне възможността, че може да я изостави след края на сезона.

И тогава една сутрин на Бромптън Роуд се натъкна на Родерик Дейвънпорт.

— Как си? — попита тя, доволна да го види.

Във вихъра на забавления през изминалите три месеца бе забравила колко е привлекателен.

Той я гледаше настойчиво, без да сваля очи от нея.

— Много добре. Но сега е по-важно как си ти, Алексия? — отвърна с въпрос, сякаш имаше вид на болна.

— Чудесно — каза тя изненадана.

Род погледна към „Хародс“^[1].

— Бързаш ли? Имаш ли време за едно кафе?

— О, да. С удоволствие.

Влязоха в магазина и се отправиха към екстравагантното кафене на партерния етаж с малки столове и кръгли масички.

— Как върви работата ти? Мина ли успешно изложбата? — започна разговора тя, докато сваляше ръкавиците си.

Той кимна.

— Получих няколко поръчки. Вече имам ателие в Челси.

— И пак ли ще рисуващ портрети на мъже?

— Предимно — усмихна ѝ се, оглеждайки деликатните ѝ черти и грациозно сведената глава с оценяващия поглед на художник.

След като даде поръчката на сервитьора, той се наведе към нея, подпря лакти върху масата и сложи брадичка върху сплетените си пръсти.

— Е, какво правиш напоследък? Доколкото разбрах, често се виждаш със семейство Клифтън.

— Да — отвърна тя, доловила неодобрение в гласа му. — Те са ужасно мили с мен — после продължи по-твърдо: — Въпреки че не съм дебютантка, ме канят на най-изисканите приеми. Прекарвам си чудесно.

Мъжът повдигна вежди.

— Със Саймън?

— Да — Алексия срещна погледа му отбранително.

Родерик се намръщи и погледна настрани. После отново се обърна към нея и в изражението му се четеше тревога.

— Не го приемаш сериозно, нали?

— Какво имаш предвид?

— Той флиртува с всяко срещнато момиче. Както сигурно си забелязала, обича да се забавлява и невинаги е толкова искрен, колкото изглежда.

Изумено, момичето се отдръпна назад.

— На мен ми се струва съвсем искрен.

— Навярно иска да е такъв, но понякога остават само добрите му намерения. Не искам да прозвучи като злословене, но Саймън има доста лоша репутация. Много е незрял, а Леонора винаги го е гледела прекалено много.

— Повечето млади мъже, с които се запознах напоследък, не са по-зрели от него, при това той е доста по-забавен.

Мъжът се усмихна някак особено, сякаш бе чувал тези думи много пъти.

— О, с него никога не е скучно, поне това трябва да му се признае. Но не искам да те нарани. Не вярвай на всичко, което ти говори. Колкото и спонтанен и импулсивен да ти се струва, той често е много нерешителен.

Алексия сви безгрижно рамене и каза с ясен и спокоен глас:

— Не е необходимо да се притесняваш за мен. Така или иначе не го вземам насериозно. Впрочем засега нямам намерение да се обвързвам с никого — после погледна часовника си. — Господи! Кога мина това време? Нямах представа, че е толкова късно — скочи от мястото си отмествайки стола и взе ръкавиците и дамската си чанта. — Обещах на баба да се върна за обяд, затова не мога да дочакам кафето. Съжалявам. Радвам се, че те видях! Довиждане.

После бързо закрачи по улицата към Кенсингтън, доволна, че си е тръгнала, преди от очите ѝ да бликнат сълзи.

* * *

Хелън забеляза зачервените и подпухнали очи на внучката си.

— Какво се е случило?

Алексия се отпусна върху стола и закри лицето си с ръце. Хлипайки, разказа на баба си за разговора с Родерик.

— Сигурна ли си, че можеш да се довериш на този Родерик Дейвънпорт?

Тя кимна уверено.

— Да. Той е честен, в това няма съмнение. Винаги се е държал покровителствено към мен и никога не би предизвикал недоразумения между мен и Саймън само за развлечение.

— А възможно ли е да е влюбен в теб?

— Не. Аз съм доста по-млада от него. Той е на двайсет и девет, а може би дори на трийсет години — момичето избърса очи и издуха нос. — Всички отиват в „Марли Корт“ в края на седмицата, а дори не споменаха, че ще ме поканят на гости.

— Не бива да пришпорваш нещата, мила моя. В края на краищата, познаваш Саймън едва от три месеца. Още е твърде рано.

Алексия се наведе напред и попита тихо:

— Мама излезе ли?

— Да. Защо?

— Моля те, хвърли ми едни карти, бабо. Трябва да знам какво ще стане.

Хелън се притесни.

— Знаеш, че баща ти не одобрява тези неща, Алексия.

— Е, да, но не е нужно да научи. Много си добра. Винаги познаваш какво ще се случи.

— А ти знаеш ли, че законът забранява картите таро? Ако се разчуе...

— *Заклевам се*, няма да кажа нито дума!

— Добре тогава.

Хелън излезе от стаята, за да донесе тестето от 78 карти с различни символи, които пазеше скрити под една разхлабена дъсчица на пода в спалнята си. Когато се върна, Алексия бе разчистила кухненската маса.

Седнаха една срещу друга и сърцето на момичето заби лудо, щом видя красиво илюстрираните картончета, всяко от които имаше собствено значение. Като малка бе намерила тестето и бе играла с него известно време, преди възрастните да я разкрият. Малкълм веднага бе

наредил на баба й да ги изгори, а Маргарет я бе обвинила, че учи дъщеря й на магии.

И сега, когато забеляза изображенията „Светът“ и „Шутът“, изтеглени поединично, последвани веднага от „Страшният съд“, „Луната“ и зловещата карта, позната като „Смъртта“, Алексия усети неимоверно вълнение, защото дори на шестгодишна възраст вече бе разбрала значението на тези символи.

Хелън разбърка картите, преди да ги сложи на масата.

— Цепи ги два пъти — нареди тихо, — а после си избери една купчинка и я размеси.

С треперещи ръце, Алексия направи необходимото. После баба й започна да нарежда картите във формата на дървото на живота.

— Е... — нетърпеливо попита момичето. Знаеше, че всяка карта сама по себе си не означава нищо, но по взаимоотношенията помежду им се гадае бъдещето. — Какво виждаш, бабо?

— Нещо много интересно — започна Хелън и посочи с пръст: — Виждаш ли как „Разбирателството“ и „Мъдростта“ лежат от една и съща страна, „Победата“ и „Великолепието“ са свързани, а в центъра доминира „Изобилието“?

— Да, да — нетърпеливо потвърди Алексия, — но какво означава това?

След кратка пауза възрастната жена вдигна очи към внучката си.

— Означава — каза бавно, — че си на път да сбъднеш мечтите си, но... когато това се случи, няма да ти хареса.

Алексия плесна възторжено с ръце.

— О, напротив, ще ми хареса! — възкликна тя. — Каквото и да се случи, ще ми хареса!

* * *

Тя реши да изхвърли напълно от съзнанието си разговора с Родерик. Какво толкова, ако Саймън флиртува? Беше съвсем естествено привлекателен млад мъж, който е добра партия за женитба, да е харесван от момичетата. Та нима самата тя не бе кокетничила най-безобидно с няколко младежи?

За нейно облекчение, Леонора я покани да прекара лятото с тях и тя замина в добро настроение, като взе със себе си няколко куфара и дори старата раница на баща си, която натъпка до горе с нови дрехи.

Въпреки че сезонът в Лондон ѝ се бе сторил върхът на развлеченията, животът в „Марли Корт“ през август и септември се оказа много по-богат на забавления.

Първо, потокът от гости, пристигащи за по няколко дни, бе непрестанен. Някои от тях бяха приятели на домакините, други — дебютантки, водещи със себе си млади мъже, а Саймън бе поканил свои съученици от „Итън“. И докато всички идваха и си тръгваха, двама оставаха неизменно в къщата — Кенет Понсонби и Багърс Мортимър Смит. Макар последният да бе няколко години по-възрастен от Саймън, очевидно бе свързан с него толкова здраво, колкото Кенет — с лорд Клифтън.

Алексия не харесваше и двамата и се чувстваше неудобно в присъствието им, което тровеше атмосферата с осезаема омраза, маскирана като доброжелателност. Всеки един от тях притежаваше някаква злокобна власт върху бащата и сина и тя не можеше по никакъв начин да си обясни защо те се примиряват с това.

А междуременно дните и нощите бяха изпълнени с различни преживявания. Нямаше време за губене. Семейство Клифтън не обичаха гостите им да скучаят.

Когато времето беше хубаво, прекарваха целия ден на открито — язدهа, разхождаха кучетата, играеха тенис или голф и си устройваха пикници. А когато валеше, запълваха времето с безкрайни игри на карти, бiliarд или тенис на маса.

На 12 август бе открит ловният сезон и тя последва въоръжената дружина заедно с останалите жени, потискайки сълзите от мъка и ужас, когато красивите фазани падаха от небето мъртви в краката им. Не разбираше що за хора биха изпитали удоволствие да убиват тези прекрасни създания. Вечер, след танците в балната зала или игрите на думи, следваше официална вечеря, а ако се окажеше, че някой от гостите притежава музикални способности, устройваха и концерт в оранжерията.

Алексия си даваше сметка, че ако иска да стане „една от тях“, както се изразяваше Иън, трябва да участва във всички събития, а и така щеше да научи как живеят аристократите.

Междувременно се стремеше постоянно да е близо до Саймън, гледаше го с обожание непрекъснато, възхищаваше се на гъвкавите му движения и мъжка сила, когато той яздеше, и на начина, по който на моменти се обръщаше и я поглеждаше с грейнали от ентузиазъм бледосини очи и извити в насмешлива усмивка устни.

Особено вълнуваща ѝ се струваше неговата непредсказуемост. Никога не знаеше какво може да очаква от него в следващия момент.

Един ден, докато седеше в оранжерията и разговаряше с Вирджиния, той се втурна към тях, размахвайки възбудено ръце.

— Елате да видите какво си купих! Току-що я доставиха и е направо божествена!

Момичетата скочиха и го последваха навън.

— Да не би да си похарчил цялото си наследство, Саймън? — пошегува се сестра му.

— Още дори не съм започнал! Това е първото от дългия списък на нещата, които съм решил да си купя.

Откъм библиотеката внезапно се появи Иън Клифтън.

— Надявам се това да не е истина, Саймън — каза той с остър тон. Имаше вид на разярен тигър, готов да се нахвърли върху жертвата си. — От теб се очаква да инвестираш парите си, а не да ги пилееш по екстравагантни прищевки. Би трябвало да купиш още земя. Какво стана с онези десетина акра гора, които се продаваха в Лендли? Намират се само на километър от имението, а дървеният материал е добро вложение.

— Да вървят по дяволите! — безгрижно отвърна младият човек, мина покрай баща си и забърза към входната врата.

Всички го последваха.

Алексия и Вирджиния зяпнаха от изумление, щом видяха едноместна червена спортна кола тип „Кабрио“. Имаше леко вирната предница, а от двете страни до задния капак се извиваха четири сребристи цилиндъра, наподобяващи огромни змии.

— Не е ли страхотна? — засия Саймън по същия начин, както когато говореше за Грация. После добави гордо: — Двеста конски сили и три скорости!

— Три скорости, с които да се претрепеш! — избухна Иън. — Ти си голям глупак, младежо! Какво, по дяволите, те накара да купиш подобно нещо?

— Що за кола е това? — поинтересува се Вирджиния.

Брат ѝ скочи зад волана.

— „Бенц“ от 1912-а година. Вече не ги произвеждат, затова извадих истински късмет, че успях да се сдобия с нея — двигателят запали с оглушителен рев, гумите застъргаха, изпод тях се вдигнаха облаци прахоляк и колата се отпрати надолу по алеята.

— Щом е искал кола, защо поне не си е купил нещо по-голямо? — недоумяваше сестра му.

Алексия кимна тъжно. След като си бе избрал едноместен автомобил, значи нямаше намерение да я кани на разходка с него.

Но това не беше единствената екстравагантна придобивка на Саймън през дългото горещо лято. Две дузини ръчно изработени ризи и шест костюма по поръчка бяха доставени в „Марли Корт“, заедно с десетина комплекта копиринени пижами, бельо, кашмирени чорапи и обувки за всякакви случаи, шапки, шалове, ръкавици и бижута — копчета за ръкавели и игли за вратовръзки, украсени с перли и сапфири.

Подобно прахосничество шокираше момичето, непривикнало да вижда как човек може да харчи толкова пари единствено за себе си.

Тогава, един ден по време на обяда, той каза:

— Скъпа, струва ми се, че е крайно време да те науча да шофираш.

— Мен? — тя си представи как се бори с големия „Ролс Ройс“ на родителите му.

— А защо не? Вашата карета ви очаква, мадам — засмя се Саймън, улови я за ръка и я задърпа навън.

Очарователен син двуместен автомобил бе паркиран до самите стълби на къщата. Гюрукът бе свален, откривайки седалките, наподобяващи кафяв кожен диван.

— О, много е сладка! — възкликна Алексия. — Виж само тези красиви фарове!

Младият мъж избухна в смях.

— Направо ме убиваш! Никога не съм чувал някой да използва думи като „сладка“ и „красива“, когато говори за кола! Няма значение, твоя е! Много се радвам, че ти харесва.

— Как така... моя...

— Подарък, скъпа. От мен за теб — той развълнувано обгърна с ръка раменете ѝ и я притегли към себе си. — Не е ли чудесна?

— Не можеш да ми правиш такива скъпи подаръци.

— Е, вече го направих. Това е „Стелт“ и струва само двеста осемдесет и пет паунда, така че не е толкова скъп.

За него сумата явно бе нищожна, но за родителите ѝ това бе наемът на апартамента им за две години и половина напред.

— Но... — започна тя обърквана — единствените подаръци, които бих могла да приема от млади мъже, са цветя, бонбони и хубави книги.

— В никакъв случай лоши книги, нали? — пошегува се той и в очите му блеснаха весели пламъчета. — Виж какво ще ти кажа. Ще те науча да шофираш, а ти можеш да държиш колата тук, вместо да я закараш в Лондон. Така родителите ти няма да разберат за нея.

Предупредителните думи на баба ѝ за компрометиране, за достойнство и добро име нахлуха в съзнанието ѝ. Трябваше да е непорочна, по-бяла от снега, без „минало“, иначе нито един почтен мъж, в това число и Саймън, не би се оженил за нея.

— О, не мога да го направя! — възкликна Алексия и даде воля на сълзите си. Това беше такъв красив жест от негова страна, но същевременно я разстройваше. Ако Саймън държеше на нея истински, никога не би рискувал да съсипе репутацията ѝ.

— Хайде, миличка — опита се да я убеди младият мъж и я притисна по-плътно към себе си, с което я накара още повече да се усъмни в добрите му намерения. — Не се дръж така. Това съм аз.

Тя се загледа в очите му. Точно там беше проблемът. Това беше той и тя толкова го обичаше, че би направила всичко, за да му достави удоволствие. Но не и това. Това щеше да е най-лесният начин да го изгуби завинаги.

— Няма да приема колата — заяви със съжаление Алексия. — Не е редно.

— Ти си толкова добро момиче нали, миличка? — каза той нежно и я целуна леко по бузата. — Тогавя ще кажа, че съм купил тази играчка за себе си, но ще те науча да шофираш, защото ще ти бъде много от полза. Е, как ти се струва?

Алексия само кимна, защото не беше сигурна в гласа си.

— Е, добре. Хайде, скачай вътре и да започваме.

* * *

Дългото лято на 1919-а най-сетне свърши и дойде време да се връщат в Лондон. Малкият сезон беше в разгара си, затова семейство Клифтън заведе Вирджиния в градската им къща на „Белгрейв Скуеър“, за да продължат обиколката по баловете, които щяха да приключат около Коледа.

За някои от дебютантките, представени в обществото през май, това беше кратък момент на слава, преди да потънат в забвение, докато за други, като Вирджиния например, представляваше сериозна възможност да създадат подходящи приятелства, особено с млади мъже.

В мизерния апартамент в Кенсингтън, в чиято тягостна атмосфера винаги витаеха неразрешени проблеми, за родителите й сякаш нищо не се бе променило. Само Алексия се бе променила, но сега откри, че се намира в безпътно положение.

Багърс Мортимър-Смит бе поканил Саймън да се присъедини към компанията му на яхтата си, с която щяха да плават до Гърция.

— Колко време ще отсъстваш? — попита тя, когато дойде да се сбогуват.

Той сви рамене.

— Шест седмици, може и повече. Много мило от негова страна, че ме покани — изглеждаше очарован от предстоящото преживяване.

— Кой друг ще дойде?

— Хутс, Бойси, Плами... обичайната тайфа.

Е, поне няма да има момичета, мислено отбеляза тя.

— Предполагам, ще си дойдеш преди Коледа?

— Надявам се.

Никакво „ще ми липсваш“ или „ще ти се обадя веднага щом се върна“. Само едно весело „довиждане“, преди да си тръгне.

Времето минаваше и Алексия с нарастващо отчаяние си даваше сметка колко много й липсва. Дълбоко в съзнанието й се прокрадваше опасението, че майка й е била права през цялото време — семейство Клифтън щяха да забравят за нея веднага след края на сезона.

Получи покани за няколко бала, но без Саймън не бе същото. Нито един от младите мъже, които срещаше, не притежаваше

достатъчно енергичност и жизненост, за да я изтръгне от увлечението ѝ. Всъщност всички ѝ се струваха досадни в сравнение с него.

— Трябва да поддържаш приятелствата, които успя да завържеш досега — посъветва я баба ѝ.

— Искаш да кажеш, преди отново да се потопя в безпаричието и самотата? — с горчивина попита Алексия, подозирайки, че е на път да наруши обещанията, които си беше дала.

— Това няма да се случи, скъпа. Светът не започва и не свършва със семейство Клифтън. Запознай се с други момичета. Кой знае, може да имат подходящи братя.

Алексия реши да се забавлява колкото може повече на всеки прием, събираше телефонни номера, разменяше адреси, откриваше нови приятели. Няколко младежи дори започнаха да я ухаждат и да ѝ подаряват цветя.

За своя изненада установи, че Вирджиния я наблюдава с прикрита завист; особено щом я видя на един бал да танцува няколко пъти с наследника на дука на Ротбъри.

Надявам се да каже на Саймън, помисли си Алексия и се огледа със сияеща усмивка след края на фокстрота. Освен че придоби повече самоувереност, тя стана още по-хубава и скоро много хора започнаха да говорят за „момичето на Ерскайн“.

По приемите фотографите вече ѝ правеха снимки, които се появиха в октомврийските и ноемврийските броеве на „Татлър“ и „Байстендър“. По свой собствен начин, благодарение на твърдата си решителност, тя бе проникнала във висшето общество и бе оставила отпечатъка си в него. Богатите вдовици, наблюдаващи танцуващите младежи по баловете, шушукаха помежду си, че тя несъмнено вече е забравила напълно своенравния виконт Станхоуп и очевидно се цели по-нависоко, а дали един ден няма да стане дукеса на Ротбъри...

* * *

Той я забеляза, преди тя да го види.

Алексия се промъкваше сред тълпата гости на един прием точно преди Коледа. Изглеждаше великолепно в нефритенозеления си тоалет и подходящото кадифено палто с бяла кожа, когато се обърна към

група приятели и се заприказва с един от тях. В този момент някаква фигура се втурна към нея.

— Алексия! Алексия!

Девојката се извърна рязко и се оказа лице в лице с грейналия в усмивка Саймън.

— Миличка, миличка! — възкликна той и я прегърна. — Толкова ми липсваше.

— Наистина? — засмя се доволно момичето и усети как премалява от облекчение.

Притискайки я силно до себе си, Саймън я разлюля от една страна на друга, после я завъртя няколко пъти и притисна бузата си до нейната пред погледите на всички във фоайето.

— Любов моя, страхувах се, че ще ме забравиш — прошепна той, целувайки шията ѝ.

— Наистина? — повтори тя, чудейки се дали не сънува.

Саймън я прегръщаше, целуваше я и я уверяваше, че е страдал по нея. Точно за това бе копняла през изминалите три месеца.

Той се изправи, погледна я изпитателно в очите и каза с умоляващ глас:

— Вирджиния ми каза, че си получила няколко предложения! Нали не си обикнала друг, докато ме нямаше?

Алексия усещаше, че владее положението както никога досега.

— Така ли ти каза Вирджиния? — попита, надменно повдигайки вежди.

Саймън кимна, сякаш нещо бе стиснало гърлото му.

— Кажи, че ще се омъжиш за мен, скъпа. Моля те, кажи, че ще се омъжиш за мен. Няма да понеса мисълта да живея без теб.

Нищо не можеше да спре възторжената усмивка, разляла се по лицето ѝ, която бе приета като „да“.

— О, скъпа моя! *Съгласна си?* Наистина? — задъхано прошепна той, преди да впие устни в нейните.

Тя му отвърна и двамата стояха там и се целуваха сякаш безкрайно дълго, докато си дадоха сметка, че са обградени от приятели, които пляскаха с ръце, смееха се и викаха: „Чудесно представление!“ и „Браво!“.

Едва на следващата сутрин тя осъзна, че това е най-шумно обявеният годеж в обществото.

После, замаяна от скоростта, с която се развиваха събитията, Алексия почти не си спомняше случилото се през изминалите дни.

Очите на баща ѝ се напълниха със сълзи, когато ѝ говореше колко е щастлив и как се гордее с нея. Маргарет посрещна новината хладно и сдържано и само отбеляза, че вероятно сватбата ще е пищна, а кой, по дяволите, ще плаща за нея. Баба ѝ бе изпълнена с противоречиви чувства. Бе очарована от блестящия предстоящ брак на внучката си, но и тъгуваше заради заминаването ѝ от дома.

През следващите дни им предстоеше да свършат много неща. Семейство Клифтън поканиха родителите ѝ на вечеря в къщата си на „Белгрейв Скуеър“. Там Саймън тържествено поиска ръката ѝ от Малкълм Ерскайн. Водеха се безкрайни разговори за предстоящата сватба. Тя не можеше да спи, изгуби апетита си. И най-смелите ѝ мечти се бяха сбъднали.

Годежът на виконт Станхоуп, единствен син на граф и графиня Клифтън, с Александра Фейт Ерскайн, дъщеря на мистър и мисис Малкълм Ерскайн, бе официално обявен в „Таймс“ и „Телеграф“.

Сега Алексия носеше голям диамантен пръстен, купен от годеника ѝ от „Аспри“ на „Бонд Стрийт“, въпреки че, както се оплакваше майка му, в трезора на банката имало „кутии със семейни бижута, от които би могъл да ѝ избере нещо подходящо“.

Но Алексия се чувстваше щастлива, толкова щастлива, че напълно забрави предишните си тревоги, оставяйки се изцяло на чувството за топлина и сигурност, дължащи се на убеждението, че Саймън я обича толкова, колкото и тя него.

Защо, мислеше си понякога тя, картите таро бяха показали, че няма да е доволна, когато мечтата ѝ се сбъдне? Получаваше всичко, което някога бе искала, и се наслаждаваше на всеки миг от новооткритото си щастие.

* * *

Преди сватбата разточителството на Саймън премина всякакви граници. Алексия се оказа горда собственица на красива кестенява кобила, която той нарече Прелест, за да подхожда с името на неговата Грация. Един ден годеницата му дори откри изящно палто от самур на

огромното си легло в „Марли Корт“, а в единия му джоб бе пъхната великолепна диамантена огърлица.

— Саймън! — скара му се Алексия през смях, но изпитваше известен страх и тревога родителите му да не решат, че тя го подтиква да я отрупва с такива скъпи подаръци.

— Нищо не е достатъчно добро за моята любима — възрази той и я притегли в обятията си. — Само ми се иска вече да бяхме женени, за да започна да те обичам още повече — гласът му премина в шепот, когато я притисна по-плътнo до себе си: — Не можем ли да...

— Не! — отсече тя твърдо. Беше решила да го държи далеч от леглото си до първата брачна нощ. Така я бяха възпитали.

— Само веднъж, мила — продължи да настоява Саймън. — Изгарям от копнеж по теб. Не мисля, че мога да чакам чак до май.

— И двамата ще трябва да чакаме — меко отвърна Алексия.

* * *

Следващия път, когато Алексия отседна в „Марли Корт“, Саймън беше излязъл на лов, но на масичката в коридора имаше бележка от него:

„Любима моя,

За да преживееш самотните нощи, докато чакаме да бъдем заедно, в стаята си ще намериш едно малко биещо сърчице. Може би от него ще успееш да получиш любовта и утехата, които копнея да ти дам аз.

Твой завинаги. С.“

Алексия се втурна по извитото стълбище през галериите и коридорите, докато стигна до стаята си. Със замах отвори вратата, изтича до леглото и видя малък дакел, свит върху кадифена възглавница. Там намери втора бележка:

„Моето име е Шедоу^[2], защото ще те следвам като сянка до края на живота си, където и да отидеш. Ще ти бъда завинаги предана и ще те обичам винаги с цялото си сърце.“

Развълнувана до сълзи, Алексия вдигна малкото същество и го притисна към себе си. От топлото му телце се носеше мирис на бебе, а тъмните очи я гледаха дружелюбно.

— Толкова си сладка — прошепна тя и нежно целуна животинчето по главата. Досега не бе имала куче, въпреки че винаги бе искала, и дълбоко се трогна от жеста на Саймън.

Понесе Шедоу надолу по стълбите и едва успя да стигне до вестибюла, когато откъм прага на библиотеката се разнесе гръмовен глас:

— Не искам никакви кучета в къщата! — изкрещя Иън Клифтън.
— Отнеси тази твар в кучешките колиби, където ѝ е мястото.

— Но това е подарък от Саймън — обясни Алексия, придавайки повече увереност на гласа си, отколкото чувстваше вътрешно.

Знаеше, че е от голямо значение да защити позицията си. Та нали си беше обещала да не позволява на никого да ѝ заповядва, щом порасне!

— Не ме интересува от кого е. Не можеш да го гледаш в къщата.

— Това много ще разстрои Саймън — възрази тя, като срещна спокойно гневния му поглед. — Сама ще се грижа за нея, което няма да ви създаде никакви проблеми.

После безмълвно тръгна към вратата и изведе животинчето в градината. Краката ѝ трепереха, но бе успяла да се противопостави на бъдещия си свекър и вече нищо не можеше да промени нещата.

* * *

В навечерието на сватбата Алексия внезапно установи, че откакто познава Саймън, двамата никога не бяха имали възможност да прекарат и час насаме, освен когато излизаха на езда.

Тази повърхностност на отношенията им я накара да се запита как ли ще изглежда меденият им месец. За какво щяха да си говорят?

Повечето двойки правеха планове за бъдещето. На тях само им бяха казали, че ще имат собствен апартамент в северното крило на „Марли Корт“. Момиче на име Лили беше назначено за нейна камериерка, а за Саймън щеше да се грижи някой си Кларк. Младият съпруг сам трябваше да посреща разходите около жилището, като му бе обещана щедра издръжка за собствени нужди.

До този момент Алексия не се бе замисляла сериозно за тези неща, сякаш те се отнасяха за някой друг. Но сега с плашеща яснота осъзна, че животът ѝ е поставен изцяло под чужд контрол, при това без някой да поиска мнението ѝ.

Бе избягала от тягостната атмосфера на собствения си дом, но попадна в нов затвор, където други хора щяха да вземат всички решения вместо нея.

Бе отстъпила свободата, която си бе обещала още на шестнайсетгодишнината си, на мъж, когото обичаше, но почти не познаваше.

Настанявайки кученцето в скута си, тя седна, потънала в тежък размисъл. Всичко беше уредено и на сватбата се очакваха около хиляда гости. Не се съмняваше, че дълбоко обича Саймън, но... дали картите таро все пак нямаше да се окажат прави? Сега, когато мечтите ѝ се сбъдваха, сякаш се чудеше дали желае именно такъв живот за себе си.

* * *

Денят на сватбата се случи слънчев и топъл и църквата „Сейнт Маргарет“ бе претъпкана от богаташи, аристократи, светски особи, завистници и любопитни зяпачи. Всички изгаряха от нетърпение да видят как Александра Ерскайн, потомствена неудачница, която дори не бе дебютирала в обществото, се врича във вечна вяроност на един от най-желаните ергени в Англия.

Тези, които не я бяха виждали преди, подлагаха на съмнение разума на семейството, позволило на Саймън да вземе жена с такъв произход. Други, които познаваха младия мъж, се радваха, че ще се ожени за амбициозно момиче с толкова силен дух.

На улицата се събра тълпа от хора, дошли да наблюдават процесията. Пристигането на Алексия и баща ѝ бе посрещнато с бурни овации, а журналистите притичваха по стълбите, за да заемат най-добра позиция за снимки. За хората тя беше истинска принцеса, секваща дъха красавица с тъмни дълбоки очи и хубава усмивка, изключително стройна в дългата до глезените рокля с цвят на слонова кост, украсена с перли около врата и китките. Ниско на челото ѝ блестеше диамантената тиара на рода Клифтън във формата на антична гръцка диадема.

За присъстващите в църквата Алексия беше момиче от по-нисша класа, успяло да се уреди добре. Възможно най-неподходящата за Саймън, още повече че майка ѝ бе бивша танцьорка. Какъв срам, наистина. А имаше толкова мили млади момичета, за които виконтът би могъл да се ожени.

Но за един от шаферите, прислонил се в сянката, тя беше истинско вдъхновение — чиста и непорочна, красива и мила... и достатъчно луда, за да вземе този мъж за свой съпруг. Беше я предупредил, но тя не го послуша и вече бе прекалено късно. С натезало от болка сърце той пристъпи към олтара. Когато младоженката влезе и го забеляза, го дари с ослепителна усмивка.

— Здравей, Родерик.

Той я погледна и за един дълъг момент се взря в очите ѝ.

— Късмет.

Тя кимна мълчаливо и тогава органът засвири „Поведи ни, наш небесни Отче, поведи ни“. Тържествените звуци на музиката се усилиха, булката огледа червената пътека, в края на която я очакваше Саймън, а до него стоеше кумът Багърс Мортимър-Смит.

За момент сякаш плътна пелена закри лицето на бъдещия ѝ съпруг. Алексия си спомни, че същото се бе случило и при първата им среща, въпреки че тогава процеждащите се през прозореца слънчеви лъчи за момент я бяха заслепили. И разбра, че е наследила дарбата на баба си. Не ярката светлина бе замъглила погледа ѝ, а черната аура около Саймън, предопределила бъдещето ѝ.

— Добре ли си, скъпа? — обезпокоен попита Малкълм, когато тя неволно се отдръпна назад.

Алексия не му отговори веднага, защото вече знаеше, че Саймън е не само нейната орис, но и нейното унищожение, но нищо не

можеше да направи, защото така ѝ бе писано.

— Да, татко — каза тихо. — Готова съм.

[1] Най-известният универсален магазин в Лондон — Б.пр. ↑

[2] Shadow (англ.) — сянка — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Юли 1920 г.

Стигнах до заключението, че бракът е като да отвориш коледен подарък, след като предварително знаеш какво ще намериш в кутията. Сигурно съм очаквала изумителни изненади, фанфари и небесна благодат. Не че меденият ни месец (който всъщност продължи два месеца), мина зле, а и аз обичам Саймън, обичам го, обичам го повече от всякога. Просто всичко ми изглежда толкова обикновено и предсказуемо, сякаш вече съм го преживявала.

Отидохме с колата до Ривиерата, отседнахме на яхтата на семейство Уестминстър, ядохме деликатеси и като омъжена жена дори можех свободно да пия вино! В Италия Саймън ми купи два дълги наниза от перли и рубини. Беше много мило от негова страна и имах чувството, че действително ме глези. Но това не промени нищо. Аз съм същата като преди и това е най-странното от всичко.

Вече живеем в северното крило на „Марли Корт“, в апартамент с десет спални и четири стаи за приеми и дори си имаме собствен параклис. Винаги когато минавам покрай него, изпитвам необходимост да вляза и да се помоля.

Преструвам се, че съм пораснала, но не се чувствам така. Колко момичета на деветнайсет години имат иконом, двама портиери и многобройна прислуга? Не мога даже да аранжирам цветята във вазите сама, защото ми обясниха, че това би обидило мис Ленгли, на която е поръчано да се заеме с тази грижа. Надявам се, че с времето ще привикна към тези странности. Проблемът е, че няма какво да правя. Ще попитам Саймън дали мога да направя от старата зеленчукова градина малко цветно кътче за себе си. Имам предвид нещо истинско, където да садя каквото си поискам и да се грижа за него.

* * *

Много рано всяка сутрин Алексия водеше Шедоу в застлания с каменни плочи двор на северното крило, където кученцето тичаше и подскачаше, въртейки опашка и реагирайки на всеки звук. Сега то беше най-верният ѝ и предан приятел. А това, бе помислила развеселено тя, е доста странно за току-що омъжена млада жена.

— Да ви донеса ли нещо, милейди?

Алексия се извърна и видя иконома Спенсър застанал на прага. Беше закръглен, червендалест, плешив мъж с очила, а главата му стърчеше странно на шията, като му придаваше вид на хищна птица, дебнеща плячка.

— Не, благодаря.

— Добре, милейди — той сведе лице, сякаш беше недопустимо да я вижда в домашния ѝ халат. — Не искате ли да накарам някоя от прислужниците да разхожда кучето ви занапред?

— Не, приятно ми е да го правя сама — припряно отвърна Алексия. Всекидневните грижи за Шедоу придаваха на дните ѝ някакъв смисъл.

Спенсър се прибра в къщата, оставяйки я да се наслаждава на свежия утринен въздух. Беше прекрасна лятна сутрин и слънчевите лъчи проникваха през листата на дърветата, тихо шумолящи от лекия бриз.

В този момент кучето залая яростно, а остро скърцане на тежката желязна врата стресна младата жена.

Тя се обърна и видя съсухрена старица да се взира в нея. Дългата ѝ сива коса се спускаше на мазни кичури върху раменете ѝ и макар да не изглеждаше като просякиня, дрехите ѝ бяха мръсни и измачкани. Очите ѝ блестяха яростно.

— Те не могат да купуват мълчанието ми цяла вечност — провикна се заядливо тя. — Защо да продължавам да мълча?

— Извинете ме, да не би да сте се изгубили?

Старицата със сигурност не беше от прислугата, но и не изглеждаше като съпруга на някой от фермерите.

— Защо пък да съм се изгубила! — отвърна злобно тя.

Алексия обгърна халата по-плътно около тялото си.

— Тогава кого търсите?

Жената пристъпи напред и вдигна свитата си в юмрук ръка.

— Не се прави, че не знаеш. Има само един виновник!

— Боя се, че не мога да ви помогна — твърдо заяви Алексия. После вдигна все още виещата Шедоу и забърза към къщи.

— Спенсър?

Икономът веднага застана до вратата.

— Да, милейди?

— Би ли отпратил старицата от двора, моля. Нямам представа коя е, нито какво иска, но ми се струва, че не е с всичкия си. Кажй й, че с нищо не можем да й помогнем.

Тя се върна в спалнята и завари Саймън все още в леглото — пушеше пура, облегат на възглавницата.

— Нямахте те цяла вечност.

Младата жена му разказа случилото се.

Той се изсмя тихо и в бледосините му очи проблеснаха познатите весели пламъчета.

— О, миличка, как можеш да се уплашиш от старата мисис Куин! Тя живее в къщичката в другия край на гората. Съвсем безобидна е, макар и малко луда. Обикновено не идва чак до тук. Какво искаше?

— Възмездие, струва ми се — рязко отвърна Алексия. — Беше побесняла. Каза: „Има само един виновник“. Какво значи това?

Саймън сви рамене.

— Нямам никаква представа, мила. Живее в имението от години и винаги ми се е струвала доста странна.

— „Странна“ не е най-точната дума. Да не би съпругът й да е работил тук?

— Май дядо ми го е наел. Не знам. Нито пък ме интересува — прибави той, като улови ръката й и я придърпа към себе си. — Остави проклетото куче, върни се в леглото и ме направи щастлив.

* * *

По-късно, когато обядваха с родителите му в голямата къща, Алексия разказа за случката с мисис Куин.

— Толкова се уплаших — говореше тя през смях. — Изскочи наред двора като играчка на пружина от кутийка, а аз стоях там само по халат.

Лицето на Иън Клифтън стана тъмночервено, когато ѝ отправи изпитателен поглед.

— И какво искаше? — избоботи той.

— Не знам със сигурност, но каза нещо от рода, че никой не може да откупи мълчанието ѝ, и ми се стори много ядосана за нещо.

Свекър ѝ изруга тихо.

— Не ѝ обръщай внимание и в никакъв случай не разговаряй с нея. Тя е напълно луда. Всъщност отдавна трябваше да я заключат някъде!

Леонора Клифтън се обади раздражено:

— Никога ли няма да се отървем от нея? *Наистина* ли баща ти ѝ е дал правото да ползва онази къща до края на живота си? Не е честно, че ни я е натрапил, а и Алексия е права, изглежда доста страшна.

— Баща ми я е настанил в онази къща и точка. Няма смисъл да го обсъждаме — гневно изсумтя Иън.

— Нямах намерение да повдигам въпроса. Само исках да кажа, че...

— Стига. Това не ти влиза в работата, така че си затваряй устата.

— Но, татко... — нерешително започна Саймън, вече наистина ядосан — та той почина преди години. Защо трябва да продължаваме да се съобразяваме с желанията му?

— Не знаеш какво говориш! — изкреця Иън и захвърли салфетката.

— Саймън е прав — намеси се Леонора. — Без друго ни трябва дом за новия огняр и семейството му. Не може ли да настаним мисис Куин в старчески дом?

— Върви по дяволите! — съпругът ѝ имаше вид на човек, който всеки момент ще получи удар. Изправи се толкова рязко, че столът му се обърна и с трясък се стовари на земята. — Или ще намеря дом за *теб*, където ще те затворя завинаги! Проклетата жена!

Леонора се изправи с преbledняло от гняв лице.

— Не можеш да ми държиш такъв тон!

— Ще ти говоря както си искам!

— Престанете! — извика Вирджиния, която досега бе седяла мълчаливо.

Алексия наблюдаваше всички с изумление. Цялото семейство се държеше като рояк оси, затворени в стъклен буркан. Саймън крещеше,

разтреперена, сестра му обясняваше на баща си какво мисли за него, а майка им непрекъснато повтаряше: „Не можеш да ми държиш такъв тон!“

Иън се оттегли пръв.

— Гледайте си работата всички! — извика той и тронаво се отправи към вратата на трапезарията и така шумно я затръшна след себе си, че цялата къща се разтреса.

Леонора забърза след него видимо разстроена. Вирджиния я последва.

— Така! — каза Саймън, гледайки насмешливо жена си. — Хареса ли ти този епизод на „Щастливото семейство“? Добре дошла в „Марли Корт“. Аз ще изляза. Ще се върна късно. — Захвърли салфетката и напусна стаята, като пътьом запали цигара.

Алексия реши да се прибере в северното крило, да вземе Шедоу и да я изведе на разходка. Докато прекосяваше коридора покрай полуоткрехнатата врата на библиотеката, чу свекър си да разговаря с някого по телефона:

— Най-добре да дойдеш колкото може по-скоро — говореше той настойчиво. — Трябва да затворим старата кучка.

Тя спря, затаила дъх.

— Не давам пукнат грош! — продължаваше Иън, вече съвсем отчаян. — И не ме интересува какво ще ни коства!

* * *

Когато Алексия се върна от разходката, Саймън го нямаше, затова реши да се заеме с писмата. Бяха получили повече от петстотин подаръка за сватбата и я бяха посъветвали да благодари лично на всички.

Той се върна привечер и веднага щом влезе във всекидневната, тя усети миризмата на бренди в дъха му.

— Къде беше?

— Отскочих до Оксфорд — отпусна се върху дивана пред камината и разтърка челото си, сякаш го измъчваше главоболие.

— Бях започнала да се тревожа. Защо ходи там?

— О, за Бога! Престани да ме разпитваш, жено!

Алексия замръзна на мястото си. Никога досега не ѝ беше говорил по този начин. Изгледа го укорително, а той посрещна на погледа ѝ с предизвикателно изражение.

— Какво има? — очите му приличаха на кубчета лед. — *Предупредих те*, че това място не е такова, каквото изглежда. Ако си си въобразявала, че „Марли Корт“ е някаква приказна страна, тогава съжалявам, че ще те разочаровам, но ще ти се наложи да свикнеш с действителността.

— Саймън, какво става? — попита тя, приближавайки се до него. — Да не би още да си ядосан на баща си заради мисис Куин?

— Имам нужда от питие — заяви той, без да ѝ обръща внимание. После позвъни на Спенсър: — Донеси ми бутилка бренди. И две чаши.

— Аз не пия алкохол — каза Алексия, когато отново останаха сами.

— Пет пари не давам какво правиш и какво не! Поисках две чаши само за да задоволя снобското ти чувство за благоприличие.

Тя се отпусна върху стола срещу него съвсем съкрушена.

— Защо се ожени за мен, щом си ме смятал за снобка?

Съпругът ѝ повдигна рамене.

— Точно в този момент нямам никакво обяснение.

Спенсър се върна и остави подноса с брендито на страничната масичка. След като излезе, Саймън се изправи, хвана бутилката за гърлото и затръшна вратата на стаята, без да каже нито дума повече, оставяйки жена си стъписана.

На следващата сутрин той не се появи за закуска и тя предположи, че е прекарал нощта в някоя от свободните стаи, защото се срамува от пиянската сцена, която бе устроил, а вероятно страда и от тежък махмурлук. Но часовете се нижеха бавно, а него все още го нямаше и тя започна да се тревожи. Гордостта не ѝ позволяваше да попита прислугата дали не са го виждали, но реши да се обърне към майка му, ако не се прибере и за обяд.

Едва в ранния следобед чу рева на спортната му кола откъм алеята.

Твърдо решена да не издава болката си, остана зад писалището, въпреки че ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите, а ръцете ѝ трепереха.

Миг по-късно вратата се отвори с трясък и той нахълта в стаята широко усмихнат, със сияещи очи.

— Здравей, миличка — извика безгрижно и я прегърна непохватно. — Чакаше ли ме? — тя почувства топлината на небръснатите му страни.

Алексия съвсем се изуми. Сякаш скандалът от предишната вечер изобщо не се бе случвал.

— Виж! Донесох ти нещо — с изражение на ликуващо дете, той измъкна от вътрешния си джоб кожена кутийка.

— Какво? Още един подарък?

— Само една дрънкулка за най-страхотното момиче на света.

Тя отвори кутията, вътре имаше златна брошка, украсена с рубини и диаманти. Лицето ѝ грейна.

— О, Саймън! Невероятна е!

— Сложи си я, за да видим как ти стои.

Алексия я забодя на ревера на сакото си и се наведе да го целуне.

— Много ми харесва. Благодаря ти, скъпи. Да не би да си обикалял Лондон цяла сутрин само за да ми я купиш?

— Тръгнах много рано — бързо отвърна той. — И сега умирам от глад. Какво има за обяд?

— Агнешко филе и кралски пудинг.

— О, любимите ми! Но нека първо изпием по чаша шампанско — обви ръка около кръста ѝ, притегли я към себе си и добави с многозначителна усмивка: — А после може би... малка почивка?

— Какво е това на яката ти? — неочаквано попита тя. Отстриани на врата му имаше червено петно и в един кратък миг сърцето ѝ сякаш спря, защото отгатна отговора.

— Нямам представа — отвърна отбранително той.

— Червило е, нали? — сърцето ѝ биеше оглушително, дори ѝ прилоша.

Саймън повдигна рамене.

— Мама е наела някакво ново момиче в пералнята да ни глади дрехите. Сигурно е изцапала ризата случайно, глупачка такава! Ще отида да се преоблека и ще си сипем по едно питие.

* * *

— Нашите ще дават голям прием в края на седмицата — съобщи той небрежно на следващия ден. — Защо не поканим няколко приятели да поостанат за по-дълго? Така ще можем да обединим усилия и да вдигнем страхотен купон в събота вечерта.

Алексия нямаше настроение да се забавлява, но ѝ допадна идеята за нови хора в къщата. Цяла нощ се измъчваше от съмнения и лоши мисли и почти не мигна до сутринта, но се насили да повярва, че следата от червило върху яката на съпруга ѝ се дължи на небрежност от страна на прислугата.

Всичко останало ѝ изглеждаше недопустимо. Саймън я обичаше и никога не би ѝ изневерил, още по-малко сега, след сватбата.

— Добре — съгласи се накрая. — Бих искала да поканя и баба. Той сграбчи развълнувано ръката ѝ.

— Чудесно. Какво ще кажеш за Багърс и Родърс, а може би Бойси и Хутс? Звучи страхотно, нали? Първото ни семейно празненство! Ами момичета? Трябва да повикаме няколко, за да запълним бройката. Какво да направим, за да изглеждат стаите по-приветливи? Това място не е ремонтирано от години.

— Цветя? Свещи? — предложи тя.

— Чудесно, момичето ми! Чудесно! — обърна се и я целуна нежно. — Знаеш колко те обичам, нали?

Точно това бе желала винаги — съпруг, който я обожава, красив дом и много добри приятели.

— И аз те обичам — отвърна искрено тя.

* * *

— Е, как е семейният живот? — попита Родерик, седнал от дясната ѝ страна по време на обяда.

Десетината им гости, в това число и Хелън Макнотън, бяха пристигнали сутринта. Обзета от трескаво вълнение, Алексия бе станала още по-тъмно, за да огледа отново свободните стаи, да обсъди менюто за следващите три дни с готвача, да купи последните броеве на списанията, които подреди върху масата в гостната, и лично да се заеме с аранжирането на цветята за голямо огорчение на мис Лонгли, която имаше доста консервативни виждания и не одобряваше

смесването на различни цветя в една и съща ваза. Освен това нареди на Спенсър да следи през целия неделен ден в параклиса да горят запалени свещи.

Почервеняла от задоволство след доста натоварената сутрин, тя се обърна към Родерик с грейнали от щастие тъмни очи:

— Чудесно. Всеки ден яздя Прелест, след това извеждам Шедоу на разходка. Толкова е хубаво, че имаме свой кът в огромната къща, където да се усамотим.

Събеседникът ѝ се усмихна. С осем прислужници, сновящи насам-натам, не разбираше как Алексия би могла да се радва на усамотение, но от друга страна, кожата ѝ блестеше, а тихото, срамежливо момиче, което за първи път бе видял миналата година, се бе превърнало в самоуверена млада жена. Дори дрехите ѝ бяха различни — стилни и елегантни.

— Със сигурност изглеждаш много добре — каза той, изучавайки внимателно лицето ѝ. — Радвам се, че си щастлива, Алексия.

— О, винаги съм знаела, че един ден ще бъда — отвърна му някак отбранително тя. — Ти също трябва да опиташ — дали ѝ се бе сторило, или наистина някаква сянка мина през лицето му? После добави: — Не е много забавно да живееш сам.

— Във всеки случай е по-добре, отколкото да си с неподходящ човек, а и работата ми отнема много време — заяви Родерик и рязко се извърна, за да поговори с бившата дебютантка лейди Зоуи Мидълтън, която пишеше поезия.

Алексия бе поканила нея, Примроуз Телфорд, Дженифър Хейлсуърт и Нони Рочестър, за да попълни компанията, и за свое удоволствие бе установила, че баба ѝ се чувства изключително добре сред младите ѝ приятелки, които я намираха за „страхотна и с изключително съвременни разбирания за възрастта си“.

Очевидно всички тези жени бяха впечатлени от факта, че Алексия е успяла да омая такъв подходящ мъж като Саймън и да се омъжи за него.

От време на време улавяше погледите им, сякаш се опитваха да отгатнат как го е постигнала. Богат съпруг с благороднически произход фигурираше на първо място в списъка на приоритетите им, макар яростно да отричаха да преследват такива цели.

След обяда всички се оттеглиха на верандата на голямата къща, за да се насладят на чаша кафе. Алексия шеговито бе нарекла това събиране „развлечение за възрастни“.

— Не е ли чудесно! — прошепна Саймън и обви ръка около кръста ѝ.

Миг по-късно замря на мястото си и погледна гневно към група гости на стълбите, водещи към моравата. Тя проследи погледа му.

— Какво има?

— Виж кого е поканил татко отново! Дявол да го вземе, омръзна ми!

Кенет Понсонби се разхождаше наоколо, сякаш е собственик на имението, с пура в едната ръка и фотоапарат „Кодак“ в другата.

— Нищо не можеш да направиш по въпроса — предупреди го Алексия.

— Този човек е като пиявица. Погледни! Сега снима Бойси и Зоуи — той въздъхна тежко. — Какво си мисли? Че този дом е първокласен хотел?

Саймън забърза към майка си, за да ѝ се оплаче. Не след дълго Кенет Понсонби се приближи до Алексия и попита лукаво с типичния си мазен маниер:

— Е, как я карате тук?

— Много добре, благодаря.

— Все още ли си луда по това момче? И много по-влюбена в „Марли Корт“?

Тя повдигна вежди в отговор на наглостта му:

— Разбира се — отвърна студено.

— Доста по-различно от онова, на което си свикнала, нали? — изсмя се той презрително. — Имам предвид, че апартамент на приземен етаж в Кенсингтън не може да се сравнява с имение от седемнадесети век, а!

Трябва да ти е доста трудно. Ти си истинска Пепеляшка, не мислиш ли — в угълчетата на подигравателно извитите му устни се събра слюнка, когато понижи гласа си до шепот: — Виждам, че си поканила и баба си. За милата старица сигурно е истинско мъчение да се намира на такова място. Хората говорят, че Саймън е сключил неравностоен брак. Гадно, а? Но трябва да се постараяш нещата да тръгнат така, че никога отново да не се озовеш в апартамента на

партера. Ха, ха, ха! — отметна назад глава и се разсмя високо, после повтори: — В апартамента на партера. Какъв удар би било това за бедната авантюристка, а! Още повече като се има предвид, че баща ти проигра цялото си състояние.

Алексия се отдръпна гневно.

— Ще ви кажа нещо, което научих, откакто се нанесох тук — каза му надменно тя, — и то е, че не сте нито мой приятел, нито на съпруга ми, така че не сме задължени да ви забавляваме в тази част на къщата.

Обърна се и тръгна към Саймън и Родерик, които разговаряха с няколко свои познати.

Мъжът ѝ им разказваше как полицаи го спрели заради превишена скорост, ала Род забеляза изражението ѝ, улови я за лакътя и я отведе към най-отдалечения край на верандата.

— Какво има? — попита притеснено той.

— Онзи проклетник, Кенет Понсонби — отвърна Алексия, преглъщайки сълзите от преживяното унижение. — Говореше така презрително за баба ми. Толкова го мразя — после поклати глава с огорчение: — През целия ми живот никой не ме е обиждал така.

Лицето на Родерик доби студен израз.

— Да идем да се поразходим. Искам да знам какво точно ти каза.

След като тя приключи разказа си, мъжът я погледна, лицето му пламтеше от гняв.

— Ще поговоря с Иън. Този път негодникът е прекалил с наглостта си.

— Не вярвам да има смисъл. Той като че ли го обожава.

Родерик се замисли известно време, после седна на една пейка.

— Всъщност... мисля, че се страхува от него до смърт — заяви глухо той. — По някаква причина не може да му откаже нищо.

— Но защо? Да не са роднини или нещо такова?

— Знам само, че Иън, Кенет и моят баща са били в един и същи колеж по едно и също време.

— С моя също.

— Нима никога не си питала Малкълм за него?

Алексия поклати глава отрицателно.

— Каза ми само, че името му звучи познато, но не можа да си спомни нищо повече.

— Опитай се да забравиш глупостите, които ти е наговорил. Той е просто един стар злобар.

Алексия се усмихна тъжно.

— Въпросът е там, че не всичко казано е глупост. Надявам се Саймън да не преобърне живота ми някой ден — каза с нотка на сарказъм тя.

— Дано не се опита — гневно отговори Родерик. — Оказва се, че си прекалено добра за подобно семейство.

* * *

Същата вечер Леонора и Иън даваха вечеря за всички отседнали в дома им гости. Масата в огромната трапезария беше подредена за тридесет и шест души и цялата прислуга беше ангажирана да сервира блюдо след блюдо с изискани ястия, като към всяко имаше точно определен вид специално подбрано вино.

През множеството свещи и красиво аранжирани цветя Алексия улови погледа на Родерик и се усмихна.

Кенет Понсонби, със сияещо лице като демон, бе поставен в най-отдалечения край на масата, до Иън, който имаше вид на болен.

Леонора Клифтън седеше на противоположната страна с вид на човек, който не може да понесе повече и с нетърпение очаква гостите да си тръгнат. Алексия мълчаливо ѝ съчувстваше. Самата тя искаше всички да са далеч от тук, за да останат двамата със Саймън насаме. Забеляза, че той е пил твърде много и става все по-шумен, разказвайки неприлични истории за отношенията на Зоуи с негов близък приятел.

В този момент Багърс Мортимър-Смит забеляза украсената с рубини и диаманти брошка, която Алексия бе забола на тъмночервената си кадифена рокля.

— Бих казал, момичето ми, че това бижу е много красиво, а? Помогнах на Саймън да го избере!

Алексия прикри изненадата си и каза любезно:

— Така ли?

— Това беше най-малкото, което бих могъл да направя за него! Горкото момче едва се държеше на краката си след тежката седмица на развлечения из Сохо, където ние... ами така да се каже... се

изживявахме като прелъстителите... Така че още на другата сутрин го насочих направо към „Аспри“! Обясних му, че трябва да те умилостиви по някакъв начин — мъжът се разсмя цинично. — Изглежда, е свършило работа!

Сякаш гръм я удари. Леден полъх премина през вените ѝ, оставяйки я почти без дъх. Чертите ѝ бяха дотолкова сковани, че изглеждаше като парализирана.

— Опа! — възкликна той, забелязал как лицето ѝ пребледнява, а очите ѝ се разширяват от чутото. — Да не би да казах нещо нередно? — и огледа седналите наоколо, сякаш питаше какво толкова се е случило.

С невероятни усилия, Алексия успя да се стегне, давайки си сметка, че не може да даде воля на чувствата си пред всички присъстващи. Затова само вирна брадичка и го изгледа студено.

— Учудвам се, че изобщо си спомняш нещо, като се има предвид как се напиваш, където и да отидеш.

За момент той остана вцепенен и чертите на преждевременно състареното му лице сякаш се заличиха. После се опита да го обърне на шега:

— Ей, момиченце! Май си на път да ми създадеш лошо име!

— Ти вече го имаш.

Седнала до Багърс, Вирджиния се разсмя и смехът ѝ прозвуча като звън от разбит кристал.

— Внимавай, Багърс! Алексия не си поплюва. Не одобрява опитите ти да върнеш Саймън към предишния му начин на живот. Освен това е извикала баба си за подкрепа, а старата дама ще направи всичко любимката ѝ да запази непорочността си.

Очите на Алексия проблеснаха гневно. Искаше ѝ се да хвърли нещо и по двамата, за да изобличи двуличието и липсата им на морал.

Тогавя Родерик се изправи, застана зад тях и им заговори с гневен шепот.

— Нямах право да ми говориш така — рязко каза Вирджиния.

— Имам, и още как — възрази той с глас, който прокълтя като гръмотевица.

Багърс през смях се опита отново да обърне всичко на шега, но само с един яростен поглед Род го накара да млъкне. После се върна на

мястото си, но по-късно Алексия го забеляза да разговаря сериозно със Саймън.

* * *

О, Господи! Значи Саймън наистина ми е изневерявал и вече всички знаят това. Сърцето ми се къса и не знам какво да правя. Гостите си легнаха и сега останахме само двамата. Заклучих вратата на спалнята, защото не искам да го виждам тази вечер, но какво ще стане утре? Ами през всички останали ноци „докато смъртта ни раздели“? Как е могъл да постъпи така? Саймън, с омайните си сини очи и пленителна усмивка, който се кълнеше, че ме обича повече от всичко на света?

Утре как ще погледна приятелите ни в очите? Родерик е единственият в това семейство, на когото мога да имам доверие.

Обещанието, което си дадох, да държа под контрол живота си, все още е в сила. Ще се опитам да извлека от тази бъркотия максимална полза за себе си. Вече съм почти на двацет. Пораснала, зряла жена.

Ще оправя нещата.

ПЕТА ГЛАВА

— Алексия? Скъпа? Къде си?

Бяха изминали почти пет месеца, откакто Багърс бе изобличил Саймън в изневяра, и въпреки че след няколко седмици на скръб и гняв тя бе решила да му прости, отношенията им се бяха променили. Страхът, че това може да се повтори, непрекъснато я преследваше, независимо от постоянните му клетви във вярност. Но бяха сключили временно примирие, и то само защото го обичаше прекалено много и искаше на всяка цена да запази брака си и да остане в „Марли Корт“.

— Алексия? — извика Саймън отново.

Миг по-късно се появи откъм френския прозорец. На хубавото му лице грееше широка усмивка, русата му коса беше разрошена, а бледосините му очи блестяха от вълнение.

— Мила моя, никога няма да се досетиш какво купих за нас! Толкова е хубаво, че не може да се опише с думи.

Вглеждайки се в него, тя не можа да сподави онова чувство, когато се влюби в него, докато я беше учил да язди. Но напоследък бе станала предпазлива, защото вече му нямаше доверие.

Очевидно, без да си дава сметка за промененото ѝ отношение, Саймън я прегърна и я целуна по шията.

— Непременно ще ти хареса! Наистина не може да се опише с думи — продължи разпалено той и се отпусна на пейката до нея. После я изгледа въпросително.

Алексия устоя на погледа му и неочаквано се изпълни с чувство на гняв. Изглеждаше безгрижен като лондонски врабец, сякаш нямаше никакви проблеми, докато тя непрестанно страдаше. А това не беше честно.

— Какво си купил този път? — попита рязко тя.

Саймън се сви като ученик, когото са хванали да краде бонбони, и примигна, сякаш го бяха обидили.

— Не съм очаквал такова отношение, Алексия. Дай ми още един шанс. Искан да ти кажа нещо чудесно, а ти се държиш по този начин!

— Просто попитах какво си купил този път.

Той извади сребърната си табакера.

— Сключих сделка, с която мислех да те изненадам приятно. Но ти развали всичко — детински се нацупи той.

— Нова кола? Яхта?

— Вече не виждам смисъл да ти казвам. Надявах се да си толкова въодушевена, колкото бях и аз, но когато си сърдита, с теб не е никак интересно — запали си цигара и започна да издухва пушека демонстративно, сякаш искаше да отвее лошото ѝ настроение.

— Може би ще се развълнувам, когато ми кажеш за какво става въпрос.

Той я огледа с недоверие.

— Новата ни придобивка ще ни спаси от необходимостта да седим тук и да умираме от скука.

— А пък аз си мислех, че обичаш имението.

— Това място е прокълнато, скъпа. Нима не си го разбрала? Баща ми през цялото време се ядосва за нещо, а майка ми е нещастна. Дори и бракът ни е застрашен!

— И какво предлагаш? — смръщено попита тя.

Лицето му се проясни и отново засия от вълнение като на доволно хлапе, на което са казали, че ще получи каквото иска.

— Просто реших проблема. Трябваше да го направим веднага след сватбата.

— Какви ги говориш, Саймън?

— Купих къща на „Гросвенър Скуеър“! Всичко е готово да се нанесем веднага, има мебели и всички необходими екстри. Можем да идваме тук за почивните дни, но занапред ще живеем в Лондон.

Изумена, Алексия се облегна назад. Това означаваше, че ще може да се вижда по-често с баща си и баба си, но от друга страна, в столицата имаше много повече изкушения, на които Саймън не би устоял. Сохо се намираще само на десетина минути път с такси от Мейфейър.

— Е, това се казва изненада.

— Но си доволна, нали?

— Чудесно би било да се срещаме с приятелите си — отвърна тя предпазливо, — а и нямам нищо против да съм по-близо до семейството си.

— Точно това си помислих и аз — припряно каза той.

— Как я намери?

— Багърс има познати... — започна Саймън и се изчерви виновно.

— И е доста голяма, нали? — срязва го решително Алексия, опитвайки се да отрече очевидното дори пред себе си.

Той отново се бе срещал с Мортимър-Смит, въпреки че ѝ бе обещал да сложи край на приятелството си с него. Даде си сметка, че като се примирява, му дава шанс да продължава с лъжите си, но какво друго можеше да стори? Да признае поражението си и да сложи край на този брак, продължил едва няколко месеца?

— Много голяма — потвърди Саймън облекчен, че разправията му се е разминала. — Пет гостни, десет спални, помещения за прислугата и градина, в която Шедоу ще тича на воля — докато говореше, се наведе и започна да гали малкото кученце в скута ѝ. После падна на колене и заговори умолително: — Можем да се забавляваме на воля, ако сме сами, мила. Заради баща ми тук никога няма да се радваме на уединение. А животът ни трябва да е един постоянен меден месец. Защото толкова много те обичам — ръката му се плъзна по бедрото ѝ. — Знаеш го, нали? Обичам те повече от всичко друго на света — през сините очи прозираше цялата му душа, а плътните му устни изглеждаха меки и нежни.

Алексия се усмихна, обзета от отчаяното желание да му повярва, но дълбоко в себе си вече знаеше, че ще сключи сделка с дявола. Ако продължаваше да затваря очи за всичко, което мразеше и което ѝ причиняваше болка, щеше да живее в разкош, а ако се държеше предпазливо, можеше да си извоюва и свободата, за която толкова копнееше.

Не това бе искала, не за това бе мечтала и не това беше романтичната ѝ представа за щастие, но щеше да се възползва от предоставената ѝ възможност. И в никакъв случай нямаше да позволи на Саймън да съсипе живота ѝ. Нито на него, нито на когото и да било.

* * *

Настаниха се в шестетажната къща два месеца по-късно и докато обикаляше от стая в стая, Алексия не можеше да повярва, че е господарка на такъв огромен дом. В просторните помещения цареше величествена атмосфера с ламперията в стил кралица Ана, кристалните полилеи от Уотърфорд, пищните кадифени и копринени завеси и драперии и позлатените, изящни мебели от епохата на Луи XV. Гоблени и ценни картини украсяваха облепените със скъпи тапети стени и дори чаршафите на леглото бяха изработени от най-фин крeпдешин с апликации от сатенени цветя и листа.

— Откъде се взе всичко това? — попита тя учудено, след като бе огледала кухнята и трапезарията и бе открила шкафове, пълни със сребро, кристал и фин порцелан, достатъчни за прием на поне четиридесет гости.

Мястото изглеждаше така, сякаш предишните му обитатели са заминали на кратка почивка и всеки момент ще се завърнат.

Саймън повдигна рамене.

— Ами собствениците се развели и успях да купя от тях не само сградата, но цялата покъщнина.

— О! — възкликна тя изумено. Струваше й се, че са се сдобили с останките на нечие чуждо, отминало щастие. — Надявам се да не е лоша поличба.

Съпругът ѝ отметна глава назад и се разсмя.

— Направо ме убиваш! Ти и твоите предзнаменования. Получих всичко почти на безценица, защото дукът на Алендейл искаше да се отърве от спомените за съпругата си, която избягала с някакъв учител по пиано. Може да се каже, че им направих услуга. Дукесата живее с младия си любовник и получава прилична издръжка, докато дукът най-после има възможността да се забавлява с любовницата си на Ривиерата. Всички са щастливи. Получавам рента около деветдесет и девет паунда на година от „Гросвенър Естейт“, така че със сигурност сме се устроили добре — той се радваше като малко дете на нова играчка. — Ще станем златната двойка на Лондон! По-добре да пообиколиш магазините и да си купиш още вечерни рокли, мила. И нова тиара! Ще ти трябва за оперните премиери.

Алексия реши да не спори с него. Живееше в някакъв приказен свят и бе твърдо решена да се забавлява колкото може повече.

* * *

Сезонът на 1921-ва беше в самото си начало и само дни след бе публикувано в кралската преса, представяна от „Таймс“ и „Телеграф“, съобщение:

„Виконт Станхоуп и съпругата му са се установили за постоянно на «Гросвенър Скуеър» 28.“

По пощата заваляха всевъзможни покани.

Скоро Алексия бе въввлечена във вихъра на вечери, приеми, балове с маски и коктейли. Всяка вечер имаше някакво развлечение, а Саймън стана по-разточителен от всякога, водейки компанията си в „Риц“, където поръчваше шампанско и хайвер, сякаш купува лимонада и бисквити. Постоянно пълнеше къщата с гости, настоявайки да останат за обяд, за следобеден чай и за вечеря, което му даваше възможност да се похвали с новия си дом, без да забелязва изтощението на съпругата си.

Не без нотка цинизъм тя отбеляза, че откакто е станала член на семейство Клифтън, всеки нов познат се е превърнал в неин най-добър приятел. Момичета, които ѝ се бяха присмивали, че не е имала дебют, и почти не я бяха забелязвали, сега претендираха, че са ѝ съученички и са я познавали цял живот.

* * *

Ние наистина се устройме добре, както се изрази Саймън. Значи това е изисканото висше общество? Но дали съм достатъчно изтънчена, за да си затворя очите пред онова, което не искам да зная, и да се наслаждавам на всичко, което ме заобикаля? Чувствам „Марли Корт“ като свой дом, но това е различно. Саймън убеди прислугата, работила за семейството му през последните дванайсет години, да остане, затова имам чувството, че живея в хотел, и единственото, което правя, е да се преобличам по няколко пъти на

ден. Той постоянно е зает с любимите си занимания, особено с пиенето на шампанско и бренди, но слава Богу, поне вечер не излиза без мен. Вече ми е напълно ясно, че независимо дали сме в Лондон или в Марли, съпругът ми има постоянната нужда от развлечения. Само че аз се чувствам много уморена. Усмивката ми е толкова изкуствена, че ми се повдига. Този начин на живот е притъпил възприятията ми. Благодарна съм само, че мога да се виждам с баба всеки ден.

Вече съм твърдо решена да си извоювам цветна градинка като тази в Марли, където да сътворя малък рай единствено за себе си.

Ако не обичах Саймън толкова много, сигурно щях да избягам, но го обожавам въпреки променливите му настроения. Тези хипнотизиращи светлосини очи достигат до дълбините на душата ми и всеки път, когато ме погледне, ми се струва, че му принадлежва завинаги.

* * *

В началото на август, когато аристократите започнаха да напускат лондонските си домове, сякаш предстои обсада на града, Саймън и Алексия се върнаха в Марли. Там завариха Родерик, тъй като семейство Клифтън бяха поръчали да нарисува портретите им.

В малката гостна върху тежки стативи беше опънато огромно платно, а до стената стоеше подпряно друго, върху което с въглен вече бе нахвърляна скица на силуета на Иън.

— Божичко! Какво става тук? — учудено попита Саймън, нахълтвайки в стаята, следван от съпругата си. — Мамо, нагласила си се така, сякаш ще ходиш в Бъкингамския дворец.

В рокля от яркорозово ламе, с тиара и колие от диаманти и аметисти, Леонора стоеше неподвижна, зареяла поглед през френския прозорец, водещ към градината.

С разкопчана риза и престилка през кръста, Родерик бе застанал пред платното, стиснал в ръка няколко големи въглена. Изцяло вгълбен в работата си, сякаш нямаше никого наоколо, той нанасяше щрихите с широк замах и скоро пред очите им започна да се появява образът на модела.

— Да не си правите майтап, момчето ми? — Саймън се обърна рязко към Родерик. — Как така реши да рисуваш родителите ми?

Художникът го погледна нехайно през рамото си.

— Не обичам да ме безпокоят, когато работя.

После забеляза Алексия и лицето му светна. Остави внимателно въглените настрана, приближи се и я целуна по бузите.

— Каква приятна изненада! — възкликна тя. — Не знаех, че си тук.

— Това е сериозна поръчка — пошегува се той. — Надявам се да остана, докато я довърша.

Разглеждайки скицата отблизо, Саймън призна с нотка на изненада в гласа:

— Невероятна прилика, мамо.

— Точно на това се надявам — отвърна Леонора. — А сега си вървете, скъпи мои. Довечера ще се съберем всички заедно на вечеря.

— Но защо с татко решихте да си направите портрети?

— Защото това е стара фамилна традиция. Поглеждал ли си някога картините по коридорите? Трябва да накараш Родерик да ви нарисува — теб и Алексия.

— Да, няма да е лошо да ме ангажираш, докато е време — весело подхвърли Род и отново взе въглените. — Скоро цената ми ще се вдигне дотолкова, че няма да можеш да си я позволиш.

— Сериозно? — Саймън изглеждаше впечатлен и не забеляза сарказма в забележката на приятеля си.

Алексия вдигна лице към Родерик, погледите им се срещнаха и по гръбнака ѝ полазиха тръпки. Помежду си чувстваха толкова сродни неща, че се разбираха без думи. И двамата осъзнаха на мига, че никога няма да се настроят на вълната на семейство Клифтън. Сякаш и двамата стояха отвън, надничаха в къщата и не харесваха онова, което виждат.

Но този поглед породил и най-опасната мисъл — че са родени един за друг.

Алексия примигна и лицето ѝ стана аленочервено. После се извърна бързо, опасявайки се, че Саймън е забелязал колко дълго се бяха взирали един в друг. На прага се обърна и видя Родерик потънал в работата си, сякаш тя изобщо не бе влизала в стаята.

* * *

— Е, какво е усещането да видиш образа си върху платното, Иън? — попита Кенет Понсонби, когато всички заедно седнаха да вечерят.

Цялата вечер Иън имаше лошо настроение.

— „Образ“ е силно казано. Родерик едва е нанесъл няколко щриха.

— Но приликата вече е очевидна — настоя гостът. — Сигурно е доста по-различно, отколкото да се гледаш на снимка, а?

— Сипи си още вино — изсумтя Иън.

— Не, благодаря. Това го оставям на теб.

— Да не намекваш, че съм пиян?

— Не намеквам нищо. Просто отбелязвам, че докато фотоапаратът никога не лъже, правдивостта на изражението, което предава художникът, зависи от много неща.

Алексия наблюдаваше как двамата мъже се заяждат и се страхуваше това да не прерасне в скандал.

— Ти не разбираш нищо от изобразително изкуство — грубо заяви Иън и в очите му проблесна заплаха.

Кенет се усмихна иронично.

— Затова пък знам доста неща за фотографията, нали? — той се обърна към Родерик, който изглеждаше отегчен от тази размяна на реплики. — Предполагам, ще покажеш портретите на Иън и Леонора на изложбата си в Кралската академия идния май?

— Със сигурност ще ги предложи, но не знам дали ще бъдат приети.

— Самият аз смятам да покажа някои от фотографиите си. Може би в някоя галерия на „Дюк Стрийт“.

Всички се обърнаха към него и го погледнаха, сякаш е полудял.

— Твоите снимки? — попита недоверчиво Леонора.

— Известно е, че си голям любител фотограф, но никой не прави такива изложби. Освен, разбира се, ако не си снимал краля и кралицата заедно с цялото кралско семейство — завърши тя шеговито.

Но гостът имаше самодоволен вид.

— Моите снимки биха предизвикали много по-голям интерес от кралските портрети. Не смяташ ли, Иън?

Лицето на домакина придоби буреносно изражение.

— Върви по дяволите! — изкрещя той почти истерично.

Алексия погледна нервно Саймън. Гневните изблици на баща му винаги му се отразяваха катастрофално и той вече пиеше виното на големи глътки, като междувременно правеше знак на иконома отново да напълни чашата му.

Очите на Кенет проблеснаха злобно.

— Ще нарека изложбата си „Спомени от една пропиляна младост“. Много подходящо наименование, нали? — мазният му глас изричаше думите почти с любов.

— Преди това ще те убия! — Иън се изправи и се втурна към вратата, притиснал салфетката към устата си.

Гостът смръщи розовото си лице и засмука долната си устна като голямо бебе.

— Божичко! Горкичкият! Не исках да го обидя, но той никога не е разбирал от шега.

Леонора го изглежда яростно.

— Тогава защо постоянно го правиш? Проваляш уикендите ни с глупавите си игрички, дразнейки го постоянно. Наистина ми омръзна. Разстройваш не само него, но и всички останали. Моля те, престани, иначе ще бъда принудена да те помоля да спреш да ни посещаваш.

— Скъпа моя, Иън никога не би ти позволил! — усмихна й се самодоволно той. — Ще ида да се извиня на старото момче. Не разбирам защо го прие толкова навътре. Това е, няма чувство за хумор.

Саймън наблюдаваше отдалечаващата се фигура с ненавист.

— Ако този паразит се върне тук... — започна заплашително той.

— Достатъчно, скъпи — твърдо се намеси Леонора. — Той е само един заядлив стар глупак, но баща ти винаги застава на негова страна. Което е много жалко.

Алексия отново улови погледа на Родерик и двамата инстинктивно разбраха, че подигравките на Кенет нямат за цел само да дразнят Иън. Нещо странно свързваше тези двама мъже. И Иън изглеждаше много уплашен.

* * *

Същата вечер Саймън се напи до несвяст и Родерик и Алексия трябваше да му помогнат да се добере до северното крило. Той лежеше буден в леглото, обхванат от трескаво състояние.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита тя, докато се настаняваше до него.

— Опитвам се да си спомня... да си спомня... — повтаряше той в пиянски унес. — Бях много малък. Татко и Кенет се караха, а аз се бях скрил зад дивана.

— И после?

— Кресяха си толкова силно, че се уплаших.

— А спомняш ли си за какво?

— Не съвсем — гласът му заглъхна и Алексия реши, че е заспал.

Лежеше съвсем неподвижно, за да не го разбуди. В кошницата на пода Шедоу се завъртя в кръг, сви се на кълбо и също заспа. Къщата тънеше в тишина, сребрилата лунна светлина се процеждаше през процепа на завесите и разкъсваше мрака като стоманено острие.

Изведнъж спокойствието бе нарушено от силни викове, носещи се откъм градината. Тя разпозна смутения глас на Иън:

— Проклет негодник...

Другият глас беше тих и едва доловим. Нямаше съмнение, че е на Кенет, но не можеше да се разбере какво говори.

След това чу дълбок стон и разтърсващи ридания:

— Моля те... моля те, Кенет!

* * *

Искам да открия какво става тук. Няколко души напоследък са виждали мисис Куин да се промъква в градината, понякога дори да наднича през прозорците, сякаш ни шпионира, а друг път да върви напред-назад и да си мърмори.

Сигурна съм, че тя и Кенет Понсонби са свързани по някакъв начин. Саймън не може да си спомни какво го е уплашило в детството му, но каквото и да е било, то със сигурност е оставило у

него отпечатък. Винаги щом баща му изпадне в някой от своите изблици на гняв... а може би на страх?... Саймън пие повече от обикновено, сякаш иска да избяга от действителността.

На следващата сутрин излязохме за малко да пояздим, после целия ден прекарахме в северното крило, за да избегнем срещите с родителите му или с Кенет. Наоколо се усеща някакво напрежение и от време на време ме обзема тревога, защото не знам какво предстои да се случи. Може би Саймън е прав, като твърди, че къщата е прокълната. В един момент е прекрасно място за живеене, а в следващия из нея плъзват мрачни сенки и из въздуха се носи духът на злото.

* * *

Малко преди Коледа Алексия разбра, че е бременна. Обезумял от радост, Саймън се втурна да харчи пари за играчки, достатъчни за десетина бебета. Нареди две от спалните в северното крило да се обзаведат от известни декоратори и да се превърнат в детски стаи. Друг професионалист бе нает да преустрои изцяло втория етаж на къщата в „Гросвенър Скуеър“ за нуждите при отглеждане на детето, като се предвиждаше там да са стаите за бавачката и медицинската сестра. След това дойде ред на количката, кошчето, бебешките дрешки и спални принадлежности.

— Той трябва да има всичко, при това най-доброто.

Алексия бе едновременно развеселена и трогната от грижите му, но я притесняваше обсебилото го желание непременно да има син и наследник. По време на един уикенд, когато бяха отседнали в Марли, тя спомена, че детето може и да е момиче.

— Разбира се, че ще е момче — нетърпеливо възрази той, загледан през прозореца на спалнята. — Първото дете в семейството ни винаги е било момче. Ще го кръстим тук, в собствения ни параклис, а един от кръстниците ще е Багърс.

Алексия седна в широкото легло.

— Почакай малко, Саймън. Не искам той да става кръстник на детето ми.

Съпругът ѝ се извърна и втренчи поглед в нея.

— И защо не?

— Защото не е подходящ. Може да е най-добрият ти приятел, но няма да допусна да има нищо общо с нашето бебе.

Очите му горяха гневно.

— Багърс е напълно подходящ! Той е с аристократичен произход, много богат, щедър и ревностен протестант.

— И освен това е женкар, пияница и лош пример за всяко дете — добави Алексия. — Влияе ти лошо, отклонява те от правия път и е най-пропадналият човек, когото съм срещала. Честно казано, Саймън, изобщо не е подходящ.

Той започна да обикаля из стаята като навит на пружина, изстрелвайки думите с детинска ярост:

— Какво знаеш ти за аристокрацията? Произхождаш от просташката средна класа и си обикновена буржоазка. Моят син ще бъде възпитан като джентълмен и затова ще са му необходими кръстници на неговото ниво. Багърс е най-добрият ми приятел и ще стане както искам. Пет пари не давам за твоето мнение!

Бременността ѝ даваше някакво усещане за превъзходство, каквото досега не бе изпитвала, и в този момент твърдата ѝ решимост да защити нероденото си дете изплува на повърхността.

— Аз ще кажа кои ще са кръстниците, Саймън. Ако нещо се случи с нас, именно те ще поемат моралната и духовната грижа за него, затова няма да допусна човек като Багърс да се меси в живота му, по какъвто и да е начин.

Саймън застина на място със свити юмруци и стиснати челюсти и ѝ отправи пълен със злоба поглед.

— Чуй какво ще ти кажа, тъпа краво. Ще постъпя както съм решил и не си въобразявай, че ще ми се налагаш. Може би смяташ, че тъпото ти куче е по-подходящо?

Той направи рязко движение с крак, разнесе се жален вой и в следващия миг Шедоу полетя, прелетя над леглото, стовари се на земята до таблата и остана да лежи неподвижно като парцалена кукла.

— Саймън! — извика Алексия ужасена, скочи от мястото си и вдигна животинчето, което се сгуши в ръцете ѝ скимтейки от болка. — Господи, ранена е! Веднага повикай ветеринаря! — развика се тя. Лицето ѝ бе пребледняло.

Саймън наблюдаваше сцената безучастно, с неприкрито равнодушие.

— Извикай ветеринаря! — настоя разплакана тя.

Без да ѝ обръща внимание, съпругът ѝ напусна стаята, затръшвайки вратата толкова силно, че прозорците в цялото северно крило издрънчаха.

— Миличкото ми, малкото ми животинче — прошепна Алексия, грабна някакъв шал и зави с него треперещото телце.

Облече се припряно, вдигна кучето и го понесе по стълбите. Във вестибюла видя Спенсър, който обикаляше притеснено.

— Всичко наред ли е, милейди? — попита разтревожен той и протегна ръце, сякаш искаше да вземе животното.

— Виконт Станхоуп отиде ли да доведе ветеринаря?

Икономът извърна лице и запристъпя от крак на крак.

— Негова светлост каза, че заминава за Лондон и няма да се връща тази нощ, милейди.

Алексия усети как цялата изтръпна от жестокостта на Саймън. След като без причина бе ритнал горкото кученце, просто се бе обърнал и бе избягал, без да поеме никаква отговорност.

— Шедоу претърпя... злополука — обясни със заекване тя. — Ужасно я боли и трябва да я заведе на лекар.

— Веднага ще докарам колата, милейди. Или предпочитате да я заведе вместо вас?

— Не, аз ще отида — гласът ѝ трепереше от усилието да овладее чувствата си.

— Сигурна ли сте, че не бих могъл... — той погледна виещото от болка животно.

— Ще отида лично — настоя тя, преглъщайки сълзите си. — Опасявам се, че гръбнакът ѝ е счупен.

О, Господи! Нека Шедоу да се оправя! Моля те, Господи! Моля те!

* * *

На следващата вечер Саймън най-после се появи — небръснат, разрошен и лъхащ на алкохол.

— Миличка, *толкова* съжалявам — започна с треперещ глас той, след като влезе в спалнята, където Алексия лежеше в леглото, подпряна на възглавници.

Тя го посрещна с леден поглед. Очите му се напълниха със сълзи.

— Ще можеш ли някога да ми простиш? Обещавам да ти купя друго кученце... Аз...

— Няма нужда — отвърна студено тя.

— Не искаш ли ново на мястото на Шедоу? Мислех, че я обичаш.

Алексия провеси крака от леглото, стъпи на пода и се изправи срещу него. Макар да изглеждаше слаба и крехка в кремавия си сатенен халат, бледото ѝ лице никога не бе излъчвало такава непреклонност.

— Въпреки твоята бруталност Шедоу не е мъртва. Тазът ѝ е счупен на пет места, но ветеринарят смята, че ако стои обездвижена следващите шест-седем седмици, ще се оправи.

Докато говореше, тя заобиколи леглото и се приближи до единия край на камината, където стоеше метална клетка, застлана с овча кожа. Вътре лежеше Шедоу и изглеждаше заспала, но щом се приближи, малкото кученце вдигна към нея влажните си очи, пълни с доверие.

— Всичко е наред, миличка — прошепна тихо Алексия. — Заспивай.

После се изправи и се обърна към Саймън, който стоеше като уплашено момченце, което очаква да го накажат.

— Не мога да ти простя стореното — заяви твърдо тя. — Един мъж, способен да се отнесе толкова жестоко към беззащитно животно, е в състояние да наранява съпругата и децата си всеки път, щом е в лошо настроение. Това променя всичко, Саймън. Вече не ти вярвам. Дори когато не си пиан, се държиш грубо, ако не стане на твоего. Можеше да убиеш Шедоу. Кого ще сриташ следващия път, само защото не можеш да контролираш гнева си?

Той се отпусна върху близкия стол покрусен.

— Няма да се повтори. Обещавам ти.

— Казваш го всеки път.

На лицето му се изписа паника.

— Не мога да го преодолея. Нещо ме подтиква... също като баща ми.

— Това не е извинение. Поне можеш да спреш да пиеш.

Лицето му доби студен израз и погледът му стана настървен.

— Да престана да пия? — все едно му бе казала да спре да диша.

— Как така!

— Ако искаш да запазиш брака ни, ще ти се наложи — настоя тя.

— За твое добро е. Аз те обичам, Саймън. Не захвърляй всичко, което имаме, заради алкохола.

Мъжът сведе глава и русата му коса се разпиля над веждите.

— Чувствам се ужасно заради Шедоу. Моля те, бъди мила с мен.

— Да бъда мила? — възкликна Алексия, не вярвайки на ушите си. — Ти едва не уби кучето, след което се запиля на поредния си пиянски запой, без съмнение с добрия ти приятел Багърс. Нямахте те цяла нощ, а сега идваш тук и искаш да съм мила? Даваш ли си сметка, че подобно изживяване би могло да доведе до спонтанен аборт? Трябва да мислим не само за нас, но и за детето ни.

Саймън се облегна назад съвсем объркан. После закри лицето си с ръце и се разтърси в ридания:

— Съжалявам. Не го исках. Обещавам, че няма да се повтори.

Тя мина покрай него, седна пред тоалетната си масичка и като взе една от новите си сребърни четки, украсени с фамилия герб на рода Клифтън, започна да разресва косата си.

— Освен това смятам, че е крайно време да престанеш да се срещаш с Багърс. Този човек ти действа като отрова. Предполагам, че си прекарал цялата нощ в Лондон с него. И без съмнение е съгласен с теб, че си се оженил за момиче от средната класа с буржоазни ценности. Е, нека ти кажа нещо — извъртя се рязко на стола, за да го погледне. Страните й горяха, тъмните й очи горяха гневно. — Бих предпочела да съм обикновена работничка от нисшата класа, отколкото покварен негодник като него — отново зае предишното положение и се загледа в отражението си в тройното огледало. — Искам да спиш в стаята си, защото ще ми се налага през нощта да ставам, за да наглеждам Шедоу, а в момента тя има нужда от спокойствие. Семейството ти и прислугата смятат, че е пострадала, като е паднала от леглото ми. Но ако отново се случи нещо подобно, не разчитай повече на моята дискретност.

На излизане от стаята Саймън спря и я погледна.

— Знаеш, че те обичам, нали? Означаваш за мен повече, отколкото всеки друг на света. Без теб съм загубен.

Тя се усмихна тъжно.

— Да, и аз смятам така.

* * *

Ловният сезон отново бе открит и семейство Клифтън остана в „Марли Корт“, където устройваха безкрайни празненства, на които Алексия отказваше да присъства под предлог, че се чувства уморена поради бременността. В действителност това беше третият по ред ловен сезон, на който бе присъствала, и ѝ бе омръзнало до смърт да гледа избиването на красивите патици и фазани, които пазачът на дивеч отглеждаше, за да ги отстрелват.

Ловът поне държеше Саймън далеч от неприятности. Беше поканил няколко стари приятели от колежа.

Макар да ги намираще по-скоро за тесногръди и досадни, Алексия беше благодарна, че не са покварени като Багърс. Без неговото пагубно влияние Саймън бе започнал да пие по-малко и бе преустановил нощните си похождения в Лондон.

Тъй като Шедоу се възстанови, а бременността ѝ протичаше леко, Алексия започна да се чувства по-спокойна за бъдещето. Предизвиквайки съдбата, дори си позволи мисълта, че най-лошото в живота им вече е в миналото.

И точно тогава направи едно откритие, което срина илюзиите ѝ и коренно промени представите ѝ за хората, които най-много обичаше.

ШЕСТА ГЛАВА

Алексия много обичаше да чете и една събота, докато всички бяха излезли на лов, реши да се запознае по-отблизо със съдържанието на библиотеката. Със старинните си мебели и стигащи до тавана лавици, отрупани с над три хиляди тома, огромната стая ѝ приличаше на приказна съкровищница. Повечето книги имаха златисти надписи и кожени подвързии, много приятни на допир и бяха почти недокоснати.

Погледът ѝ шареше из дъбовите рафтове. Имаше библии от седемнадесети век, исторически биографии, пиеси на Шекспир и Кристофър Марлоу, творби на Чосър, поезия от Байрон и Шели. С нарастващо вълнение, тя прокарваше ръка по дългите редици, възхищавайки се на заглавията и авторите, обзета от желание да се заключи в тази стая и да потъне в света на литературата.

Тогава на най-горния рафт забеляза екземпляр на „Изгубеният рай“ на Джон Милтън. Качи се на малката стълба и внимателно го смъкна, после се настани в креслото до запалената камина и отвори книгата с благоговение.

В следващия миг между страниците видя десетина писма, които се изсипаха в скута ѝ. Нямаше представа колко време са стояли тук, но се втрещи, когато разпозна почерка.

Бяха любовни писма, написани с много страст и адресирани до Леонора. Трябваше незабавно да ги върне в скривалището им, ала някакво ужасно любопитство я изкушаваше да ги прочете.

Започна да ги чете с разтреперени ръце и установи, че са писани между септември 1898-а и март 1901-ва, преди почти двацет години. В първите, подписани само „М“ се говореше за чудото да си влюбен. Със задълбочаването на връзката авторът призоваваше към дискретност. Очевидно след прекарана в Лондон нощ, той пишеше:

„Каквото и да се случи, Иън не трябва да разбира за нас. Моля те, много те моля, любима моя, кажи му, че

трябва да посетиш зъболекаря си много пъти! Не мога да понеса да си далеч от мен!“

Думите бяха толкова съкровени, а чувствата — така интимни, че трябваше веднага да престане да чете, но желанието да продължи надделя, защото бе изключително заинтригувана от датите на писмата. От следващото ставаше ясно, че Леонора е бременна. В тона на автора се долавяше паника. Иън на всяка цена трябвало да повярва, че детето е негово. В набързо надрасканите редове личеше едновременно страх и радост.

Чувствайки се зле, Алексия вече знаеше какво следва. Краят на връзката. Любовникът съобщаваше на любимата си, че неговата приятелка също очаква дете и трябва да се ожени за нея заради бебето.

Последното писмо завършваше с думите:

„Ти си единствена за мен и винаги ще останеш любовта на живота ми, каквото и да се случи в бъдеще. Сърцето ми се къса и бих продал душата си, за да съм с теб до последния си дъх, но не е редно, затова не бива да се виждаме повече. Трябва да мислиш за Иън, макар вече да не го обичаш, а и за малкия Саймън. Ще се съобразя с желанието ти, колкото и болезнено да е за мен, пък и аз трябва да подкрепя тази млада жена, но винаги ще те нося в сърцето си. Когато се роди бебето, ще притежаваш частица от мен, която ще те обича и ще е винаги до теб, както желая да бъда аз.

Твой винаги, М.“

Това „М“ означаваше Малкълм Ерскайн.

Алексия гледаше втренчено в празното пространство пред себе си, шокирана от невероятното разкритие. Най-силно я разтърси фактът, че Вирджиния е нейна полусестра. Ами ако майка ѝ не бе забременяла? Щеше ли Леонора да напусне Иън, за да се омъжи за баща ѝ и да се грижат за малката си дъщеричка? Дали Маргарет щеше да срещне някой друг и да бъде щастлива?

Алексия трудно можеше да понесе цялата тази информация наведнъж, но поне едно знаеше със сигурност. Трябваше да унищожи писмата. Беше прекалено рисковано да ги пъхне обратно между страниците на книгата. Въпреки че никой от семейство Клифтън не се увличаше особено по четенето, чистачката или случаен гост, разглеждащ библиотеката, можеха да ги открият.

Внимателно върна „Изгубеният рай“ на мястото му, пъхна листовите в джоба си и забърза към северното крило. След няколко минути всички щяха да се приберат за чая, затова скри писмата в дъното на чекмеджето на тоалетната си масичка, което винаги държеше заключено. При първа възможност щеше да ги изгори в малката си градина, превръщайки компрометиращото им съдържание в пепел.

После седна и опита да се успокои, но мислите ѝ препускаха трескаво. Много от нещата в миналото, които не можеше да си обясни, сега ѝ се изясниха.

Рояк въпроси се въртяха в съзнанието ѝ.

Дали майка ѝ бе разбрала за Леонора? Знаеше ли Иън, че Вирджиния не е негово дете? А ако момичето научеше някой ден, че е родено незаконно?

Всичко си идваше по местата, в това число и поканата за бала в „Марли Корт“ преди повече от две години. Тогавата баща ѝ бе обяснил, че срещнал случайно съпругата на приятеля си Иън Клифтън и тя предложила да запознае дъщеря му с „млади хора“.

Очевидно именно поради увлечението си по него Леонора ѝ бе организираща почти дебютантски сезон, какъвто той не би могъл да си позволи. Може би дори бяха подновили връзката си след всичките тези години.

Когато осъзна напълно ужасяващите последици от откритието си, Алексия се почувства унижена. Била е пионка в техните ръце, използвали са я, за да се омъжи за сина на бившата любовница на баща си. Що за болно съзнание би пожелало двете дъщери на Малкълм да станат снаха и зълва? Какви извратени мисли бяха подтикнали Леонора да окуражи Саймън да се ожени за дъщерята на мъжа, с когото е прелюбодействала? И защо бе скрила тези писма в библиотеката, където всеки можеше да ги намери?

Алексия зарови лице в ръцете си, обзета от чувства на срам и обида.

Двамата, Леонора и баща ѝ, бяха решили съдбата ѝ и я бяха поставили в това положение. А тя глупаво си бе въобразявала, че е постигнала всичко със собствени усилия.

Същата вечер, когато цялата ловна дружина се събираше за вечеря в голямата къща, тя се извини, че има главоболие, и заяви, че ще хапне в леглото. Остана сама, отчаяно желаейки да смъкне товара от плещите си, и се заключи във всекидневната си. Обади се на баба си — единствения човек, на когото можеше да се довери.

— Не мога да повярвам — заяви Хелън изумена. — При тези обстоятелства е било крайно нередно баща ти да ти позволи да се сприятелиш със семейство Клифтън.

— Допускаш ли, че мама знае за Леонора?

Баба ѝ замълча за момент, преди да отговори.

— Не, но винаги съм подозирала, че в миналото му има нещо, за което никога не е споменавал.

— Какво ще правя, бабо? Поставена съм в ужасно положение. С Вирджиния и така не се разбираме много, а да открия, че ми е наполовина сестра, е направо непоносимо.

— Най-добре се опитай да забравиш тези писма. Унищожи ги и продължавай както досега, момичето ми. Нищо друго не можеш да сториш. Тази история не бива да се разчува. Освен това говорим за Вирджиния, а не за Саймън — добави Хелън многозначително.

— Господи, просто нямам думи. Не мисля, че ще мога да погледна татко в очите.

— Дай си малко време, миличка. Минало-заминало. Все още си много разстроена, така че защо не поостанеш още малко в Марли? Нужно ти е спокойствие, докато се роди бебето.

— Господи, моето раждане е объркало много неща, нали? Дори повече, отколкото си мислех досега — тъжно каза Алексия. — Нищо не е в състояние да обърка нещата повече от едно нежелано дете.

— Но ти беше желана, скъпа, и обичана повече, отколкото мислиш. Какво щеше са стане с мен, ако теб те нямаше? Грижете ми за теб са най-хубавото нещо в живота ми.

— Извадила съм истински късмет с теб, бабо. И си права. Онази връзка е минало и няма нищо общо със Саймън и мен.

* * *

Няма ги! Изчезнали са! Ключалката на чекмеджето е разбита и писмата са взети. О, Господи! Кошмар! Кой ги е откраднал? Нека да помисля. Нека да помисля. Открих ги в събота следобед, когато всички бяха отишли на лов. След църквата в неделя изведох Шедоу на дълга разходка. После обядвахме в голямата трапезария с родителите на Саймън и останалите гости... а следобед всички си заминаха. Валеше, затова отложих паленето на огъня в градината за днес, а сега... Мили Боже! Не мога да повярвам! Какво нещастие, дори физическа ми е лошо. Тези проклети писма! Така ми се иска никога да не ги бях намирала!

* * *

— Добре ли си, любима? — прошепна Саймън и се надвеси над нея в огромната им спалня.

Тя отвори очи и обви ръце около врата му.

— Само съм малко уморена — измърмори в отговор и го целуна.

След емоционалното напрежение, изживяно през изминалите няколко дни, изпитваше благодарност към съпруга си, който в момента ѝ осигуряваше спокойствие и сигурност.

— Казват, че първите месеци от бременността са най-тежки — тя погледна към мястото, където Шедоу спеше свита на кълбо. — Чудесно е да можеш да останеш в леглото за по-дълго — едва не изтърва „в безопасност“ по невнимание.

Той скрита обувките си, легна до нея и започна да гали корема ѝ.

— Какво казват докторите?

— Че всичко е наред.

— Ще можеш ли скоро да ставаш? Тук не е същото без теб.

Тя се претърколи към него и го погледна.

— Би било чудесно, нали? Само ти, аз и бебето. Трябва да го накараме да почувства колко е желано.

Саймън се усмихна озадачен.

— Всички бебета са желани. Мама винаги е твърдяла, че раждането децата е най-хубавата част от брака.

Алексия затвори очи, сякаш искаше да отблъсне представата за Леонора, бременна от собствения ѝ баща.

— Това е едно от приятните неща — съгласи се тя, доволна, че ако не друго, след женитбата си със Саймън поне бе материално обезпечена.

— Странно момиче си — засмя се той и я целуна, — но аз много те обичам. Знаеш го, нали? Само пиенето застава помежду ни.

* * *

Скоро двамата се върнаха в Лондон и отново попаднаха във вихъра на светския живот. Изчезването на писмата нямаше никакви последици, никой от прислугата не се опита да изнудва семейството със заплахата да огласи съдържанието им, така че крадецът очевидно не бе имал намерение да въввлече фамилия Клифтън в скандал. Въпреки това Алексия се чувстваше напрегната.

Някой, само Господ знаеше кой, можеше да им причини ужасни неприятности с тази тайна и тя се чувстваше виновна, че ги е извадила от скривалището им, където бяха стояли недокосвани в продължение на двайсет години.

— Изглеждаш като призрак — критично забеляза Саймън, докато се готвеха за поредното излизане.

— Така ли?

Тя огледа отражението си в огледалото. Може би беше прав. Прекара пухчето от пудриерата по лицето си, след това нанесе малко руж. Извади корковата тапа от бутилка вино, нагря краищата ѝ на пламъка на една свещ и я прекара около очите си, за да изглеждат по-големи и изразителни. За финален щрих си сложи ярко червило.

— Това вече е друго! — каза одобрително той, докато пътуваха.

Щяха да се срещнат с приятели в кафене „Париж“, често посещавано от принца на Уелс и настоящата му любовница. Саймън обожаваше бурния живот в нощните клубове и барове. Изглежда, жаждата му за развлечения сякаш никога нямаше да бъде утолена.

Тази вечер изглеждаше особено превъзбуден и веднага щом се настаниха на масата с обичайната приятелска компания, започна да поръчва най-скъпите вина и деликатеси от менюто. След това изпрати сервитьора да купи цяла кошница орхидеи за момичетата и за бутониерите на техните кавалери.

— Няма да ви позволя да изглеждате толкова скучни! — заяви на висок глас.

Когато очарователният принц на Уелс пристигна, разпръскващ аурата си на необузdana сексуалност и упорито самолюбие, Алексия си даде сметка, че съпругът ѝ се стреми да подражава именно на бъдещия крал — Едуард VIII. И двамата притежаваха обаяние и чар, но споделяха и една и съща слабост към алкохола. Също като принца, у Саймън имаше някаква непоследователност, която някога ѝ изглеждаше привлекателна, но сега вече я притесняваше. С времето беше разбрала, че границата между волния дух и яростното непокорство е тънка като паяжина, която в един момент блести на слънцето, а в следващия е раздрана от бурята.

В този момент към компанията се присъединиха Багърс и момиче с остри черти. Срецаха се за първи път, откакто бе отказала да го приеме за кръстник на детето си.

— И как е нашата божествена Алек_з_ия? — започна той, разпери възторжено ръце и я целуна по хладната буза. — Миличка, не сме се виждали цяла *вечност*!

Тя се усмихна престорено, а Саймън веднага поръча още хайвер и шампанско за закъснелите гости.

Вечерта се оказа дълга. Главата я заболя от шума в заведението, гърбът ѝ се схвана от продължителното седене върху твърдия стол, а от усилията да се държи мило и любезно с приятелите на съпруга си започваше да ѝ се вие свят.

Когато най-сетне сервираха кафето, тя направи знак на Саймън, че иска да си вървят. За нейна приятна изненада, той веднага се съгласи. След като се сбогува с всички, я прегърна през кръста и я поведе към очакващата ги кола.

— Колко е приятно да се прибираш у дома — възкликна тя и с въздишка на облекчение се настани удобно върху кожената седалка на ролс-ройса.

Той ѝ се усмихна леко и без да отговори, потупа шофьора по рамото.

— Искам да ме закараш до „Редженси клъб“ в Сохо, а след това да отведеш милейди вкъщи.

— Добре, милорд.

Десет минути по-късно колата спря пред затъмнен вход, пред който имаше мръсен навес. Саймън я погали бързо по бузата.

— Наспи се добре. Ще се видим сутринта — каза весело той, после се измъкна и потъна в тъмнината, следван от току-що пристигнал с такси млад мъж. Беше Багърс.

Алексия се опитваше да сдържи чувствата си, докато шофьорът я закара до къщата. Прислужникът очакваше завръщането ѝ, но тя изтича покрай него с наведена глава и се втурна по стълбите към спалнята си.

Побърза да освободи камериерката и едва тогава се хвърли върху леглото и даде воля на сълзите си. Плака до пълно изтощение. Да я унизи по този начин пред прислугата, беше едно, но да я нарани така преднамерено и жестоко беше вече съвсем друго нещо.

Захвърли бижутата върху тоалетната масичка и се разсъблече, оставяйки дрехите направо на пода. После се сгуши в завивките.

Тази нощ се прости завинаги с невинността си.

СЕДМА ГЛАВА

Април 1922 г.

За никого не бе изненада, че семейство Клифтън превърна кръщенето на негово благородие Фредерик Иън Станхоуп в голямо събитие.

Тридесет и петима гости бяха поканени да отседнат в „Марли Корт“, а още стотици приятели и съседи щяха да присъстват на пищните обедни и вечерни приеми, предвидени да продължат от петък до неделя.

Наеха допълнително още двайсетина прислужници, на градинарите беше наредено да проверят дали има достатъчно цветя за украсата на параклиса и гостните, в кухнята персоналът беше удвоен, поръчаха и специален оркестър, който да забавлява присъстващите. В списъка на гостите, разбира се, фигурираха само имената на аристократи.

Това беше най-пищното събитие, организирано от семейство Клифтън от 1913 година насам, и Леонора изглеждаше твърдо решена да възвърне позалязлата си слава на най-добрата домакиня във висшето общество. Четири години след края на световната война кралят и кралицата най-сетне бяха възобновили представянето в двореца и през май тя щеше да заведе там Вирджиния като бивша дебютантка и Алексия в качеството ѝ на своя снаха.

— Искам кръщенето на Фреди да се превърне в изключително събитие — обясни на снаха си със сериозен тон тя. — Никакви недорасли дебютантки или млади мъже с влечение към алкохола. С изключение на приятелите на Саймън, разбира се — добави неуверено.

Алексия, все още изтощена от преживяванията преди два месеца, бе сериозно притеснена.

— Но това означава огромни приготовления — оплака се тя на мъжа си, след като научи за грандиозните планове на свекърва си.

— Не се притеснявай. Мама ще се погрижи за всичко — нехайно ѝ отвърна Саймън. — Ти само си почивай и се радвай, че ми роди син

и наследник. Единственото, което се очаква от теб сега, е да изглеждаш красива както винаги — прибави ласкателно той.

Но очевидно не толкова привлекателна, колкото уличниците в Сохо, с горчивина си помисли Алексия. Нещо се бе пречупило в нея през онази нощ преди шест месеца, когато бе усетила, че сърцето ѝ е разбито. Той ѝ изневеряваше и щеше да го прави и занаят, без значение колко пъти ѝ обещава, че това никога повече няма да се повтори, защото нямаше психическата сила да удържи обещанията си. Тя трябваше или да си затвори очите и да се примири, както казваше баба ѝ, или да сложи край на брака им.

Бе се омъжила за него по любов, въпреки че много хора я смятаха за сребролюбка, дошла отникъде и твърдо решена да си намери богат съпруг.

Сега обаче не можеше да си позволи лукса да бъде влюбена, защото това ѝ причиняваше прекалено много болка. Агонията от предателството и изгубеното себеуважение я бяха опустошили и ѝ трябваша месеци наред, за да осъзнае, че оттук нататък този брак ще е просто едно представление. Нямаше намерение да приеме ролята на виконтеса Станхоуп като професия за цял живот, така както мъжете градят кариерата си.

Плановете ѝ не бяха такива, мислеше си тя с горчивина в малките часове на нощта, когато възглавницата ѝ подгизваше от сълзи, но какво друго ѝ оставаше? Да напусне Саймън и да сподели съдбата на другите разведени жени, отхвърлени от обществото? Да лиши сина си от баща с надеждата да получи попечителство върху него? Или да заживее отново в бедност, разчитайки единствено на себе си?

В кръговете, сред които живееше след сватбата, бе срещнала много жени, които си затваряха очите за похожденията на съпрузите си. Някои от тях намираха това за „изтънчено“. Според нейните представи те възплащаваха схващането, че „за една бълха не си струва да гориш целия юрган“.

— Имаш прекрасен син — говореше ѝ Хелън Макнотън. — Трябва да си силна заради него.

— О, ще бъда, бабо — дълбоко въздъхна тя. — Но ти се оказа права, нали? Сега имам каквото исках, но се оказа, че не ми харесва.

— Много от мечтите ти се сбъднаха и се радваш на охотен живот, но нищо в живота не е идеално. Доброто винаги върви редом

със злото, миличка.

— Иска ми се да дойдеш да живееш с нас.

Хелън се усмихна и поклати леко глава.

— Двама са компания, трима са тълпа.

* * *

Полагайки последните няколко щриха върху портретите на Леонора и Иън, Родерик хвърли през рамо поглед към Алексия, която се бе свила на дивана и наблюдаваше работата му.

— Какво има? Защо се притесняваш толкова за кръщенето следващата седмица? Какво би могло да се обърка?

Тя го стрелна с тъмните си очи, изгаряйки от желание да сподели с него за поведението на Саймън и за любовните писма на баща ѝ до Леонора. После отвърна мрачно:

— Родителите ми пристигат и ще отседнат в северното крило. Мама ще превърне живота на баба в ад, защото ѝ завижда, че толкова често я каня на гости.

— Мислиш ли, че ще се скарат? — той се наведе и нанесе с дългата четка някакъв детайл върху фона.

— О, мама ще бъде хладно любезна, което само по себе си нажежава атмосферата. А и Кенет Понсонби без съмнение ще се навърта край нея и ще я засипва с въпроси за миналото ѝ като танцьорка — изглеждаше много отчаяна. — Не мога да разбера защо Леонора настоя за цялата тая суета. Можехме да организираме скромна служба в параклиса в присъствието само на няколко приятели.

— Тя има причина да пълни къщата с хора, точно както и ти — тихо отбеляза Родерик, загледан в нея, сякаш искаше да запомни всяка лека промяна в изражението ѝ.

В погледа ѝ се прокрадна смущение.

— Какво имаш предвид? — запита рязко тя.

— О, я стига, Алексия. Нито една от двете ви не е щастлива, да не говорим колко изтощително е постоянното полагане на усилия да уверите всички, че сте сплотено семейство. Тълпите гости и безкрайните приеми ви помагат да се откъснете от всичко това.

— Това не важи за мен — тросна се тя, питайки се доколко му е известна истината. — Знам, че Иън не е лесен, но не мисля, че Леонора е нещастна.

Той се усмихна, взирайки се настойчиво в очите ѝ.

— Искаш от мен да повярвам, че със Саймън имате щастлив брак? Миличка, аз го познавам отдавна и ще ти кажа, че също като баща си и той е неспособен да направи една жена щастлива.

Лицето на Алексия пламна.

— Не знам какво имаш предвид. Разбира се, от време на време взаимно си лазим по нервите, но такива неща се случват във всяко семейство.

Родерик сви рамене и се извърна рязко. Това я накара да се съмнява, че той знае повече, отколкото казва.

— Е, как е днес моят кръщелник? — продължи той небрежно, като разтри парче въглен върху палитрата си. — Трябва да му направя няколко скици. Бебетата са изключително трудни за рисуване, защото чертите им са много деликатни — отново се обърна и обходи с поглед лицето, гърдите и стройните ѝ бедра. — Освен това искам да нарисувам и теб. Портрет в цял ръст в една от елегантните ти вечерни рокли.

— О, не знам — разсмя се тя, но неочаквано се почувства поласкана. — Първо отново трябва да вляза във форма.

— Изглеждаш великолепно, като всяка млада майка — увери я той с нотка на одобрение в гласа. — Фигурата ти е забележителна. Представям си те в оранжерията, там светлината е много подходяща, а моравите и езерото се мъжделят през стъклата.

— Обичайният портрет?

Мъжът поклати глава.

— Не. Прекалено млада си за такива картини — посочи с четката портретите на семейство Клифтън. — Искам да уловя младостта и свежестта ти, когато носиш онази феерична рокля.

— Мога да сложа и огърлицата от перли, която Саймън ми подари, когато се роди Фреди.

— Никакъв грим и бижута — категорично отсече той.

— Без съмнение, съпругът ти би искал да изглеждаш като коледно дърво, но не към това се стремя аз. Твоята красота е в самата теб, затова не желая да приличаш на хилядите други богати жени.

Развеселена, Алексия се разсмя.

— Започваш да ми нареждаш, Род. На всичките си модели ли казваш какво да облекат?

Не ѝ отговори веднага, но след малко каза меко:

— Само на онези, на които държа, и чиято вътрешна красота искам да покажа.

* * *

Малкълм и Маргарет Ерскайн пристигнаха заедно с Хелън Макнотън рано следобед в петък, заявявайки, че искат да прекарат колкото може повече време с Фреди, преди да са дошли останалите гости.

Сърцето на Алексия биеше до пръсване, тъй като това беше първата ѝ среща с баща ѝ, след като откри любовните му писма до Леонора. Младата жена ги посрещна във вестибюла, преди да ги настани по стаите им. Никой не можеше да се досети за бурята, бушуваща у нея, докато бърбореше весело за Фреди, новата му бавачка и гостите, които щяха да пристигнат.

Алексия изтръпна, когато Малкълм небрежно отбеляза, че отдавна не е идвал в имението, но според него нищо не се е променило.

Никога не ѝ бе минавало през ума, че може би е посещавал господарката на имението тук, докато Иън е отсъствал. Дали пък Вирджиния не бе зачената в „Марли Корт“? Тези мисли дотолкова обсебваха съзнанието ѝ, че се опасяваше да не се издаде случайно, че знае за любовната им връзка.

За първи път присъствието на баща ѝ ѝ беше неприятно. Участваше в разговорите вяло и с неохота, като правеше най-общии коментари. Освен това избягваше да срещне погледа на баба си, защото се страхуваше да не събуди подозренията на Маргарет.

Съвсем скоро усети напрежение, което заплашваше всеки момент да изригне. Защо трябваше да носи бремето на нечии чужди тайни? Не тя имаше вина за случилото се. Не по свое желание се бе родила точно в *онзи* момент. Постепенно в гърдите ѝ се надигна гняв срещу баща ѝ.

Струваше ѝ се, че я е предал още преди появата ѝ на този свят. Дали изобщо бе обичал някога майка ѝ? Беше ли *принадлежал* на която и да е от двете?

Озлоблението като отрова пропиваше цялото ѝ тяло, изпълвайки я със завист. Той вече не беше човекът, когото бе обожавала от невръстно дете, а непознат, чието минало ѝ бе неизвестно допреди няколко седмици. Минало, което заплашваше собственото ѝ бъдеще със съпруга ѝ и трябваше да се пази в тайна.

С напредването на деня атмосферата стана още по-напрегната, защото Малкълм все по-често ѝ отправяше озадачени погледи, сякаш недоумявайки защо отношението ѝ към него внезапно е охладняло.

Гостите се стичаха към имението в непрекъснат и шумен поток. Както винаги, приятелите на Саймън връхлетяха изпълнени с ентузиазъм и жизненост.

— Радвам се да ви видя, момчета! — приветстваше съпругът ѝ Бойси, последван веднага от Порги, Хутс и Плами.

Зад тях, доста по-спокойно, се появиха Примроуз, Зоуи и Нони в рокля с ниска талия и шапка с широка периферия, украсена с цветя. Гласовете им приличаха на ромолящ дъжд, който приглушаваше врявата, вдигана от младите мъже.

— Алексия, скъпа, изглеждаш невероятно! — възкликна Зоуи. — Напълно си възстановила фигурата си! Е, много ли болеше? Майка ми казва, че едва не умряла при раждането ми. Хайде, разказвай!

Останалите момичета се скупчиха наоколо, вдигаха очи към небето, пляскаха с ръце и подхвърляха забележки от рода на: „Никога не бих преживяла подобно нещо“ и „Господи, толкова си смела!“

— Повярвайте ми, болката веднага се забравя — увери ги тя небрежно и усети как нещо инстинктивно я накара да погледне през отворения прозорец на гостната.

В един спирац дъха миг видя баща си да разговаря с Вирджиния. Двамата стояха един до друг, смееха се и се шегуваха, сякаш се познават от цяла вечност и винаги са били близки.

„Другата дъщеря на татко“, помисли стъписана. Неговото друго момиченце, заченато в момент на страст от жената, която беше обичал истински.

Дългата коса на Вирджиния се спускаше като водопад по гърба ѝ, червената ѝ рокля прилепваше плътно към тялото и тя приличаше на

образ от ренесансова картина. С характерен жест, който Алексия познаваше толкова добре, Малкълм бе наклонил глава на една страна и я наблюдаваше с изражение, което би могло да се определи единствено като гордост.

Тя е толкова по-красива от мен. Никога не съм забелязвала колко бяла е кожата ѝ и колко са деликатни чертите ѝ. Дали прилича на него? Намира ли я татко за красива? Може би сега му се иска да е прекарал последните двацет години с нея. Иска ли да ѝ разкрие, че е истинският ѝ баща? Дали съжالياва, че съм се родила?

Колко уязвима и чувствена изглежда, за разлика от мен, винаги толкова силна и независима. Но аз още като дете се научих как да прикривам болката си... и ето че се превърна в навик. Това е единственият начин, ако искаш да не те нараняват отново и отново, и отново.

* * *

Малкълм вдигна очи и видя обърканото изражение на Алексия. Погледите им се срещнаха и в нейния се четеше обвинение, а в неговия — вина. Извинявайки се, той остави Вирджиния и забърза към нея.

— Наред ли е всичко, мила?

В този момент тя разбра, че не може да се преструва, и каза с приглушен глас:

— Намерих писмата ти до Леонора.

Тишината изтрещя помежду им като гръм.

— Как... — промълви той накрая. Неволно се обърна да погледне другото момиче, с което беше разговарял допреди минута.

— Има ли значение?

— О, Господи... Кой друг знае? — в погледа му проблясваха едновременно гняв и паника.

— Само баба. Все трябваше да споделя с някого — отвърна му отбранително Алексия.

— Миличка, толкова съжالياвам — каза ѝ унило той. — Бих дал всичко, за да не научиш никога. Къде, по дяволите, ги откри?

Тя му разказа, твърдо решена да не се разплаче.

— Но как Леонора е допуснала такава глупост? — измърмори Малкълм.

Алексия изпита неочакван прилив на ярост. Искаше ѝ се да го накаже, като излее всичко.

— Съжалявам, че с раждането си съм застанала на пътя ти към истинската любов — започна остро. — Много необмислено от моя страна. Очевидно това е попречило на плановете ти относно Леонора, но вече никой от нас не може да промени нещата.

Съвсем объркан, той я улови за ръката и я поведе към параклиса, слабо осветен от свещите, които тя бе поръчала на Спенсър да държи запалени до края на уикенда. Настани я на една от дъбовите седалки и ѝ прошепна настойчиво:

— Не бива да говориш така. Бях много щастлив, когато разбрах, че ще те имам. Знаеш колко много те обичам. Вирджиния е дъщеря на Леонора и дори не я бях виждал до деня на сватбата ти. Ти си *мое* дете. Трябва да помниш това. *Моята* дъщеря, която е била и винаги ще бъде всичко за мен.

Алексия се взираше в него, отчаяно копнеейки да повярва на думите му, но написаното в последното писмо до любовницата му все още ѝ причиняваше пареща болка.

Малкълм я сграбчи за рамото.

— Моля те, не позволявай това да застане помежду ни, миличка. Знам, че си преживяла ужасен шок, но случилото се не променя нищо в отношението ми към теб.

Погледът ѝ беше остър, а очите — подпухнали.

— Как можеш да говориш така? Вирджиния е моя полусестра. Всеки път, когато погледна майка ѝ, си мисля за нея и за... теб. Защо, за Бога, тя ме покани на онзи бал? Аз ли бях единствената ви възможност да подновите връзката си?

— Изобщо не беше така. Тогава ти казах истината. Леонора те покани единствено от любезност. Не бива да допуснеш миналото да развали всичко, което си постигнала.

— Сигурен ли си, че Иън не подозира нещо?

— От къде на къде? Никой друг не знае... освен теб.

— Има някой, който знае.

В погледа му отново се мярна паника.

— Кой?

— Нямам представа. Скрих писмата, като възнамерявах да ги изгоря при първа възможност, но те бяха откраднати.

— *Откраднати?*

Тя кимна.

— Дявол да го вземе! — той преbledня и започна да крачи напред-назад по тясната пътека. — Кой според теб го е направил?

— Не знам. Подозирам един от прислужниците, но не съм сигурна.

Малкълм пхна ръце в джобовете на панталона си.

— Господи! Това е кошмар! — прошепна тихо той и тръгна към вратата на параклиса.

Алексия се надигна да го последва, но някакво движение до олтара я накара да застине на място.

— Кой е там? — подвижна уплашено.

После чу шумолене и нечия дребна фигура се отдалечи в тъмнината. Беше мисис Куин.

* * *

Боже Господи! Тази вещица ме плаши! Саймън твърди, че вдигам много шум за нищо и тя е само една полудяла стара вдовица, на която не трябва да обръщам внимание. Но защо слухтеше в параклиса? И как така никой от прислугата не я беше видял да влиза в северното крило? Саймън смята, че вероятно е искала да се помоли, но мен ме притеснява каква част от разговора ми с татко е успяла да подслуша. Какво би могла да иска? Много глупаво беше от моя страна да споделям със съпруга си, защото той на шега каза на баща си, че лошата фея вече се е появила, за да даде благословията си на Фреди. В следващия момент чух Иън да крещи гневно, че трябва да затворят старата кучка в лудница. За първи път присъствието на Кенет Понсонби се оказа полезно. Той успя да го успокои и предотврати поредния скандал между двамата.

По някаква причина, може би защото е тук, за да довърши портретите на семейство Клифтън, Родерик е постоянно в мислите ми и се улавям, че през цялото време го търся... Той е като ангел

хранител за мен и му имам пълно доверие. Дали не трябва да му разкажа за писмата?

* * *

Десетки бели свещи осветяваха средновековната църква. Алексия пристъпяше към купела, понесла малкия Фреди, облечен в дантелената роба, в която бяха кръщавани всички наследници на рода Клифтън. В средата се бяха събрали кръстниците — Родерик Дейвънпорт, сър Майкъл Маквийн, по-известен като Хутс, Зоуи Мидълтън и дукът на Гарнок. Всички останали седяха по пейките: фамилия Клифтън от едната страна, семейство Ерскайн от другата, очаквайки първородният им внук и наследник да бъде въведен в лоното на християнството.

Саймън застана до нея и тя веднага усети мириса на бренди в дъха му. Не беше сам. За нейна неприятна изненада откъм сянката се изниза Багърс Мортимър-Смит, за да се присъедини към кръстниците, мърморейки недоволно под нос, че е чакал този момент незаслужено дълго.

Тя се извърна към съпруга си, за да възрази, но беше прекалено късно. Той ѝ отпрати дяволита усмивка в момента, в който преподобният Питър Кранбрук започна службата, а Родерик пое внимателно бебето от ръцете ѝ.

Стиснала зъби, Алексия реши, че ще е недостойно да устрои сцена. Вместо това реши да не обръща внимание на Багърс, все едно изобщо не съществува. Не го беше канила в Марли, така че имаше пълното право да го пренебрегва, показвайки му открито, че не го желае в дома си.

Молитвите бяха прочетени и тя през цялото време наблюдаваше Род, който държеше детето с такава нежност, че сърцето ѝ се сви от вълнение. Той се обърна и ѝ се усмихна, изпълвайки я с отчаян копнеж Фреди да беше негов син.

Пламнала от срам, усети, че ѝ става горещо, и се запита защо в съзнанието ѝ се въртят такива мисли. Родерик беше приятел, братовчед на Саймън, единственият човек в това семейство, на когото би могла да

разчита. И точно в това, размишляваше тя, хапейки долната си устна, се криеше истинската причина за чувствата ѝ към него.

С мокър от пот гръб и шия, обвита с подарените от съпруга ѝ перли, младата жена се опита да диша дълбоко, за да овладее обзелото я вълнение. Бе невъзможно. Нищо нямаше да излезе. Бе избрала да се омъжи за Саймън. Но защо досега не беше гледала на Род по този начин? Или пък беше? Още при първото си идване в Марли...

В този момент светената вода обля детето и то се разплака. Веднага щом свещеникът го върна в ръцете на Родерик, се успокои и отново притихна.

— Каква е тайната ти, Родърс? — с висок шепот попита Багърс.
— Да не би предварително да си го напоил с джин?

След края на церемонията гостите започнаха да се изнасят към северното крило и Алексия се обърна към Саймън с яростен поглед.

— Знаеш много добре, че не исках този пропаднал негодник за кръстник на детето си. Защо го доведе?

— Я млъквай, тъпа кучко! — пиянски подвикна съпругът ѝ. — Аз решавам кой ще кръщава сина ми.

После се втурна сред гостите, струпали се в гостната, където прислужниците разнасяха подноси с шампанско.

Алексия едва бе подала Фреди на бавачката, когато пред нея застана Родерик.

— Добре ли си?

— Да, благодаря — отвърна рязко тя, като отбягваше да срещне погледа му, опасявайки се, да не би да прочете мислите ѝ.

— Чудесно кръщение — присъедини се към тях Хелън Макнотън.
— А малкият беше толкова послушен, нали! — тя се обърна към младия мъж: — Чух, че имате намерение да рисувате внучката ми. Много вълнуващо.

Той се засмя.

— Е, надявам се.

Алексия стоеше мълчалива, без желание да показва излишен ентузиазъм. Баба ѝ беше изключително прозорлива и би могла да я разубеди да му позира, ако разбереше, че изпитва чувства към него.

В този момент към тях се втурна Вирджиния и попита развълнувано:

— Какво му става на Саймън? Задигна две бутилки шампанско и тръгна някъде с Багърс.

— Тръгнал е някъде?! — повтори Родерик.

Момичето кимна.

— Беше в едно от странните си състояния. Скочиха в колата и потеглиха с бясна скорост. Предчувствам, че няма да го видим през следващите няколко дни.

— През следващите... О, Господи! — ужасена извика Алексия. — Той не може да изчезне така. Имаме толкова много гости. Как да забавлявам приятелите му през целия уикенд...

Родерик и Вирджиния си размениха многозначителни погледи.

— Искаш ли да го настигна? — обърна се към нея той.

— Какъв е смисълът? — обади се момичето. — Дори да успееш, Саймън няма да се върне. Нищо не може да го разубеди, когато двамата с Багърс решат да мърсуват из града.

— Какво става? — попита Леонора, приближавайки се към тях. Погледна притеснено снаха си, преди да се обърне към Хелън Макнотън: — Е, казвайте!

Възрастната жена повдигна вежди и отвърна дипломатично:

— Боя се, че не зная нищо, лейди Клифтън.

Докато Вирджиния обясняваше станалото, а майка ѝ се задъхваше от гняв, Алексия огледа стаята с надеждата никой друг да не е забелязал внезапното изчезване на съпруга ѝ. Защо от всички дни в годината бе избрал именно този, за да я унизи пред толкова хора само защото бе изразила недоволството си от присъствието на Багърс на кръщенето!

Повечето от гостите стояха на верандата, за да се насладят на априлското слънце, останалите се отправиха към трапезарията, където вече сервираха обяда. Съвсем скоро щяха да заразпитват къде е Саймън, какво щеше да им отговори?

В този момент покрай нея, отпивайки от шампанското си, мина Кенет Понсонби.

— Е, къде е любящият съпруг? — подметна лукаво той. Без да дочака отговор, погледна Маргарет Ерскайн, която разговаряше с дука на Гарнок. — Трябва да отида да поздравя майка ти. На бедната женица ѝ се наложи да преживее толкова много, нали!

Саймън не се върна вечерта и Леонора, с преbledняло лице, върху което бе изписана престорена искреност, трябваше да пренареди местата за официалната вечеря в голямата къща.

— Колко жалко, че Саймън получи силна мигрена — съобщи тя на всички с възможно най-убедителен тон.

— Изпраща ви поздрави, но се опасявам, че ще му се наложи да пази леглото през следващите няколко дни — после се обърна към Алексия и заговори мило: — Мога ли да разменя няколко думи с теб, мила? Става въпрос за организацията.

Младата жена последва свекърва си в обзаведената ѝ в розово и златисто спалня, където се носеше ухание на лавандула.

Леонора затръшна вратата и следващия миг маската падна и очите ѝ блеснаха като метални.

— Ти глупаво, *глупаво* момиче! — започна тя с отровен тон. — Как можа да ми причиниш това! Баща ти ми каза, че си прочела писмата му до мен. Нямах никакво право да си пъхаш носа в чужди работи. Направо е непостимо! И доколкото разбрах, някой ги е откраднал. Имаш ли представа до какво може да доведе това?

Сърцето на Алексия заби учестено. Никога не бе виждала майката на Саймън да губи контрол над себе си, гледката беше ужасяваща. Красивото ѝ лице бе изкривено и от изражението ѝ лъхаше омраза.

— Е — продължи жената настойчиво, — какво ще кажеш в свое оправдание?

— Заклучих ги на сигурно място — започна Алексия отбранително. — Съжалявам, че ги прочетох, но направих всичко възможно никой да не ги открие. Имах намерение да ги изгоря, което, смея да отбележа, е трябвало да направя сама още преди двайсет години, вместо да ги криеш в библиотеката.

Леонора закричи напред-назад, издавайки обзелата я паника.

— Даваш ли си сметка как би се отразило това на Вирджиния, ако разбере? Изложила си цялото семейство на опасност. Как си могла да постъпиш толкова глупаво и безотговорно след всичко, което направих за теб? Ако не бях аз, сега щеше да работиш в някой магазин! Беше без пукнат грош и никакво бъдеще, а отвърщаш на добрината ми, като се ровиш в личния ми живот, а после оставяш доказателствата на видно място, сякаш искаш нарочно да ме съсипеш! — гласът ѝ се

повиши до истерия, после премина в ридание. — Ако историята излезе наяве, с доброто ни име е свършено. Нито един достоен мъж не би пожелал да се ожени за дъщеря ми, а репутацията ми ще...

— Стига! — извика Алексия.

— Баща ти е много разстроен и...

— Знам това, но...

— Непременно трябва да открием кой е взел писмата и да му платим, само и само да си ги върнем. Никога няма да ти простя.

Алексия погледна свекърва си с укор.

— Преди да ме обвиняваш за нещо, което се е случило изцяло по твоя вина, обясни ми как си допуснала ти, омъжена жена, да се оплетеш в любовна връзка с баща ми. Защо не си била по-предпазлива?

Леонора изглеждаше съсипана, коленете ѝ се огънаха и съвсем пребледняла, се строполи върху огромното легло.

— Май не разбираш колко сериозни са нещата — изстена тя, притискайки дантелената си кърпичка към устните. — Уплашена съм. Ако Иън разбере, ще се разведе с мен и двете с Вирджиния ще се окажем без нищо. Не знам как да си върнем писмата.

* * *

Алексия почука тихо на вратата на баба си.

— Може ли да вляза?

— Очаквах те, детето ми — Хелън забърза към нея, изключително елегантна в дългата си бледосива дантелена рокля и загърнатата в подходящ шал от шифон.

— Случи се нещо ужасно — прошепна момичето и внимателно затвори вратата след себе си.

— Нещо със Саймън ли? — в гласа на старата дама прозвуча искрено съчувствие.

— Не... или поне... Ами да, той избяга в Лондон с един от отвратителните си приятели, но вече съм свикнала със странностите му.

— О, миличка, нямах представа, че бракът ти е толкова нещастен — тъжно отбеляза Хелън, като се настани на дивана и направи знак на

внучката си да седне до нея.

— Бабо, не бракът ме тревожи в момента, а онези писма, които намерих. Леонора е бясна, че са изчезнали.

— Колко глупаво от страна на баща ти да й каже, че си ги намерила — с неодобрение каза старицата. — Ако някои хора си държаха устата затворена, животът щеше да е много по-прост.

— Знам.

— Имаш ли представа кой би могъл да ги вземе?

Алексия поклати глава и пръстите й нервно се заиграха с дългата перлена огърлица.

— В това имение работят повече от сто прислужници, без да се броят личните камериерки, които гостите водят със себе си.

— А семейство Клифтън имат ли врагове?

Алексия веднага се сети за мисис Куин.

— Да — отвърна замислено. — Мисля още утре да отида да я посетя.

* * *

Рано на следващата сутрин тя изведе Шедоу на разходка в парка, в чийто най-отдалечен край живееше мисис Куин. Щом приближи, забеляза, че каменната постройка е добре поддържана, дограмата и входната врата — прясно боядисани, месинговият звънец лъщеше, а лехите бяха прекопани наскоро. Очевидно в малкото домакинство не липсваха средства.

Отначало на почукването не отговори никой, затова заобиколи къщата и надникна през открехнатите завеси на прозореца, чудейки се дали домакинята още спи. Внезапно кучето се разля, тя се извърна рязко и видя, че възрастната жена я наблюдава откъм градината.

— О, мисис Куин! — сърцето на Алексия биеше толкова ускорено, че едва дишаше. — Идвам да ви посетя.

Злобното изражение на старицата и отровата, струяща от очите й, накараха младата жена да изтръпне. Тя взе на ръце Шедоу, насили се да се усмихне и започна помирително:

— Каква прекрасна къща имате! И тази красива градина. Но не се ли чувствате самотна тук?

Като наелектризирана, мисис Куин вдигна свитите си в юмруци ръце, сякаш искаше да я удари.

— Самотна? — изсъска тя. — Самотна? Не съм видяла миг щастие, откакто този негодник се изпречи на пътя ми! Вие всички сте покварени! Всички до един! Тази къща беше купена с кръв и още пази кървавия отпечатък. Дано измрете в мъки!

Алексия стоеше замаяна и се взираше в старата жена, която трепереше като в треска.

Уплашена, че може да припадне, тя попита настойчиво:

— Мога ли да ви помогна? Да извикам лекар?

През това време мисис Куин бе стигнала до входната врата залитайки, с притиснати към гърдите ръце.

— Как докторът ще излекува разбитото ми сърце? — изстена тя. — Този проклетник съсипа живота ми. Трябваше да го обесят заради онова, което стори.

— Но какво толкова е направил?

Кървясалите очи се обърнаха към нея с нов изблик на гняв.

— Много добре знаеш. Всички сте замесени — устните й се задвижиха конвулсивно: — Хората от висшата класа умеят да се поддържат помежду си. Искам да ви видя мъртви!

После отвори вратата и влезе в къщата, затръшвайки я шумно след себе си.

* * *

Саймън се върна в Марли на следващия ден, разкаян както винаги, точно навреме, за да се сбoguва с последните гости, напускащи имението.

— Беше изключително приятен уикенд, момчето ми — възкликна Хутс, пренебрегвайки факта, че приятелят му е пропуснал по-голямата част от него.

— Да, много ти благодарим — каза дукът на Гарнок, докато се отдалечаваше под ръка с лейди Зоуи Мидълтън, която се червеше свенливо и хвърляше многозначителни погледи към домакинята.

— Мислех, че си има сериозна приятелка — с учудване отбеляза Алексия, наблюдавайки ги как потеглят по алеята в елегантното бугати

роял, на чиито врати бе изрисуван фамилният герб на рода Гарнок.

— О, май наистина има — равнодушно отвърна съпругът ѝ.

Тя улови погледа на Родерик, който товареше портретите на семейство Клифтън в колата, за да ги откара в Лондон.

— Чудя се дали Зоуи знае това — подметна той сухо.

— Защото на мен тя ми прилича на котка, която смята, че е уловила голям, тлъст плъх.

Саймън се изсмя.

— Няма никакъв шанс. Гарнок постоянно сменя момичетата, хитрецът му с хитрец — после се отдалечи бавно, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона си, оставяйки след себе си дъх на бренди и пури.

Алексия го проследи с поглед, смръщила вежди.

— Не говореше сериозно — опита се да я успокои Родерик.

Тя се извърна към него.

— О, напротив — възрази без следа от самосъжаление тя. — Каза го съвсем сериозно.

* * *

Не трябваше да е така. Имам чувството, че съм на мястото на някой друг и не живея собствения си живот. Понякога дори не разбирам какво става, защото в това семейство не споделят помежду си, а Саймън почти не говори с мен. Поне не както би трябвало. Разменяме си само банални реплики от рода на: „Хайде да идем да поядим“ или „На кой прием ще ходим довечера“. Нямам представа какво си мисли, а често ми се струва, че не мисли въобще. Просто се носи сред море от алкохол и на моменти сякаш не забелязва присъствието ми.

Мислех си, че бракът ми със Саймън ще тръгне по друг начин. Къде изчезна моят красив млад съпруг? Сякаш си отиде завинаги веднага щом се върнахме от медения си месец.

Дали съдбата ни действително не е предначертана още от момента на зачатие то ни? Може би в живота си наистина нямаме право на избор. Дори да мислим обратното, навярно някакъв импулс

ни подтиква да поемем по път, който неминуемо ще ни доведе до катастрофа...

ОСМА ГЛАВА

Родерик огледа шестте вечерни рокли, които Алексия му показваше една по една.

— Е, коя е най-подходяща според теб?

Намираха се в ателието му в Челси, където бе предпочел да рисува портрета ѝ, вместо в Марли. Днес щеше да му позира за първи път.

Очите му се местеха из изобилието от тафта, сатен, дантела, всичките в деликатни пастелни нюанси. Накрая отсече категорично:

— Ето тази.

Тя повдигна учудено вежди.

— Сериозно? Аз пък я намирам за малко безлична. Пък и почти никога не се обличам в розово.

— Но подхожда перфектно, защото ще подчертае колорита ти, а аз смятам да те нарисувам на обикновен сив фон.

— И продължаваш да настояваш изобщо да не нося бижута? — попита замислено младата жена.

Род се усмихна.

— Искам да рисувам теб, Алексия, а не някакви си украшения. И никаква фрапантна бална рокля. Можеш да се преоблечеш в онази стая. Върви да се приготвиш и започваме.

Когато тя се появи няколко минути по-късно, художникът огледа преценяващо розовия шифон, очертаващ извивките на тялото ѝ, и обикновените ниски обувки, подбрани в почти същия цвят.

— Седни там! — махна ѝ с ръка, сочейки прост дървен стол, поставен на сив фон. — Искам десният ти крак да стои на земята, а с левия да стъпиш на напречника на стола. Отпусни ръце, настани се удобно и гледай към мен.

Алексия внезапно се почувства смутена. Виждаше един друг Родерик, нямащ нищо общо с тихия, спокоен мъж, когото познаваше. Изглеждаше завладян от творческо вдъхновение, веждите му лъскаха

от пот, а очите му блестяха всеки път, когато ѝ хвърляше вгълбен поглед.

Единствено скърцането на въглена по платното нарушаваше тежката тишина в просторната стая с огромен прозорец, откриващ гледка към Темза. След повече от половин час напрегната концентрация той избърса ръцете си във влажна кърпа и се усмихна.

— Мисля, че се получи.

— Може ли да погледна?

— Разбира се. Заболя ли те гърбът?

— Не, изобщо.

Младата жена скочи от мястото си и се приближи до него.

— Харесва ли ти? — попита Родерик, разглеждайки работата си.

Алексия се впечатли искрено. Бяха само няколко груби щриха, но приликата вече беше толкова голяма, сякаш гледаше отражението си в огледалото в момент, когато е сигурна, че никой не я наблюдава.

— Това съм аз, нали!

— Да — отвърна Родерик сериозно. — Това си точно ти. Не бившата дебютантка, нито съпругата на Саймън, нито бъдещата господарка на „Марли Корт“, а тази, която си всъщност.

Объркана, тя се намръщи.

— Но откъде знаеш каква съм в действителност? Как можеш да предположиш какво чувствам?

— Привилегия на художника. Какъв е смисълът да рисуваш повърхностното подобие — онова, което всеки ден прави косата си, и чийто съпруг му купува скъпи бижута? Тогава би могла просто да отидеш да се снимаш. Портретът е безсмислен, ако не разкрива душата на модела.

Съвсем смутена, младата жена потъна в мълчание. След малко вдигна поглед към него и каза:

— Ами ако някой не желае да излага душата си на показ?

Очите му разглеждаха лицето ѝ настойчиво, а гласът му беше тих и интимен:

— От теб зависи дали искаш да заблуждаваш целия свят, вярвайки, че си щастливо омъжена за Саймън. Но не можеш да излъжеш мен. И двамата знаем, че в Марли става нещо странно. Защо Кенет Понсонби е постоянно там? Какво кара Саймън да пие толкова? От какво се страхува Иън? Вие с Леонора се преструвате, че всичко е

наред, но не е така. Понякога в изражението ти забелязвам тревога, дори болка. Ти си изключително смела, Алексия. Даваш ли си сметка?

— Нямам алтернатива — поклати глава тя.

— Винаги има алтернатива.

— Сега трябва да мисля и за Фреди.

Той се обърна замислено към огромния прозорец, разкриващ реката, по която лениво се носеха лодки. Стори ѝ се, че мислите му са на хиляди мили от ателието.

— Ще работиш ли още днес? Или да дойда друг път.

— Какво? — стресна се той, сякаш бе забравил за присъствието ѝ. После ѝ се усмихна леко: — Ела следващата седмица. Свободна ли си във вторник сутринта?

* * *

Близо месец тя ходеше в ателието и му позираше по два-три часа, докато той работеше с ентузиазъм, забравил, че краката и гърбът ѝ вероятно са се схванали и за нея е много изтощително да седи в едно и също положение толкова дълго. След това ѝ се извиняваше, настоявайки да си полежи на шезлонга до прозореца, и ѝ приготвяше горещ шоколад.

— Доволен си от работата си, нали? — попита го тя през една от тези почивки.

Беше ѝ забранил да гледа портрета, докато не го завърши окончателно, но по сияещото му лице се досещаше, че резултатът го радва.

Той кимна мълчаливо.

— Кога ще приключиш?

— След около две седмици.

— Толкова скоро?

Сърцето ѝ се сви от разочарование. Тук се чувстваше спокойна и чакаше с нетърпение сеансите, които я откъсваха от трескавия обществен живот, държаха я далеч от безкрайните приеми, вечери и балове, следвани от неизменните посещения на нощните клубове, където Саймън се забавляваше все по-ненаситно и прахосваше пари по-безотговорно от всякога.

— Не ти ли е досадно да седиш неподвижно часове наред? — попита Родерик.

— Напротив, харесва ми — отвърна му простичко Алексия. — Така си отпочивам.

Той я погледна открито.

— И на мен ми е приятно да си тук. Ти ме вдъхновяваш. Това е най-хубавият портрет, който съм рисувал някога. И всичко — благодарение на теб.

— Сериозно?

Тя се взря в очите му и в същия миг разбра, че е на ръба на нещо много опасно. Една стъпка в погрешната посока — и с нея щеше да е свършено. Но в същото време знаеше, че ако я предприеме, ще открие онова, до което така и не се бе докоснала — истинското щастие.

— Съжаляваш ли, че се омъжи за Саймън? — попита я неочаквано той.

Въпросът я стресна. Много пъти бяха повдигали темата за брака ѝ, но никога така направо.

— Няма смисъл да съжалявам за нещо, което е било писано да се случи — каза тихо.

— Какво искаш да кажеш? Не беше длъжна да го правиш. Имаше толкова млади мъже, които копнееха да бъдат с теб.

— Не съм сигурна — пренебрежително се засмя тя. — Знам само, че се влюбих в него и ми се струваше напълно естествено да се оженим. Леонора беше във възторг от тази перспектива и... — гласът ѝ заглъхна.

— Надявала се е да държиш сина ѝ в правия път.

— Има и нещо друго — каза Алексия, загледала в излъскания паркет под краката си.

— И какво е то?

Младата жена си пое дълбоко дъх, вирна брадичка и го погледна право в очите.

— Открих, че Леонора е имала връзка с баща ми. И е забременяла от него по същото време, когато майка ми е заченала мен.

— Значи ти и Вирджиния... — потресен, Родерик застина на мястото си. — Не си знаела, когато се омъжи за Саймън, нали?

— Не, разбира се — после му разказа за писмата. — Седя на тръни да не би онзи, който ги е откраднал, да огласи съдържанието им.

Толкова е изтощително да се преструваш, че всичко е наред, когато в действителност животът ти е истинска каша. Имам чувството, че се намирам под непрекъснатата блокада в очакване ударът да се стовари всеки момент.

Той се приближи и седна до нея.

— Нямах представа, че преживяваш такъв ужас. Ти си дори по-смела, отколкото си мислех. Какво смяташ да правиш? Не можеш вечно да живееш в такъв стрес.

— Приех брачната клетва твърде сериозно — погледна венчалната си халка. — Сега съм съпруга на Саймън и ще си остана такава докрай.

* * *

— Не можем да ѝ позволим да съсипе живота си! — извиси се гласът на Леонора.

— Не се притеснявай. Скоро ще сложа край на това — злобно извика Иън. — Следващия път, когато се приближи на по-малко от миля до нея, ще го нашибам с камшика.

Гневните им гласове накараха Алексия, понесла малкия Фреди на ръце, да спре в голямото фоайе на „Марли Корт“. Беше го довела, за да прекара няколко часа с баба си и дядо си. Тя се приближи до френския прозорец, водещ към алеята, за да наблюдава какво става.

— Как може да иска да се омъжи за него, след като той е обикновен търговец? — проплака Леонора. — Какво ще си кажат хората... Защо ни причинява това!

В този момент Алексия чу тихо ридание. Обърна се и видя Вирджиния да хлипа, отпусната върху стълбите, обвила с ръце коленете си.

Двете не бяха близки, но доловила отчаянието на момичето, тя премести детето в едната си ръка и забърза към нея.

— Какво става? — попита шепнешком.

— Искам да се омъжа за Уилям Спол, но те не ми разрешават.

Вирджиния изтри очите си с мократа си носна кърпичка. Беше толкова покрусена от нещастията си, че от предишното ѝ високомерие нямаше и следа.

Алексия се огледа и забеляза иконома, който се преструваше, че почиства една голяма маслена картина, заел стратегическо място близо до вратата на библиотеката.

— Не можем да говорим тук — каза тя. — Да отидем в оранжерията.

Щом се озоваха далеч от чужди очи и уши, младата жена погледна зълва си съчувствено.

— Кой е този Уилям Спол?

— Един млад мъж, с когото се запознах в Лондон. Изключително мил е с мен и ние много се обичаме. А те настояват да се омъжа за човек с титла, като дука на Гарнок, който притежава половин Шотландия — отвърна с горчивина Вирджиния.

— И какво според тях не му е наред на този младеж?

Момичето вирна отбранително брадичка.

— Работи за баща си. Собственици са на тухларница и търгуват с тухли. Половината къщи в Саут Ийст са построени с техен строителен материал. Компанията е доста голяма.

— Може би, ако ги запознаеш, ще го харесат — с надежда предложи Алексия, макар вътрешно да се съмняваше, познавайки снобския манталитет на старите Клифтън. — Защо не го поканиш на гости?

— Не ми позволяват. Дори се опитват да ни забранят да се срещаме. Защо са толкова безсърдечни? Пет пари не давам за тяхната аристокрация. Бездруго никога не съм се чувствала на мястото си сред нея. Уилям току-що купи старата къща на лорд Лангфорд в Йоркшир и смяташе да я ремонтира, за да можем... Но мама не иска да го виждам повече — гласът ѝ се извиси до плач и раменете ѝ се разтресоха от ридания.

Алексия я наблюдаваше замислено. Вероятно лейди Вирджиния Станхоуп, дъщеря на граф Клифтън, трябваше да се омъжи за благородник, но можеше ли това да се очаква от обикновената Вирджиния Ерскайн?

— Имаш ли нещо против да поговоря с майка ти? — попита тя. — В края на краищата, те не възразиха, когато Саймън се ожени за мен въпреки скромния ми произход.

— Произходът ти е съвсем подходящ, само дето семейството ти няма пари — простичко отвърна Вирджиния. — Не мога да понеса

мисълта, че повече няма да го видя. Той е единственият мъж, когото съм обичала, създадени сме един за друг. Впрочем вече съм на двайсет и една и мога да се омъжа, за когото си поискам.

По-късно същия ден Алексия проследи Леонора до кучешките колиби точно когато тя се канеше да изведе кучетата на разходка.

— Доколкото разбрах, не си много доволна от избора на съпруг на Вирджиния — без заобикалки каза Алексия веднага щом останаха сами. — Тя е направо съкрушена.

Свекърва ѝ застина на мястото си.

— А спомена ли ти случайно с какво се занимава този младеж? С търговия. Продава тухли! Дори не фин порцелан или сребро, а обикновени тухли. И дума да не става, Алексия, трябва да си наясно. Моля те, не я окуражавай в това безумие. Двамата с Иън няма да стоим отстрани и да гледаме как съсипва живота си.

Младата жена я погледна открито.

— Не познавам този Уилям Спол, но фактът, че си изкарва парите, като произвежда нещо и го продава, не го прави неподходящ. Това е почтена работа, пък и тя ми каза, че е купил Торп Хол.

— Това няма нищо общо — отсече Леонора, едва удържайки кучетата на каишките им. — Не ѝ устройвах балове и приеми, за да избяга и да се омъжи за мъж от простолюдието. С баща ѝ няма да го допуснем.

— Тя ми сподели, че никога не се е чувствала част от аристокрацията, и ако трябва да бъдем откровени, наистина не е, нали така.

Прикритият намек увисна в настъпилата помежду им тишина.

— В акта ѝ за раждане е вписано името на Иън — отпрати ѝ остър поглед Леонора.

— Но във вените ѝ тече кръвта на баща ми. А той би одобрил брака ѝ с всеки честен и почтен млад мъж, така че, ако Уилям Спол притежава тези качества, не мисля, че имате право да заставате на пътя ѝ. Стига да го желае истински.

— Ти няма да ѝ кажеш, нали? — в гласа на свекърва ѝ се прокрадна паника.

— Разбира се, че няма, но окаже ли се достоен за нея, ще ѝ помогна да избяга с него, ако се наложи. Тя е на двайсет и една и винаги би могла да отскочи до Гретна Грийн^[1].

Леонора притисна трепереща ръка към устата си.

— Но какво ще си помислят хората, ако позволим тази женитба! Положих много усилия, за да осигуря бъдещето ѝ. Погледни гостите, които поканихме на кръщенето на Фреди. Ще бъде толкова унизително да съобщим за годежа ѝ с *мистър* Уилям Спол, собственик на тухларница в Есекс.

Снобизмът на свекърва ѝ накара младата жена да изкриви презрително устни.

— Виж — опита се да я успокои тя, — вече е 1922-ра и не живеем във времето на Джейн Остин. Ако той направи Вирджиния щастлива, както твърди тя самата, хората ще ви уважават, че сте се съобразили с избора ѝ. Нали не искаш да те обвинят в класова дискриминация, още повече в наше време? Ако превъзмogneш предразсъдъците си и приемеш този млад човек в семейството, никой не би могъл да те упрекне в снобизъм.

— Но това разделение съществува — настоя на своето Леонора. — Всички повдигаха вежди, когато Саймън се ожени за теб.

— Колко странно, не бях забелязала — искрено отвърна Алексия.

* * *

Две седмици по-късно годещът бе обявен и Уилям пристигна да прекара няколко дни в Марли. Като се изключи произходът му, всички го харесаха и възрастните Клифтън най-сетне разбраха, че ако попречат на този брак, ще изглеждат в очите на околните непоправими сноби.

Вирджиния се чувстваше на седмото небе, особено след като той ѝ подари украсен със сапфири и диамант годещ пръстен, придружен със снимки на бъдещия им дом и плановете за реконструирането му.

Единствено Саймън тровеше атмосферата — изразяваше се грубо, подхвърляше забележки към околните от рода на „не хвърляйте камъни“^[2] или определяше Торп Хол като „голяма тухлена къща“. Смееше се сам на остроумието си и упрекуваше сестра си, че да говори с нея е все едно да се обръща към „каменна стена“.

Без да взима под внимание детинското му поведение, Алексия замина за Лондон, за да позира за последен път на Родерик. Като

никога досега, двамата почти не разговаряха и в просторното ателие се носеше някаква тъга. Бяха прекарали толкова много часове на спокойствие и споделена радост, докато от старомодния му грамофон бе звучала класическа музика.

Тя обичаше да наблюдава страстната преданост, която той влагаше в работата си, и настървението, с което гонеше желанието ефект.

Но беше дошъл краят и у нея се загнезди неприятното усещане за загуба. Високо ценеше всеки миг, когато се бе чувствала център на неговото внимание, долавяйки погледа му върху лицето си, шията, гърдите и откритите рамене, така точно пресъздадени върху платното. Сякаш се бе разголила пред него по начин, който я караше да се чувства специална, и пораждаше желание да остане в това ателие завинаги.

Сълза се стече по бузата ѝ и капна върху меката розова тафта.

Родерик веднага остави четката и палитрата, приближи се до нея и погали мократа ѝ страна с палеца си.

— Искаш ли да погледнеш вече? — попита той, сякаш се досещаше за чувствата ѝ.

— Наистина ли е готов?

— Боя се, че да. Ела да видиш.

— Доволен ли си от резултата?

— Първо искам да чуя твоето мнение.

Изправена пред огромното платно, тя се изуми. По всичко личеше, че Родерик е доловил вътрешния ѝ свят. Образът изглеждаше толкова жив, че почти очакваше да ѝ заговори, да се раздвижи, да ѝ се усмихне. Най-съкровениите ѝ мисли бяха отразени в дълбината на тъмните ѝ очи.

— Точно така се чувствам — каза с благоговение Алексия. — Как си успял да научиш толкова много за мен?

— Това се очаква от един художник — той се приближи до нея и тя усети някаква споделена интимност, силно емоционално привличане, каквото никога не бе познала със Саймън. — Струва ми се, че съм пресъздал истинската ти същност в този портрет. Ще я нарека „Алексия в розова рокля“ и ще я предложа на Кралската академия за лятната изложба през 1923-та. Надявам се да има голям успех.

— Много по-добър е от портретите на Леонора и Иън.

Последва кратка пауза, след което Родерик каза глухо:

— Защото на него си ти.

Тя стрелна с поглед силните, изразителни черти на лицето му.

— Как така...

— Трудно е за обяснение, но се радвам, че ти харесва — отвърна
й с мрачна усмивка мъжът.

* * *

За разлика от сватбата на Алексия и Саймън, Вирджиния и Уилям щяха да се венчаят в семейния параклис в северното крило, след което щеше да има прием в „Марли Корт“, доста скромен за стандарта на рода Клифтън.

— Щастлива ли си, Вирджиния? — с тревога попита Алексия.

Двете изненадващо се бяха сблизили, след като тя бе подкрепила желанието на момичето да се омъжи за избраника си. Освен това се чувстваше гузна, че на нея бяха устроили пищно празненство, а за собствената си дъщеря правеха само най-необходимото.

— Толкова съм щастлива, че не бих имала нищо против да регистрирам брака си само в гражданското — искрено отвърна Вирджиния. След годежа тя се бе променила до неузнаваемост и сега излъчваше топлина и добронамереност. — Нямам представа как си накарала мама и татко да променят решението си, но слава Богу, че успя — продължи тя, поклащайки глава от ужас при мисълта да живее без любимия мъж. — Ако не се бяха съгласили, щях да избягам и никога повече нямаше да им проговоря. Ти си късметлийка с баща като твоя. Той е най-прекрасният човек, когото съм срещала.

Алексия вдигна захвърленото на пода плюшено мече на Фреди, загледа се в него и го загали зад ушите, сякаш е живо.

— Да, така е — съгласи се ведро. — А сега ми опиши сватбената си рокля.

* * *

Ако не беше личната ми градина, където мога да си копая необезпокоявана, това място щеше да ме подлуди. Наредих да ми направят голям навес, украсен с пълзящи розови храсти. Тук крия градинарските инструменти и работните си дрехи, а наскоро си купих няколко стола, възглавници и дебел килим, за да има къде да лежи Фреди. Поставих етажерки за книгите и играчките и си устроих собствен малък рай. Скривалище, където да се оттеглям и да обмислям бъдещите си планове с помощта на главния градинар Биркол. Той е единственият човек, когото допускам тук, но дори на него не съм дала ключ за градината. Оставям му моя, когато ходя в Лондон, за да полива редовно растенията и да ги подкастрия, щом е необходимо.

Фреди ще направи първите си стъпки на собствената ми морава, далеч от бавачката и прислугата. Ще научи имената на всички цветя още следващото лято и двамата ще си играем на топка. Само детето и аз. В този момент сладките му малки ръчички се протягат към мен, защото го е страх да не падне, а веселият му смях с дъх на мляко хармонира напълно с песента на кацналия на оградата дрозд, който, надявам се, ще свие гнездо в огромния дъб, надвесил клони над градината.

Единствено тук мога да забравя случващото се в „Марли Корт“ напоследък.

Иън непрекъснато фучи от ярост и това няма нищо общо със сватбата на Вирджиния другата седмица. Леонора, страдайки както винаги, също няма представа за какво става въпрос.

Кенет Понсонби идва няколко пъти от Лондон, но не остана, а само се срещна с приятеля си. Какво иска този отворителен дребен човечец? Той очевидно храни някаква неприязън към семейство Клифтън. Без съмнение ужасно е завиждал, докато са учили в „Оксфорд“, защото не са го допуснали до частен клуб, учреден от десетина богати студенти, сред които, ако се съди по един стар брой на списание „Скеч“, са били „чаровният млад граф Клифтън, братовчед му сър Едмунд Дейвънпорт и Малкълм Ерскайн“.

Трудно ми е да мисля за татко като за „богаташ“, но още по-невъзможно ми се струва да повярвам, че Иън някога е бил „очарователен“. Чудя се какво е станало с всички тях — с онези

млади аристократи, в чиито крака през 1883-та е лежал целият свят?

* * *

Алексия подкара Прелест към конюшната, следвана от Шедоу, и отдалече забеляза Саймън, с пребледняло като платно лице, да дава нареждания на главния коняр. Той вдигна лице веднага щом чу тропота на копитата, спусна се към нея и буквално я издърпа от седлото.

— За Бога, идвай бързо!

— Какво е станало?

Изразителните му очи бяха пълни с паника. Сграбчи я за ръката и я повлече към къщата. После, останал без дъх, ѝ съобщи:

— Татко е мъртъв.

— Но как е възможно... — подхвана тя и веднага млъкна, забелязала празния му поглед. — О, господи, Саймън! Толкова съжалявам... — вече тичаше редом с него към къщата, пред която бе спряла линейка.

В този момент на входната врата на „Марли Корт“ се появиха четирима мъже, понесли в ръце покрита с бял чаршаф носилка.

Алексия спря стъписана, притиснала с ръце устата си.

— Хайде — подканяше я като обезумял съпругът ѝ, — мама е в ужасно състояние.

Леонора стоеше напред вестибюла, обградена от треперещи от ужас прислужници.

Младата жена се втурна към нея, ала тя се взираше през отворената врата към линейката, прекалено шокирана, за да говори.

— Ела да седнеш — каза ѝ внимателно Алексия.

— Донеси малко бренди — нареди Саймън на иконома.

Двамата отведоха Леонора в червения салон, където тя се отпусна почти безчувствена на дивана и прошепна с пребледнели устни:

— Не мога да повярвам. В един момент беше... а в следващия... — после покри лицето си с ръце. — А бе едва на шейсет и една.

Алексия се обърна към мъжа си, който се наливаше с алкохол направо от бутилката.

— Как да се свържем с Вирджиния? — попита го делово тя.

— Ще трябва да им телеграфирам — Саймън изглеждаше превъзбуден. — Вероятно са още на яхтата навътре в морето. О, Господи, знаеш ли какво означава това? — в широко отворените му очи се четеше страх. — Че получавам наследството си.

Тя кимна мълчаливо. От този момент нататък той носеше отговорността за огромното състояние на деветия граф Клифтън с всички съпътстващи го ангажименти, в това число и мястото в Камарата на лордовете.

В изблик на съчувствие стана от мястото си, приближи се до него и го прегърна, както правеше с Фреди, когато е разстроен.

— Всичко ще бъде наред, скъпи — прошепна му нежно. — Аз съм до теб и ще ти помогна.

— Но как ще се справя с това? — попита напълно объркан Саймън.

За момент през съзнанието ѝ се стрелна мисълта, че не само той ще носи бремето на новото си положение. Отсега нататък тя също щеше да се занимава с благотворителност и множество други обществени ангажименти, както свекърва ѝ бе правила цели тридесет години.

— Ще се справим заедно — обеща Алексия, опитвайки се да защити съпруга си, който приличаше на уплашен младеж, неподготвен да заеме мястото на покойния си баща.

През следващите двайсет и четири часа в къщата се изсипаха стотици съболезнователни писма, а параклисът в северното крило бе почти затрупан от пристигналите цветя. Леонора продължаваше да е в шок, сновеше из стаите като в унес и отказваше да яде и да спи.

Една нощ Алексия се събуди от нечий ридания, идващи откъм северното крило.

Измъкна се внимателно от леглото, за да не разбуди Саймън, загърна се с халата и забърза по стълбите. Свекърва ѝ бе коленичила на прага на параклиса и плачеше сърцераздирателно.

Алексия успя да я отведе до всекидневната.

— Изпий това, Леонора.

Жената пое чашата бренди с трепереща ръка.

— Знам, че преживяваш тежък момент — започна съчувствено Алексия и прегърна през рамене свекърва си. — Ние със Саймън ще...

— Вече ми докара достатъчно беди! — истерично избухна Леонора. — За всичко си виновна ти. Иън щеше да е още жив, а аз пак щях да съм господарка на „Марли Корт“, ако не се беше намесила ти. Открадна положението ми в обществото, а вероятно си съсипала и репутацията ми.

Алексия се отдръпна рязко.

— Какви ги говориш?

С изкривено от гняв лице, Леонора се извърна към снаха си и изсъска със злоба:

— Иън ми каза, че знае за връзката ми с баща ти. Разбрал бе, че Вирджиния не е негова дъщеря. Беше извън себе си от ярост, наговори ми ужасни неща, нарече ме уличница и настоя да напусна имението, а после внезапно се свлече на пода.

Младата жена усети как кръвта се изтегля от тялото ѝ, оставяйки го студено като лед, а после сърцето ѝ лудо запрепуска.

— Значи той е взел писмата? Но защо е чакал досега, за да... — започна тя.

— Не той ги е откраднал, глупачке! — срязва я Леонора. — Направил го е *някой* друг и му е казал. Ти си виновна, че е мъртъв.

* * *

Леонора се опитва да ми вмени чувство за вина, сякаш преднамерено съм създавала проблема. Какво ще стане, когато каже на Саймън, че ме обвинява за смъртта на баща му? И как Вирджиния ще понесе новината, че ми е полусестра?

* * *

Саймън гледаше жена си с широко отворени от изумление очи.

— Вярно ли е? — попита я със съмнение той. — Наистина ли Вирджиния ти е полусестра?

Алексия кимна.

— Успя ли да се свържеш с нея? Тръгнаха ли са насам с Уилям?

— Получих телеграма, че са хванали влака от Париж и ще пристигнат вдругиден — той се отпусна на стола до бюрото ѝ, сякаш беше на прага на изтощението.

— Значи още не знае.

— Не. Доста шокиращо, нали? Твоят баща и моята майка? А вие с Вирджиния сте родени само с три месеца разлика. Това изглежда почти като кръвосмешение.

Алексия се загледа в едно от стотиците писма, които трябваше да напише в отговор на съболезнованията, продължаващи да засипват пощата.

— Знаем, че майка ти ми е много ядосана... — започна тя.

— О, миличка, не се разстройвай заради нея. Това, че точно ти си намерила писмата, е шанс едно на милион. Жалко, че са били откраднати, преди да си успяла да ги унищожиш. Но мама не е покрусена от смъртта на татко. Вдига пара, защото той е разбрал и я е обвинил, че е опозорила семейството. Вероятно е било огромен шок за него, но сам си е виновен. От години спяха в отделни спални, а той водеше тук любовниците си.

— Баща ти?

— Точно така.

Саймън отклони поглед и тя усети страха му, да не би да го попита какво прави всеки път, когато ходи с Багърс в Сохо. Вместо това каза:

— Трябва да се стегнем, скъпи. Погребението тепърва предстои. Вирджиния ще има нужда от подкрепата ни, независимо че си има Уилям — върху челото ѝ се появи тревожна бръчка, докато изброяваше на пръсти какво предстои да решават: — Ще се настаним ли в голямата къща, или предпочиташ да останем в северното крило? Къде ще иска да живее майка ти? Ами „Гросвенър Скуеър“? Ще я задържим ли като градско жилище, или ще се преместим на „Белгрейв Скуеър“?

— Я дай по-кратко — той обхвана главата си с ръце и се наведе напред, подпирайки лакти на коленете си. — Не мога да понеса всичко наведнъж. Все още не вярвам, че татко си е отишъл. Не можем ли да оставим подробностите за след погребението?

Трогната, защото ѝ приличаше на объркано малко дете, Алексия се приближи до него и го прегърна.

— Разбира се, скъпи. Няма какъде да бързаме. Само кажи какво искаш от мен и ще го направя.

— О, мила... — Саймън обви ръка около кръста ѝ и притисна лице в нея. — Какво щях да правя без теб? Никога не си ми била толкова необходима, колкото в този момент.

— Тук съм — увери го тя и погали русата му коса.

— Ами ако не съм готов да стана новият граф? Толкова много се очаква от мен, че се страхувам да не се проваля.

— Да се провалиш? Ти? Никога! Ще се справим заедно. „В добро и зло...“, помниш ли?

Той се изправи, привлече я в прегръдките си и я целуна.

— Много те обичам — бледосините му очи търсеха в нейните взаимност. — И ти ме обичаш, нали?

Алексия прекара нежно ръка през бузите му.

— Разбира се.

Нуждата му от подкрепа събуди у нея онези отдавна забравени чувства, които бе изпитала при първата им среща, заличавайки болката и униженията, преживени оттогава насам. Смъртта на баща му бе променила всичко. Вече не бяха просто млада двойка, водеща лекомислен живот, а граф и графиня Клифтън, носещи на плещите си сериозна отговорност.

Саймън, Фреди и „Марли Корт“ се нуждаеха от нея както никога досега и точно в този момент тя усети, че е взела живота си в собствените си ръце, както винаги бе желала. Вече нямаше връщане назад. В сърцето ѝ нямаше повече място за таен копнеж по неизживяна страст, нито за друг свят, намиращ се в просторното, тихо ателие в Челси.

„Алексия в розова рокля“ съществуваше единствено върху платното. От Алексия Клифтън се очакваше да е практична, разумна млада жена, която да дари съпруга си с още деца и да ръководи имението с вещината, с която го бе правила свекърва ѝ.

— Благодаря на Бог, че те има — измърмори Саймън, заровил лице в нежната ѝ розова шия. — Ти си най-хубавото нещо в живота ми.

* * *

Господи, толкова съм объркана. Вчера, когато държах Саймън в прегръдките си, чувствах искрена любов към него, някаква майчина нежност, и вярвах, че съм в състояние да му се посветя изцяло, както се очаква от мен след смъртта на баща му. Изпитах порив от чувства, забравени от доста време, и отидох да си легна с мисълта, че бъдещето е ясно очертано: ние с него играем ролите си на щастливи съпрузи, имаме още деца и връщаме радостта и смеха в „Марли Корт“.

Но снощи ми се присъни сън, който промени всичко, и на сутринта се събудих уплашена, но и развълнувана от откритието, че видяното през нощта показва какво неизменно ще се случи.

Стоях на върха на хълма и се наслаждавах на гледката, когато внезапно светлината сякаш се промени, около мен се появи дъга, обаяйки небето в синьо, розово и виолетово. Пейзажът изчезна и аз се озовах в центъра на нежно сияние, което ме обгръщаше отвсякъде.

В този момент чух глас на мъж, застанал близо до мен. Не разпознах плътния кадифен тембър, но думите останаха завинаги запечатани в сърцето ми:

„Огледай се, Алексия, и ще откриеш истинското щастие“.

Обърнах се и видях Родерик да ми се усмихва. После протегна ръце и точно когато потънах в прегръдките му, се събудих, обзета от непреодолимо желание, което ме остави без дъх.

Как можах да съм толкова сляпа? Още от самото начало бях привлечена от него, а защо се заблудих, че съм влюбена в Саймън? Толкова ли бях заслепена от красивия млад мъж, наследник на титла и състояние от няколко милиона, че изгубих усещането за реалност? Или пък така отчаяно копнеех да се измъкна от дома си, че се спрях на първия, който показа, че ме желае, и той по случайност се оказа Саймън?

Мили Боже, помогни ми да успея да скрия страстта, която ме е завладяла изцяло. Имам чувството, че се движа по хлъзгав наклон и отчаяно се опитвам да запазя равновесие, но се страхувам да не се подхлъзна, което неминуемо би съсипало репутацията ми.

* * *

Погребението на Иън се състоя следващата седмица в църквата „Сейнт Олаф“. Шестима от мъжете, които се грижеха за горите в имението, носеха масивния дъбов ковчег начело на процесията, включваща любимия му кон Файърхил, в чиито стремена бяха пъхнати ловните ботуши на господаря му, и шестте кучета със завързани на каишките черни ленти. Прислугата, наброяваща сто и петдесет души — коняри, градинари, домашни помощници и кухненски работници, стоеше сковано от двете страни на алеята, докато семейството бавно минаваше покрай тях. Леонора седеше в първата кола с Алексия и Саймън, а във втората ги следваха Вирджиния, Уилям и Родерик.

— Отмених лова другата седмица — съобщи вдовицата, криеща до този момент чувствата си зад ледено мълчание.

С черна воалетка, перлена огърлица и кожа от сребърна лисица върху раменете, тя изглеждаше прекалено натруфена до снаха си, която в семплата си траурна рокля и сламена шапка излъчваше неподправено младежко достойнство.

— Правилно — кратко отбеляза Саймън. Ръцете му бяха стиснати в юмруци, а дъхът му миришеше на бренди.

В другата кола Вирджиния не спираше да хлипа.

— Горкият татко. Защо трябваше да умре, когато бях толкова далече и не можах да се простя с него? Не е честно.

Родерик извърна лице, оставяйки Уилям да я утешава. Досега никой не се бе осмелил да ѝ разкрие, че Иън не е неин баща.

— Поне те видя щастливо омъжена — отбеляза съпругът ѝ.

Но това само предизвика нов прилив на скръб.

— Но той не беше съгласен с женитбата ми — без всякаква дипломатичност възрази тя.

Уилям изглеждаше съвсем обезкуражен, затова спътникът им побърза да се намеси:

— Напротив, беше направо във възторг, след като се запозна с бъдещия си зет. В началото се опасяваше, че си прекалено млада, за да създадеш семейство, но скоро разбра, че е сбъркал.

— Наистина ли? — притеснено попита Уилям.

— Наистина — потвърди другият.

При вида на тълпата, събрана около църквата, Алексия затрепери. Въпреки че не бе особено привързана към свекър си, за нея изминалите няколко дни и предстоящото погребение се бяха оказали

изключително емоционално преживяване и сега копнееше Родерик да застане до нея и да ѝ даде утехата и подкрепата си. За първи път се явяваше в обществото като графиня Клифтън и всички погледи бяха насочени към нея, питайки се как ще се държи.

Но вместо това до нея стоеше Саймън, който нервничеше и сякаш не можеше да си намери място.

* * *

Последните молитви бяха прочетени, хвалебствията — произнесени, химните — изпети, Леонора на няколко пъти бе бърсала сухите си очи с фина носна кърпичка, а Вирджиния не бе престанала да хлипа през цялото време.

Оставаше само да положат ковчега в семейната гробница, където Иън Хенри Джайлс Станхоуп, осмият граф Клифтън, щеше да лежи до предците си, погребвани в нея от 1562 година насам. Алексия видя как мъжете поставят тежкия сандък на земята и се обърна, за да се върне по пътеката.

Внезапно вратите на църквата се отвориха широко и една дребна фигура, облечена в черно, препречи пътя ѝ.

— Нека душата му никога не намери покой! — извика мисис Куин и размаха юмруци към ковчега. По съсухрените ѝ бузи се стичаха горещи сълзи, погледът ѝ бе обезумял от скръб. — Сега Господ ще го накаже! Щом аз не видях бял ден, нека това постигне и този негодник!

[1] Село в Шотландия, където се сключват бракове без необходимите формалности — Б.пр. ↑

[2] Spall (англ.) — камък, парченце — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Полицията отведе мисис Куин и я обвини в нарушаване на обществения ред — съобщи Саймън на покрусеното и шокирано от случката семейство, което се беше събрало в библиотеката.

— Трябва да ѝ сложат усмирителна риза — избухна Леонора. — Как се осмели да направи сцена пред толкова много хора!

Откъм балната зала се носеше оживения говор на над двеста гости, обсъждащи с наслаждение случката, на която бяха станали свидетели по време на опелото.

— Нищо не разбирам — проплака Вирджиния.

— Казах ти вече, тази жена е луда — изсумтя майка ѝ. — Не обръщай внимание на думите ѝ.

— Възможно ли е да има някакво отношение към... ами нали се сещате... към онези писма? — обади се Саймън.

Алексия, Родерик и Леонора му отправиха предупредителни погледи.

— Със сигурност не — твърдо отсече Род. — По някаква неизвестна причина мисис Куин винаги е мразела Иън. Не смятате ли, че вече трябва да се покажем пред гостите? Ще им се стори доста странно, че сме се затворили тук.

Пренебрегвайки го напълно, Вирджиния се обърна към брат си:

— Какви писма?

— Нищо важно, скъпа — побърза да се намеси Леонора. — Но Родерик е прав. Трябва да отидем при хората поне за няколко минути — тя се надигна и наметна кожата от сребърна лисица върху раменете си.

— Почакай малко, мамо. Усещам, че става нещо. Какво има, Саймън?

Той изглеждаше смутен. Започна колебливо:

— Намерихме едни писма...

Братовчед му пристъпи към него решително:

— Сега не му е времето, Саймън.

— *Алексия* откри едни писма — рязко се обади *Леонора*, — които е имала наглостта не само да прочете, но и неблагоприятно да ги остави на място, където е можело да бъдат намерени.

— Не е вярно! — скочи младата жена. — Аз ги заключих!

— Това сега не е най-важното — ядно се обърна към майка си *Саймън*. — И престани да прехвърляш цялата вина върху жена ми — той си пое дълбоко дъх и обясни на сестра си: — Очевидно мама е имала връзка с бащата на *Алексия* преди повече от двайсет и две години.

Вирджиния вдигна към него празен поглед. Тишината в библиотеката беше почти осезаема.

— Не разбираш ли, миличка? — продължи със съчувствие в гласа. — Малкълм *Ерскан* е *твоя* баща. Не татко. А *Алексия* ти е полусестра. А пък аз съм ти само наполовина брат.

Изумен, *Уилям Спол* си пое шумно въздух, а *Родерик* размърда неспокойно крака, сякаш очакваше всеки миг взривяването на бомба.

Не му се наложи да чака дълго.

Вирджиния погледна първо майка си, после останалите и избухна в ридания.

— Мошеници! Мръсни, долни мошеници! — изкрещя тя и избяга от стаята.

Тропотът на високите ѝ токчета отекна по мраморния под на коридора и заглъхна към градината.

Останалите се спогледаха. Тогава *Родерик* се обърна към съпруга ѝ, чиято челюст бе увиснала от учудване.

— Струва ми се, че ще е най-добре да я настигнеш, приятелю. Тя очевидно е много разстроена.

— Господи, родителите ми са в другата стая — припомни си внезапно *Алексия*. — Не мисля, че мама знае нещо. Какво ще правим?

— Нищо — твърдо отсече *Род*. — Ако не вземем нещата под контрол, скоро цялата околия ще научи. Тичай след *Вирджиния*, *Уилям*. Бързо!

Леонора се запъти към вратата.

— Можеш да правиш каквото си искаш. Лично аз смятам да си легна. Прекалено много ми се струпа днес и всичко е единствено заради теб — посочи снаха си тя. — Доведох те в семейството си без пукната пара само защото уважавах баща ти, а вместо благодарност ти

съсипа живота ми, уби съпруга ми, а сега се опитваш да ме отчуждиш от собствената ми дъщеря. Надявам се, че си доволна от себе си!

Тежкият ѝ парфюм с мирис на роза остана да се носи във въздуха дори когато вече бе затръшна вратата след себе си.

Бледа като платно, Алексия се залюля, сякаш всеки момент ще припадне.

— Не го вземай толкова присърце, скъпа — Саймън я сграбчи за ръката и я отведе до дивана. — Мама е разстроена и говори неща, които не мисли. Беше ужасен ден за всички ни и тя е на ръба на нервна криза. Ето, ще ти наля едно питие.

Предлагането на алкохол беше нещо, което той умееше до съвършенство, затова наливаше усърдно бренди, уиски и шампанско чак до вечерта. За нейно огромно облекчение бяха решили, че няма да намесват родителите ѝ в скандала с писмата, а ще ги уведомят за случилото се по-късно.

Достатъчно беше, че Мисис Куин бе хвърлила цялата общност в трескава възбуда с истеричното си избухване и бе обявена за луда от съседите, привикнали към ексцентричните ѝ прояви, които обаче се бяха оказали катастрофални за рода Клифтън.

По-късно същия следобед, смятайки, че всички гости са напуснали имението, Алексия изведе Шедоу на верандата и докато се разхождаше замислено под августовското слънце, бе стресната от нечии стъпки зад гърба си.

— Какъв натоварен ден за теб, а? — разнесе се добре познатият мазен глас на Кенет Понсонби.

Тя се обърна рязко.

— Не знаех, че си тук.

— Аз винаги се навъртам наоколо, скъпа ми Алексия... или може би трябва да се обръщам към теб с „лейди Клифтън“ сега, след като удовлетвори амбициите си? — подразни я той. — Кой би си помислил! Ти, момиче без пукната пара и с баща, опозорен заради дългове от комар, сега си новата графиня и господарка на „Марли Корт“! Боже, Боже! Очаквах с нетърпение да станеш домакиня в имението и не се съмнявам, че ще се справиш блестящо. Хората с незначителен произход винаги са по-добри в тези неща от родените аристократи.

После вдигна фотоапарата и бързо ѝ направи няколко снимки.

Алексия успя да запази самообладание. Крехка фигура, застанала пред него с решително изражение на лицето.

— Нека си изясним едно нещо, мистър Понсонби. Може и да сте били приятел на покойния ми свекър, но не сте нито мой, нито на съпруга ми. В бъдеще няма да ви отправяме покани, а сега ще ви бъда признателна, ако напуснете имението веднага.

Мъжът презрително изкриви устни.

— А сега, малка госпожичке, ще ти кажа, че е много неприлично от твоя страна да си играеш на господарка, докато горкият Иън още не е изстинал в гроба. Ние с него...

— Как се осмелявате да ми говорите по този начин! — разгорещи се тя. Тъмните ѝ очи проблеснаха опасно при очевидната му наглост. — Сега ние със Саймън живеем тук. Ще накарам прислугата да ви изхвърли, освен ако не си тръгнете доброволно.

Малките му очички изучаваха лицето ѝ настойчиво, докато ѝ говореше с мазен, превзет глас:

— Би било много неразумно. Нима не ти е ясно, че притежавам властта да накарам семейството ви да коленичи пред мен? Защо според теб Иън ме допускаше до дома си винаги когато пожелаех да дойда? И защо е толкова тъжна мисис Куин?

Алексия усети как я обзема хлад. Кенет Понсонби беше не само обществен паразит, впил се като пиявица в богатата фамилия, както бе подозирала първоначално. Този човек щеше да им донесе още много неприятности.

— Съпругът ми ще се погрижи да ви изпрати — каза студено тя и му обърна гръб.

— Твоят съпруг? — подигравателно подвикна той след нея. — Скъпа лейди Клифтън, вашият благоверен е толкова пиян през цялото време, че не би могъл да се справи и с малко дете. Ако са му необходими доказателства за онова, което твърдя, накарайте го да прерови бюрото на баща си.

* * *

Алексия забърза към френския прозорец, където седеше Родерик.
— Добре ли си? — притеснено я изгледа той.

Тя се отпусна на дивана до него, доволна, че са сами. Беше ѝ по-лесно да крие чувствата си към този мъж, когато имаха да обсъждат практически проблеми, затова заговори веднага:

— Аз ли не съм добре, или цялото семейство е лудо? Какво става тук? — разказа му набързо за сцената с Кенет. — Как ще се отървем от този човек? Няма да ни остави на мира, освен ако не предприемем сериозни мерки. Като се изключат няколкото дни, прекарани сред лукс, какво друго може да иска от нас?

— Според мен е изнудвал Иън.

Очите ѝ се разшириха и тя го погледна с изумление.

— Какво те кара да мислиш така?

Родерик повдигна рамене.

— Защо иначе ще му позволява да използва дома му като хотел.

— Навярно, защото го е съжалявал.

— Иън беше безскрупулен човек и благотворителността му бе съвсем чужда.

* * *

— Е, ние със Саймън нямаме намерение да позволим това да продължава.

Родерик се вгледа в нея по-отблизо и попита почти тъжно:

— Какво ли още ти готви бъдещето? Всичко се промени, нали?

Тя преглътна с усилие и сведе поглед към персийския килим под краката си. Когато беше със Саймън, изпитваше към него искрена нежност и желание да го защити, сякаш е безпомощно, малко дете. Ако се уловеше за тази мисъл, всичко занаяпред щеше да бъде наред. Щеше да успее някак си да бъде идеалната съпруга, майка и господарка.

Но в мига, в който видеше Родерик, чувствата ѝ се променяха така бързо, както дъждовните облаци засенчват слънцето. Той я привличаше като никой друг мъж досега.

— Да, наистина се промениха — призна неохотно Алексия.

— Ако някога имаш нужда от мен, винаги съм на разположение. Знаеш го, нали?

При тази негова дързост някаква странна смесица от копнеж и тревога премина през тялото ѝ.

— Не го забравяй.

— Няма — сълзи напълниха очите ѝ и тя се извърна към прозореца, разкриващ изглед към градината.

В следващия миг усети топлата му ръка да стиска силно нейната.

— Все още ми се иска да се бях добрал до теб пръв — измърмори той.

Алексия го погледна, после отново отклони очи.

— И аз бих искала — призна с отчаяние толкова тихо, че сама едва чу думите си.

* * *

Вирджиния и Уилям прекараха вечерта в апартамента за гости, отказвайки да се присъединят към останалите за вечеря. Алексия почувства облекчение. Беше ѝ предостатъчно, че трябва да седи зад дългата, елегантно подредена маса със Саймън, майка му и Родерик, за да става свидетел и на болката, която безспорно преживяваше сестра ѝ.

— Изглеждаш ми много развълнувана, мила — измърмори съпругът ѝ и се олюля пиански на стола. — Какво ти се е случило?

Бузите ѝ горяха и Алексия не смееше да вдигне поглед към Родерик.

— Може би изпих прекалено много уиски — отвърна тя, старайки се гласът ѝ да звучи равно.

Саймън се обърна към братовчед си:

— Какво прави цял следобед, Родърс?

— Четох вестници — лениво каза другият. — Най-интересната история беше, че автомобилът на кралица Александра се повредил и ѝ се наложило да седи половин час в него, обградена от многолюдна тълпа, докато подменят гумата.

— Ха! Трябвало е да си купи нещо скъпо, като нашето „Бугати Роял“. Това е кола, която никога няма да те подведе — хлъцна Саймън, преди да отпие поредната глътка бренди.

— Вие и вашите коли — мрачно се обади Леонора. Премеждията през изминалите дни я бяха изтощили, след като почти цял живот се бе преструвала, че всичко ѝ е наред, силата и енергията ѝ явно я бяха напуснали и тя гледаше с празен поглед непознатия груб свят. Вече

беше само вдовицата на граф Клифтън и несъмнено щеше да ѝ се наложи да се премести в по-малката къща в имението и да живее в пълно уединение, ако не се брои прислугата. Без съпруга, когото всъщност никога не бе обичала, бе лишена дори от социалния си статус, на който се бе радвала трийсет години. След живот, отдаден изцяло на задълженията и външния блясък, ѝ оставаше единствено свободата, която нямаше с кого да сподели.

Най-сетне вечерта приключи и всички си пожелаха лека нощ. Саймън се оттегли в библиотеката с бутилка уиски, а Алексия се чувстваше толкова уморена, че едва успя да се добере до спалнята си, следвана по петите от Шедоу.

Когато зави по слабо осветения коридор на първия етаж, едва не се сблъска със застаналия на пътя ѝ Родерик, който я причакваше в тъмнината.

— Род?

Той се приближи — висок, с широки рамене, вперил поглед в лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни завинаги. Улови дланите ѝ и заговори много тихо:

— Исках да се сбогувам с теб, Алексия. Заминавам утре рано сутринта и...

— Заминаваш? — очите ѝ се напълниха със сълзи.

Мъжът кимна и продължи шепнешком:

— Така е най-добре. Ти имаш своето място тук, омъжена си за Саймън и трябва да мислиш за Фреди. Аз имам малко работа в Лондон, а после... — направи кратка пауза и си пое дълбоко въздух: — Може би е по-добре да не се виждаме известно време.

Тя сведе глава, давайки си сметка, че е прав. И наистина, колкото по-често се срещаха, толкова по-трудно можеше да се отърси от мечтите за фантастичния свят, в който двамата биха били заедно.

— Ще ми липсваш ужасно — каза сподавено.

— И ти на мен, но ще се утешавам, като всеки ден гледам „Алексия в розова рокля“, а когато я изложат другото лято в Кралската академия, ще се гордея, че най-хубавият ми портрет е именно твоят.

От гърлото ѝ се изтръгна ридание.

— Не мисля, че ще мога да го понеса.

— Ще се наложи и на двама ни, мила — той се наведе и нежно я целуна по бузата. Миг по-късно се обърна и забърза по коридора към

стоята си.

* * *

Боже мой! Боже мой! Боже мой! Никога не бих допуснала, че ще се случи нещо подобно. Толкова го обичам, че не мога да мисля за нищо друго. Не мога да ям, не мога да спя, през цялото време не съм на себе си. Часове наред лежа будна и си спомням всяка минута, прекарана в ателието му. Толкова ценя тези преживявания! Прехвърлям в мислите си всеки разговор. Сякаш съзнанието ми е постоянно въртящо се колело, което се движи, движи и движи, докато напълно се изтощи. Понякога сърцето ми започва да бие с нов изблик на сили, като че ли до този момент е било спряло и се е събудило под звука на бойна тръба. От време на време душата ми ликува, защото съм сигурна, че и той ме обича, а после отново потъва в униние, понеже заедно нямаме бъдеще. На моменти ме обзема гняв, като че ли някой ме е измамил. Защо още от самото начало не ми каза какво изпитва към мен? Защо не ме попита дали ще се омъжа за НЕГО?

Но от друга страна, трябва да се замисля и за себе си... дали „Марли Корт“ и парите не ме накараха да се увлека по Саймън и да обърна гръб на всички останали? Дали неговите омайни сини очи и разрошената му руса коса, докато галопираше на гърба на Грация, не ме омагьосаха?

О, как, как, КАК ще изживея остатъка от живота си без Родерик?

* * *

— И през цялото това време — говореше Вирджиния обвинително на следващата сутрин — ти си знаела, че той е и мой баща.

— Не — отрече Алексия. — Нямах представа, докато не намерих писмата. Повярвай ми, бих дала всичко да не ги бях прочела.

Вирджиния крачеше напред-назад в утринния салон, а Саймън пушеше цигара след цигара.

Внезапно тя се обърна и застава пред Алексия.

— Направих някои изчисления. Ти си само три месеца по-малка от мен. В такъв случай баща ти е скъсал с майка ми, защото приятелката му е разбрала, че е бременна с теб, нали така? Даваш ли си сметка какво означава това? — сълзи бликнаха от очите ѝ и тя стисна ръце в юмруци. — Ако не си била ти, мама е можела да се разведе и да се омъжи за него. А аз щях да имам родители, които се обичат, а не... — гласът ѝ пресекна и Вирджиния изтри с пръсти мокрите си бузи.

— Престани да дрънкаш глупости — изсумтя брат ѝ. — Един развод щеше да съсипе репутацията на майка ни, да не говорим, че тогава щеше да се наложи да ме изостави, защото татко при всички случаи щеше да получи родителските права. А и ти щеше да си незаконородена, понеже така или иначе са нямали време да се венчаят преди раждането ти.

Вирджиния замря на място.

— Искаш да кажеш, че съм извънбрачно дете?

— Естествено.

— Ооо! — изстена тя. — Какво ще каже Уилям?

— Вероятно през последните няколко часа вече е осъзнал истината, че в това семейство нищо не е такова, каквото изглежда. Не е необходимо друг да научава. Записана си в регистъра като дъщеря на татко, така че завинаги ще си останеш лейди Вирджиния... тъъ... Спол — заключи той, опитвайки се да потисне напирания смях.

Вирджиния изгледа Алексия с ненавист и възкликна:

— Искан ми се изобщо да не си се раждала! Донесе лош късмет на близките ми и разруши щастието ми!

— Глупаво е да обвиняваш мен — разгорещено възрази Алексия. — И моля те, не се втурвай веднага към Лондон да се срещаш с баща ми, защото съм сигурна, че мама все още не знае нищо. Бракът им и без това не е много щастлив, така че това може да е последната капка.

— Защо изведнъж започна да я щадиш? — извика другата. — Мислех, че не си много привързана към нея. Впрочем рано или късно ще научи, независимо дали ти се иска или не.

Саймън стана от мястото си.

— Ти си най-разглезената глупачка, която съм виждал някога. Тя може и да не е близка с майка си, но поне е достатъчно почитена, за да не иска да я нарани.

Сестра му повдигна нехайно рамене:

— Току-що изгубих човека, когото цял живот съм смятала за свой баща, а ти ми казваш, че не трябва да опозная онзи, който ми е истински?

— Той не казва това, но нека татко пръв да ти разкрие истината — примоли се Алексия. — Това е огромен шок за всички ни.

Вирджиния се отпусна в близкото кресло и покри лицето си с ръце.

— Аз съм единствената, която изживява шок. Слава Богу, че си намерих съпруг, преди да се забърка тази каша. Никой не би ме пожелал, разбирайки, че съм незаконородена — каза тя с горчивина.

— Уилям те обича заради самата теб.

— Много ти е лесно да седиш тук и да ми се правиш на самодоволна. Ако се намираше в моето положение, Саймън едва ли щеше да се ожени за теб. Нали, Саймън?

— Вероятно не — смръщи лице той.

— Ето! Видя ли?

Алексия се изправи, отбелязвайки наум, че Родерик не би имал нищо против, защото той поне я обичаше истински.

* * *

— Къде отиваш, мила?

— Ще изведа Шедоу на разходка. Защо не прегледаш книжата на баща си? Помниш ли какво каза Кенет Понсонби? Може да откриеш защо смята, че има власт над нас. И защо непрекъснато се мъкне тук.

Саймън повдигна рамене.

— Той блъфираше. Търсеше причина да продължава да живее на наш гръб. Разпореди ли се вече да не го допускат до имението?

— Разбира се. Но рано или късно все ще трябва да се разровиш из документите на Иън.

— Няма защо да бързам — прозя се той и се върна във фотьойла. — Със завещанието всичко е наред, цялото състояние остава на мен,

има попечителски фондове на името на мама и на сестра ми, така че останалото може да почака. Ще дръпнеш ли звънеца, скъпа? Имам нужда от нещо, което да ме разбуди.

— Още не си се оправил от махмурлука — обвинително се обади Вирджиния. — Уилям твърди, че пиеш прекалено много.

Брат ѝ я стрелна злобно с очи.

— Кажу ми на мъжа ти да си гледа неговата работа.

* * *

Седмица по-късно Кенет Понсонби пристигна с такси в „Марли Корт“. На връщане от утринната езда Алексия и Саймън го свариха да се кара с прислугата пред стълбите. Без да изневерява на добрите си маниери, икономът не му позволяваше да влезе в къщата.

— Ако господинът бъде така добър да обърне колата и... — търпеливо повтаряше Бенсън, докато Саймън препускаше с Грация към тях.

— Мисля, че заявих съвсем ясно — не си желан в този дом, Понсонби — извика той рязко.

* * *

Кенет пусна в ход мазнатата си усмивка.

— Май ще трябва да преосмислиш решението си, младежо — започна той направо. — Ще ми е много неприятно да навредя на теб и цялото семейство, а може се избегне, стига да ми съдействаш.

Алексия спря Прелест до коня на Саймън.

— Вие нахълтвате в имението ни, мистър Понсонби. Ако не си тръгнете веднага, ще повикам полицията.

Той примигна, преструвайки се на изненадан.

— Не е ли малко пресилено? Идвал съм тук в продължение на четиридесет и пет години, още преди приятелят ми Иън да се ожени, и винаги съм бил добре дошъл. Така ли се отнасяте към стар семеен приятел?

— Не знам накъде биеш, Понсонби, но не си мой приятел и не съм те канил в дома си — високопарно заяви Саймън. — Затова бъди така любезен да си тръгнеш незабавно.

Кенет приглади зализаната си с брилянтин над плешивината черна коса и се намръщи гневно.

— Принуждавате ме да говоря пред прислугата, но трябва да обсъдим един делови въпрос, а тук не е най-подходящото място — разпери ръце, сякаш да обгърне алеята и целия огромен „Марли Корт“. — Защо не бъдем по-цивилизовани и не отидем в библиотеката?

Саймън колебливо погледна жена си. После скочи от коня и ѝ направи знак да го последва. Подаде юздите на иконома и се обърна високомерно към неканения гост:

— Пет минути, Понсонби. Не повече. След това да видя, че си изчезнал.

Сграбчвайки ръката на Алексия, той тръгна напред, тропайки по мраморния под с подкованите си ботуши, следван от Кенет.

Жената хвърли към съпруга си въпросителен поглед.

— Искам да чуя какво има да ни каже — измърмори Саймън през зъби.

Щом се озоваха в библиотеката, той се настани зад бюрото на баща си.

— И така — говори, човече!

Кенет седна предпазливо на един стол, сякаш го измъчваха болки в коленете.

— Дошъл съм да си получа месечната издръжка — изстреля той нагло.

Настъпи неловка тишина.

— Да си получиш... какво?

— Всеки месец покойният ти баща ми даваше по двайсет паунда. В брой. И естествено, ме приемаше винаги когато чувствах необходимост да си почина в провинцията. И понеже за съжаление него вече го няма, ще се наложи в бъдеще да ги получавам от теб.

Челюстта на Саймън увисна от изумление.

— Давал ти е... Но защо, за Бога!

Изражението на Кенет стана строго като на младо момиче, което току-що са попитали дали е още девствено.

— Имахме споразумение.

— И откога?

— Откакто завършихме „Оксфорд“.

Побеснял, младият мъж скочи от мястото си:

— Не ти вярвам! Измисляш си всичко!

Алексия внимателно наблюдаваше неканения гост. Беше сигурна, че им казва истината.

— Изнудването е наказуемо деяние, мистър Понсонби — тихо отбеляза тя.

— Но извършеното от него е много по-сериозно престъпление — триумфално заяви Кенет.

Саймън внезапно се разгорещи като малко дете, което е било излъгано от възрастните и не разбира какво става.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Какво би могъл да стори татко, та да е принуден да ти дава толкова пари... тридесет и седем години! — възкликна с недоверие.

— Плюс още десет лири и къщата на мисис Куин — додаде самодоволно другият.

Младият мъж изстена безпомощно и се отпусна върху стола.

— Значи с мисис Куин сте комбина — замислено каза Алексия, втренчила поглед в Кенет.

— Какво знаеш по въпроса? — рязко я попита съпругът ѝ.

— Не повече от теб, но непрекъснато се питах защо живее в имението без видим източник на приходи.

— Е — отсече Саймън и стовари юмрук върху бюрото, — отсега нататък нито ти, мистър Понсонби, нито старата вманиачена вещица мисис Куин ще получите нещо от мен. И това е окончателно.

— Бих те посъветвал да не прибързваш — спокойно възрази другият. — Ще ти дам време да премислиш и не се съмнявам, че ще промениш решението си — той се изправи величествено. — Не ме подценявай, млади човече. Това семейство седи на неизбухнала бомба цели трийсет и седем години и благодарение на мен никой друг не знае. Поне засега. Разполагам с доказателства, които могат да ви съсият. Би ли искал да изнеса на показ онова, което ми е известно? Ще е истинска трагедия за малкия ти син и наследник, нали? Всички да научат подробности за един скандал, който ще разтърси обществото до самите му основи.

Саймън изглеждаше потресен.

— Не ти вярвам.

— Но ще ми повярваш, ако видиш доказателствата, които имам.
А аз наистина ги имам.

Алексия размишляваше трескаво.

— Мистър Понсонби, ако покойният ми свекър е направил нещо нередно, вече нищо не можете да предприемете, защото него вече го няма.

Забеляза как съпругът ѝ си отдъхна и постави успокоително ръка на рамото му. Кенет се изсмя саркастично.

— О, със сигурност не може да бъде наказан! Вероятно Създателят прави точно това в момента, но никой не е в състояние да отмени правилото, според което „синовете отговарят за грешките на бащите си“. Петното върху честта на семейството си остава за вечни времена.

— Нека сами преценим това — заяви младата жена, твърдо решена да смачка този паразит. — Ако знаехме за какво става въпрос, ще можем да огледаме ситуацията по-трезво — говореше смело, но вътрешно я глождеха неприятни подозрения. Какво бе казала мисис Куин за Иън?

— Ще разберете по-скоро, отколкото ви се иска, ако не ми дадете онова, което ми се полага — нагло отвърна натрапникът и хвърли поглед към вградения в стената сейф, скрит зад нелепа имитация на рафт с книги.

Саймън сякаш внезапно се събуди, като заек, решил в последния момент все пак да не позволи светлината на движещите се срещу него фарове да го заслепи. С рязко движение заобиколи бюрото, сграбчи Кенет за реверите и закрепця направо в лицето му:

— Мръсен дребен негодник! — целият пламнал, блъсна мъжа в стената. — Ако се появиш още веднъж в този дом, ще насъскам кучетата срещу теб! Ти си само един жалък паразит, впил зъби в баща ми като вампир! Никога няма да ти дам и едно пени. Никога, докато съм жив — и с цялата си ярост стовари юмрук в челюстта на Кенет.

Уплашена, Алексия хукна по коридора, за да извика иконома.

— Бързо! Доведи другите!

Като с вълшебна пръчка четирима едри, здрави прислужници се появиха в библиотеката, изблъскаха неканения гост и го напъхаха в очакващото го такси.

— Ще съжалявате! — непрекъснато повтаряше той. — Не си въобразявайте, че съм приключил с вас. Ще бъдете съсипани много преди мен!

Докато наблюдаваше сцената от предните стълби, Алексия усети как я обзема ледено предчувствие, сякаш над къщата премина студен арктически вятър. Потръпна и погледна съпруга си, в чийто поглед имаше някаква лудост.

Ако в момента нещата не бяха съвсем наред, в бъдеще щяха много, много повече да се объркат.

По-късно същия ден реши лично да провери дали няма да намери потвърждение на смайващото твърдение на Кенет Понсонби, че е получил близо девет хиляди лири, откакто е завършил университета. И че мисис Куин на свой ред се е облагодетелствала с близо четири хиляди и половина. Струваше ѝ се невероятно. Това бяха огромни суми, дадени без нищо в замяна. Помисли си за баща си, който работеше в счетоводството на общината в Лондон и печелеше по сто и двайсет паунда на година, малко над средната заплата. Бавачката на Фреди, освен квартира и храна, вземаше едва четиридесет лири годишно и имаше по един свободен ден в седмицата.

Адвокатите на семейството се бяха заели с таксите по легализиране на завещанието и данъците върху наследството и бяха отнесли всички счетоводни документи от имението, за да ги проверят, но на нея ѝ трябваша стари банкови извлечения. Ако Иън, както твърдеше онзи натрапник, наистина им бе давал определени суми в брой всеки месец, нямаше да е трудно да се установи истината.

Час по-късно усилията ѝ бяха възнаградени. В специална папка намери прилежно подредени банкови извлечения от 1886-а насам. Точно това ѝ трябваше. Тук, черно на бяло, бяха отразени редовно теглени суми в размер на трийсет паунда.

— Погледни това, Саймън — каза на съпруга си, когато намери лениво излегнат в шезлонга на терасата с чаша вино в едната ръка и пура в другата. На страничната масичка бе оставена почти празна бутилка. — Онзи негодник не ни е лъгал — продължи тя и седна до него. — Баща ти наистина е плащал редовно и на него, и на мисис Куин.

Саймън отмести банковите извлечения с пренебрежителен, нехаен жест.

— И какво толкова? Това е минало, скъпа. С Понсонби е свършено. Отървах се от мръсника и вече едва ли ще посмее да си покаже носа насам. Беше много хитро от твоя страна да споменеш, че изнудването е подсъдно.

— Но може действително да разкрие онова, което баща ти цял живот е пазил в тайна.

Саймън се поизправи и я изгледа с неодобрение:

— Да не искаш да кажеш, че изнудването му има основание? — протегна се към бутилката и отново напълни чашата си. — Татко никога не би направил нещо, от което после да се срамува, затова не разбирам защо вдигаш пара.

— Тогава защо им е давал толкова пари? — попита тя предпазливо.

— Очевидно, защото ги е съжалявал. Сега, когато кокошката със златните яйца умря, Понсонби изгуби единствения си източник на доходи. Просто се опита да ме сплаши и да ме подтикне към благотворителност, но няма да получи нито пени от мен.

— Допускаш ли, че мисис Куин има нещо общо?

— На кого му пука? Може да иде в старчески дом. Или в лудница.

Коравосърдечието му я накара да се намръщи. Притесняваше я и фактът, че той упорито пренебрегва всичко, което според нея представлява потенциална опасност за семейството, защото бе уверена, че Кенет Понсонби тепърва ще им напомня за себе си. Иън Клифтън беше жесток човек и никога не би харчил пари за възрастна жена и стар приятел, ако няма основателна причина за това.

* * *

През ноември Саймън вече гореше от нетърпение да се приберат на „Гросвенър Скуеър“. Семейството все още беше в траур, който щеше да продължи и през следващите осем месеца, но дори това не можеше да го спре да се върне към предишния си разгулен живот. Алексия тръгна с него, защото се надяваше, ако не друго, поне да му попречи да се среща с Багърс. Докато бяха заедно, щеше да се опитва

да обуздава дръзките му прояви и да сведе социалния им живот до посещения на театър и опера и даване на скромни вечерни приеми.

— Вече имаш различна позиция и трябва да я защитаваш — съветваше го тя, сякаш Саймън бе непокорно дете.

— Говориш, като че ли сме хора, прехвърлили четиридесетте — отвръщаше той нехайно. — Нужно ли е да носиш черно през цялото време? Никак не ти отива.

— Разбира се, че е нужно.

— Вече не си ми забавна — негодуваше Саймън. — Превърнала си се в скучна жена на средна възраст, която през цялото време отчаяно се старее да постъпва правилно.

— А какво друго ми остава? — тросна му се тя. — Искам да разбереш, че се опитвам да те предпазя от самия теб. Сега имаш други отговорности и малко дете. Животът не е само развлечение.

— Ако питаш мен, животът е такъв, какъвто си го направиш, и аз имам намерение да се забавлявам — Саймън скочи иззад масата, внезапно разгневен. — Вече получих наследството си и ще правя каквото искам!

Само за няколко седмици, откакто се бяха върнали в града, той се обгради с тесен кръг от лица, които постепенно успяха да я изтикат в периферията на живота му. Появиха се „съветници“, „организатори“, „асистенти“, „секретари“, „посредници“, които по нейно мнение всъщност бяха ласкатели и паразити. Саймън сякаш привличаше покварените хора както пламъкът нощните пеперуди. Омайните му сини очи, винаги блеснали за нови удоволствия, и наскоро наследените титла и богатство го бяха направили по-популярен от всякога и той се наслаждаваше на всеки миг от тази слава.

Започна да избягва елегантните вечери, които Алексия организираше, давайки неоснователни извинения за отсъствието си в последния момент, а после се втурваше да търси развлечения в съмнителния живот на Сохо. Въодушевлението от появата на първородния му син също премина и той почти не виждаше Фреди. Прекарваше все по-малко време с Алексия, а когато бяха заедно, обикновено бе мълчалив и мрачен.

Дори гневните писма от майка му, която се бе настанила в северното крило на „Марли Корт“, определяше като „досадни“ и ги захвърляше настрани.

— Станал е напълно неконтролируем — оплака се Алексия на баба си, докато обядваха заедно един ден. — Отдал се е изцяло на пиенето и разгула и пръска парите безогледно. Купи си нова кола, още един кон, изцяло поднови гардероба си и вече заговори за яхта.

— А Родерик Дейвънпорт? — попита Хелън.

Алексия трепна гузно.

— Какво за него?

Възрастната дама я изгледа странно.

— Питам се дали не би поговорил с него. Може би ще послуша мъж на неговата възраст.

— О! — силно се изчерви Алексия. — Не знам. Не сме го виждали от погребението на Иън насам.

Хелън повдигна вежди, но не каза нищо. Внучка ѝ продължи припряно:

— Вирджиния пристига в Лондон другата седмица и ще отседне при нас. Поканих татко на обяд, ще могат да си поприказват — после додаде с усилие: — Все още не е казал на мама, нали?

Баба ѝ се усмихна мрачно.

— Никой не е по-сдържан от гузния съпруг. Казах му, че ще стане по-лошо за него, ако Маргарет узнае от друг, но той като че ли чака подходящия момент.

— За такива неща подходящият момент никога не идва.

— Вероятно се надява тя да направи първата стъпка. Както знаеш, майка ти иска да се разделят. Смята, че няма смисъл да остават заедно, след като ти си достатъчно голяма и вече омъжена.

Алексия остана изумена.

— Да се разделят? Но какво ще прави? Какво ще правиш ти?

— Не знам със сигурност, детето ми. Подозирам, че иска да се премести при старата си приятелка Хилари Мартин. Познава я от години, а тя има прекрасна къща в Бурнмонт. Колкото до баща ти, той твърди, че в неговия дом винаги ще има място за мен.

— О, бабо, ела да живееш с нас. Би било толкова хубаво да си постоянно около мен, а ще е полезно и за Фреди. Ще ми е приятно да се занимаваш с него както с мен навремето... например да обикаляте музеите или да го водиш в зоопарка.

Хелън отметна белите къдрици от лицето си и се разсмя.

— Чудесна идея, мила моя, но не одобрявам, когато младото семейство живее под един покрив с възрастните си роднини. Прекарах толкова години с родителите ти единствено защото майка ти настояваше да се грижа за теб.

— Но помисли колко ще е хубаво! Няма да си пречим. И в Марли, и в къщата тук има достатъчно стаи, така че присъствието ти само ще ми е от помощ. Освен това родителите на Саймън винаги са живели при нас.

— Не, вие живеете при тях. Има огромна разлика. На мен ще ми бъде приятно да се грижа за баща ти.

* * *

— Физически никак не съм добре, но съм ужасно щастлива — съобщи Вирджиния, щом пристигна на „Гросвенър Скуеър“. — Нали раждането на дете е най-прекрасното нещо на света?

Алексия прегърна сестра си, споделяйки радостта ѝ.

— Много се радвам за теб. Не знам какво бих правила без Фреди. Колкото по-големи стават, толкова са по-сладки.

— А къде е Саймън?

— Някъде навън — глухо отвърна тя.

Вирджиния я погледна с разбиране.

— Господи! Горкичката! Как понасяш това? Ако Уилям се отнасяше така с мен, сигурно щеше да ми се иска да го убия.

— Какъв е смисълът? Той никога няма да се промени. Ще съсипе здравето си, но не иска и да чуе. Пръска парите като вода, окуражаван от Багърс, и само Господ знае докъде ще ни доведе това.

— Никога не съм допускала, че един ден ще те съжалявам — откровено призна сестра ѝ, — но сега си мисля, че си много почтен човек, щом търпиш този тормоз. Жалко, че не се сприятелихме още от самото начало. Ако те бях харесала тогава, щях да те предупредя да не се омъжваш за него.

Алексия се усмихна.

— А пък ако аз харесвах теб, може би щях да те послушам. Впрочем Родерик ме предупреди, но аз не обърнах внимание на думите

му. Мислех, че мога да се доверя на преценката си. Колко е самонадеян човек на осемнайсет години!

— Значи ще останеш със Саймън, така ли?

— Нямам алтернатива. Венчани сме, а имаме и Фреди. Освен това подозирам, че пак съм бременна. Впрочем — додаде тя замислено, — сега ми се струва, че никога не съм имала друг избор. Просто е писано някои неща да се случат и нашият брак е едно от тях.

Вирджиния я погледна с искрено уважение.

— Но какво ще стане, ако срещнеш друг мъж и го обикнеш?

Алексия извърна очи и се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно и шеговито:

— Първо трябва да намеря някого, който е достатъчно смел да се влюби в мен, което е малко вероятно. А сега да поговорим за друго — продължи припряно тя. — Татко ще дойде на обяд. Ще бъдем само тримата и той е много притеснен. Отчаяно иска да ти се хареса и аз се опитах да го успокоя.

— О, със сигурност ще го харесам. Впрочем винаги съм ти завиждала, че имаш такъв баща. А майка ти? Знае ли вече?

Алексия поклати глава.

— Май още не — въздържа се да повтори новината за евентуалната раздяла на родителите си, която баба ѝ бе споменала.

— Нямам търпение да му съобщя, че ще има още едно внуце — възторжено възкликна Вирджиния. — Дали ще се зарадва?

* * *

Нямах представа, че съм способна да изпитвам такава завист. Той винаги е бил само МОЯТ татко. Необходимостта да го деля с някого се оказа по-тежка, отколкото допусках. Когато вчера пристигна у дома, веднага съжалих, че организирах тази среща, за да се запознаят като баща и дъщеря. В Марли беше по-поносимо, защото тя все още не знаеше кой е той. А вчера се втурна покрай мен да го поздрави, целуна го по двете бузи и забърбори колко била очарована от откритието, че той е истинският ѝ баща. В този момент наистина я мразех. Мразех я толкова силно, че си пожелвах

никога да не се бях запознавала със семейство Клифтън, защото тогава тя нямаше да узнае нищо за себе си.

Той се досещаше как се чувствам, тъй като непрекъснато ме поглеждаше с тревога, опитваше се да е мил с мен, но аз бях обзета единствено от желанието да избухна в сълзи, да се хвърля в прегръдките му и да го помоля да ми каже, че никого не обича повече от мен.

Господи, толкова тежко ми беше да гледам това красиво момиче да сияе от щастие, да го държи с обич за ръката и да се взира с грейнали очи в лицето му.

Никога повече не бих понесла да ги видя заедно под моя покрив, а когато се срещат в бъдеще, не искам да научавам. Знам, че е много детинско от моя страна, но се чувствам предадена. Как може да се отнася толкова мило с това отвратително създание, което се опитва да отнеме моята позиция? Бях пообидена и гневна, отколкото когато открих, че Саймън мърсува с проститутки. Сега съм по-зряла и знам, че мъжете понякога изневеряват на съпругите си, но го правят от похот, а не от любов, което е различно.

Отношението на татко към Вирджиния се гради на любов. В края на краищата тя е негово дете, заченато в момент на страст, каквато никога повече не е изпитал. За първи път почувствах съжаление към мама.

„Не е ли забавно!“ — извика Вирджиния, докато тримата пиехме коктейлите си преди обяда. Думите ѝ паднаха като отровни капки върху безводна пустиня и аз не можах да се насиля да я погледна. Толкова много я мразех.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Май 1923 г.

Веднага щом Алексия и Саймън пристигнаха на частната изложба от лятното изложение на Кралската академия на „Пикадили“, около тях се събраха хора, сякаш са знаменитости. От всички страни ги засипаха гласове, пълни с възхищение:

— Скъпа моя Алексия, току-що видях портрета ти. Прекрасен е!

— Невероятен е, мила.

— Направо *божествен*! — обади се една дебютантка.

— Трябва да си много доволна!

— Бих дала всичко самият Родерик Дейвънпорт да ме нарисува така — подхвърли възрастна вдовица.

Саймън изненадано се обърна към съпругата си, докато си пробиваха път сред тълпата към галерията, където портретът в цял ръст се отличаваше от останалите изложени картини.

— Бих казал, момичето ми, че Родърс този път е надминал себе си. Най-сетне той се прочу — отбеляза той.

Алексия се изчерви, търсейки между хората художника, когото не беше виждала месеци наред. Тръпнеща от очакването на срещата им и развълнувана да е център на всеобщото внимание, тя все пак успяваше да се усмихва любезно и да подхвърля по някоя хвалебствена дума за таланта му.

Пред портрета ѝ се бе събрала малка група, която възбудено обсъждаше приликата с оригинала.

— Май те е опознал доста добре, а? — отбеляза някой зад гърба ѝ.

Беше дукът на Гарнок, придружаван от старата ѝ приятелка лейди Зоуи Мидълтън.

— Никога преди не съм виждала подобно изражение на лицето ти — позасмя се дамата.

Алексия погледна картината и за миг остана шокирана. Как не бе забелязала, че блясъкът в очите я издава? Родерик я бе помолил да

гледа към него, докато работи, и едва сега виждаше този поглед, изразяващ открито желание, и извитите в копнеж чувствени устни, сякаш усмихващи се на любим човек.

Наистина ли бе изглеждала така, докато му бе позирала? Или внушението идваше от начина, по който я бе виждал той, защото е искал да е влюбена в него?

Сърцето ѝ болезнено се заблъска в гърдите ѝ, когато си даде сметка колко силно го обича и как иска да е с него, независимо че упорито изтласкваше тази мисъл от съзнанието си. Господи, портретът издаваше всичко! Страстта, копнежът, любовта, които никога нямаше да бъдат споделени.

В същия момент Родерик се запъти към тях, а тълпата се отдръпна, за да му направи път. Той стисна ръката на Саймън и съдържано целуна Алексия по двете страни.

— Е, как ви се струва? — попита, сочейки картината. — Какво мислите?

— Направо невероятно, приятелю — побърза да отвърне братовчед му. — Страхотно! Уловил си я безпогрешно. Това сигурно ще ти донесе изгодни поръчки.

Родерик се засмя.

— Значи не си чел днешните вестници.

Алексия се изкашля, чувствайки, че не може да го погледне в очите.

— Защо? Какво пишат? — попита бързо.

— Портретът е перлата в изложбата — триумфално съобщи Род. — Отпечатани са снимки в почти всички всекидневници. Определят те като „красивата млада графиня Клифтън“.

Тя изглеждала изненадана.

— Нямах представа, но заслугата е твоя, а не моя — гласът ѝ потрепери, защото наистина се радваше за него.

— Е, споменава се и за добрата ми работа — скромно призна той.

— Браво, приятелю — потупа го по гърба Саймън. — Поздравления. Заслужаваш славата си. Ей, трябва да го отпразнуваме! Хайде всички да отидем да вечеряме в „Савой“ тази вечер. Доведи приятелката си, Родърс, и ще си прекараме чудесно. Какво ще кажеш да се срещнем в бара около осем? Устройва ли те?

Родерик улови погледа на Алексия и бързо извърна лице.

— Би било чудесно. Ще чакам с нетърпение.

— Той е страхотен човек — отбеляза Саймън, докато разглеждаха останалите картини от изложбата. — Радвам се, че сме допринесли за днешния му успех.

Ала Алексия не го слушаше. Остри ледени късове се забиваха в сърцето ѝ и усещаше, че не може да устои на болката. Приятелка? Дали Родерик беше влюбен? Винаги си го бе представяла сам, изцяло отдаден на работата си, без какъвто и да е обществен живот. Но *приятелка*? Как можеше да понесе да го види с друга жена?

Отчаяно ридание се изтръгна от гърлото ѝ.

— Добре ли си, миличка? — развеселен попита съпругът ѝ. — Навярно си малко изтощена от цялото това внимание — продължи той, докато я измъкваше от тълпата, където всички я сочеха с показалец на приятелите си.

— Май ми дойде в повече — отвърна тя и гласът ѝ потрепери опасно.

— Знам от какво имаш нужда — той отиде до застаналия наблизо сервитьор ѝ взе от подноса две чаши с шампанско. — Изпий това бързо и ще ти мине.

Тя пое питието с благодарност, обзета от съмнение дали някога ще се почувства по-добре. „Алексия в розова рокля“ щеше да виси на стената, за да напомня винаги за младото момиче, лудо влюбено в художника. А истинската Алексия щеше да продължи да изпълнява задълженията си на добра съпруга, майка и светска личност и същевременно огънят в нея щеше бавно да догаря, докато не остане нищо друго, освен тъмнина.

* * *

Когато пристигнаха, групата приятели, поканени на вечерята от Саймън, вече пиеха в бара. Тя огледа лицата им, очаквайки да види момиче, което никога досега не е виждала. Дали беше руса или тъмнокоса? В едно не се съмняваше — при всички случаи щеше да е много красива.

— Здравейте! — приветства всички Саймън. — Какво пиете? Шампанско?

— За мен само портокалов сок, моля — каза Алексия, като се настани зад една от стъклените масички, и потупвайки изпъкналия си корем, додаде с пресилена шеговитост: — След още четири месеца ще мога да се радвам на своя дял от веселбата.

— Да — без всякакво чувство възкликна съпругът ѝ. — Днес се разплака, защото беше прекалено развълнувана от оказаното ѝ внимание. На жените няма угода, нали? Ако не ги забелязваш, се мръщят, а окажат ли се в центъра на събитието, избухват в сълзи — и се разсмия презрително.

Стиснала ядно устни, Алексия вдигна лице и видя Родерик да наблюдава с отвращение братовчед си от вратата. После погледите им се срещнаха и върху лицето му се изписа съчувствие.

— А! Ето го и Рубенс на двадесети век! — подвикна Саймън и плесна с ръце. — А може би Джошуа Рейнолдс^[1]?

Насъбралите се примигнаха глуповато.

— Както и да е, идвай тук, човече! Какво ще пиеш? И къде е приятелката ти? Може би се разкрасява в тоалетната?

— Нямам приятелка. Надявам се, не съм проявил непростима нетактичност, но дойдох сам — отвърна другият с неприкрит сарказъм. — Това разстройва ли те?

Братовчед му изглеждаше объркан.

— Съвсем не, но винаги съм си мислил, че имаш невероятен успех сред жените. Да не би случайно да си обратен?

Родерик се разсмия на глупостта му и Алексия си отдъхна.

— Не, не съм обратен, както тактично допусна.

— Тогава хайде да пийнем по още едно, преди да идем да вечеряме.

— Е, как вървят нещата в Марли? — попита я той, щом се настаниха в ресторанта, където оркестърът свиреше тихо, за да поддържа доброто настроение.

Тя беше почти замаяна от обзелото я облекчение.

— Много добре. Без Иън е доста по-спокойно — отвърна му, понижавайки глас. — Леонора изглежда щастлива и много се радва на Фреди, когато ходим там през почивните дни.

— А как е моят кръщелник? Искан ми се да го нарисувам. На колко стана?

— Празнувахме първия му рожден ден миналия месец.

Той се замисли.

— Някой ден трябва да донеса боите си на „Гросвенър Скуеър“. Децата са много по-спокойни в собствения си дом, а ако успея да го сваря, докато обядва на високия си стол, ще имам възможност да го скицирам, докато се разсейва с храната.

— Би било чудесно.

— А може да ви нарисувам заедно... — очите му пробягаха по лицето ѝ. — Ще се радвам да ми позираш отново. С времето ставаш все по-красива.

Алексия имаше чувството, че ще се разтопи от начина, по който я гледаше.

— Но през есента, след като родя, нали?

— Когато искаш — съгласи се той усмихнато.

Прекъснаха ги шумните приятели на Саймън, които се смееха високо и си подхвърляха неразбираеми за нея шегички. Бяха изпили много вино и вече ѝ стана ясно, че ѝ предстои дълга нощ.

След като сервираха кафето, Родерик я покани на танц.

Тя се поколеба.

— Благодаря, но ще ти откажа. Чувствам се много уморена.

— Това е единствената възможност да те държа в прегръдките си — меко възрази той.

Тя отвърна на погледа му, почти премалаяла от желание.

— Е, добре.

Докато Родерик я отвеждаше към дансинга, Саймън вдигна чашата си към тях и се развика пиански:

— Браво, браво! — след което додаде: — Огромна е като балон, приятелю, така че внимателно я върни в пристанището, щом ѝ се наситиш.

Алексия усети как цялото тяло на Родерик се стегна от гняв. Хвана я за ръката и я отведе в най-отдалечения край на ресторанта.

— Не му обръщай внимание — прошепна в ухото му тя.

Той я притисна към себе си и се загледа в лицето ѝ.

— Как понасяш това?

— Просто забравям за него, когато е толкова пиян — отвърна му усмихнато.

— Което значи почти през цялото време — мрачно констатира мъжът. — За Бога, заслужаваш много повече.

Младата жена само сви рамене и се отпусна в прегръдките му. Мълчанието ѝ говореше по-красноречиво от всякакви думи. Той допря буза до нейната и тя затвори очи, представяйки си, макар и само за няколко горчиви секунди, че си принадлежат.

* * *

— Изчезнала е! Мисис Куин си е заминала! Къщата е празна и всичко е разчистено — изкрещя Саймън, скачайки от гърба на Грация, докато Алексия показваше конюшните на малкия си син.

— Заминала е? — повтори учудено жена му. Напоследък често забелязваха старицата да снове из имението, да наднича през прозорците и дори бе направила опит да се промъкне в параклиса. Преди седмица бе уплашила до смърт Алексия, причаквайки я на стълбите. — Странно, къде ли би могла да отиде?

Съпругът ѝ подхвърли юздите на застаналия наблизо коняр.

— Изглежда, никой не знае. Попитах дърварите, но те дори не бяха чули, че си е отишла.

— Все някой трябва да ѝ е помогнал да се изнесе — разумно отбеляза тя, като улови момченцето с една ръка, а с другата подаде ябълка на Прелест.

— Най-вероятно Понсонби. Казах ти, че ще ни оставят на мира, щом откажа да им давам пари. Ето, че се отървахме и от двамата. Не е ли чудесно? — той отиде да нагледа последната си придобивка — ловния кон Орландо. — Татко не го биваше да се оправя с хората.

Обиколи целия двор, горд с купения наскоро жребец, после се върна при нея.

— Искане ми се отново да започнеш да яздиш. Досадно е, че постоянно си седиш вкъщи.

— Скоро след като се роди бебето — отвърна му меко.

— Не можеш ли да използваш странично седло?

По всичко личеше, че за пореден път е в едно от раздразнителните си настроения.

— Докторът не би позволил. Представи си, че конят ме хвърли.

— Кое то не може да стане, ако не беше толкова непохватна — изсумтя той и се отправи към къщата, без съмнение бързайки към пълната гарафа с бренди.

Твърдо решена да не обръща внимание на съчувствените погледи на главния коняр и по-младите му помощници, Алексия вдигна високо глава и започна ведро да изрежда имената на конете пред сина си.

* * *

Когато се върна в къщата и отведе Фреди в детската стая, за да го нахрани бавачката, Саймън беше вече пиян. Завари го да разговаря по телефона, изтегнат върху стола зад масивното бюро на Иън. Щом я видя, припряно прекрати разговора, остави слушалката и изсъска злобно:

— К'во искаш?

Тя веднага забеляза празната бутилка до него.

— Саймън, още не е дори обяд — възрази слабо, давайки си сметка, че се заяжда, но всъщност ѝ беше неприятно да го гледа как се самоунищожава.

— Майната ти! — изкрещя той, вдигна чашата и я захвърли по нея с всичка сила. Алексия извика от болка, тъй като стъкленият съд я улучи по рамото, преди да се разбие на пода. — Защо не си гледаш работата, тъпа кучко? Ще пия колкото си искам и никой не може да ме спре.

Тя разтърка удареното място и го изгледа студено. Шедоу се въртеше нервно в краката ѝ.

— Не можем да продължаваме така. Грубостта ти към мен пред прислугата е непросима и...

— Да виждаш слуги в тази стая?

— Ти си болен и имаш нужда от лечение — продължи тя дръзко. — Ако не се посъветваш с лекар, ще те напусна. Не мога да понасям това повече. Нито пък искам синът ми да те вижда в такова състояние.

— Престани да се бъркаш в живота ми, дяволите да те вземат! Казах, ще пия, когато и колкото искам. Кой мъж не би се пропилил, щом е женен за тъпанарка като теб!

Алексия запази самообладание.

— Наистина ли не виждаш какво си причиняваш? Ако продължаваш по този начин, няма да доживееш до четиридесет.

Той се изсмя безрадостно и процеди с горчивина:

— Което напълно те устройва, нали? Тогава ще можеш да се разпореждаш тук със скъпоценния си Фреди, детето чудо, на което никога не би позволила да стане като баща си.

— Не е вярно. Искан ми се да прилича на теб, но каквото беше, когато те обикнах — отвърна тя по-меко, заобиколи бюрото и го прегърна през раменете. — Омъжих се за един от най-красивите и очарователни мъже в Англия, пълен с енергия и обещания, и искам синът ни да бъде точно такъв. Както и да живееш достатъчно дълго, за да му се радваме заедно.

Внезапно Саймън сграбчи ръцете ѝ и кокалестото му тяло се разтърси от ридания. От постоянното пиене кожата на лицето му бе състарена, очите му — подпухнали, а русата му коса бе започнала да оредява.

— Не мога да спра — хлипаше той. — Всичко е такава каша.

— Какво не е наред?

— Адвокатите непрекъснато ме атакуват. Пишат ми писма, звънят по телефона. Точно с един от тях разговарях преди малко. С нас е свършено, Алексия. Свършено.

Ужасена, тя го изгледа смръщено.

— Какво искаш да кажеш? Как така с нас е свършено?

— Очевидно татко е живял доста над възможностите си години наред. Прахосал е повечето от парите, които е наследил, а сега трябва да платим и данък наследство за имението. Освен това ще се наложи да продадем по-голямата част от земята, за да покрием банковите му кредити. Ние сме на прага на фалита — гласът му пресекна и той покри лицето си с ръце.

Ледена ръка сграбчи сърцето ѝ. Много пъти беше чувала думата „дългове“, когато бе живяла с родителите си и баща ѝ се бе връщал у дома, изгубил всичките им пари на конни надбягвания.

— Но ти имаш своето наследство, нали? Това, което трябваше да получиш, когато навършиш двацет и пет? — попита тя, опитвайки се да говори спокойно.

— Изхарчих го почти цялото — тихо отвърна съпругът ѝ. — Ще се наложи да се откажа от яхтата, да се разделя и с някои от колите. Сметките ми при шивача също не са платени. Адвокатите непрекъснато ми повтарят, че трябва да живея по-пестеливо и да освободя част от прислугата в Марли. Но как? Нали имението не се грижи само за себе си. Спешно трябва да намеря някакви пари, за да покрия заемите си към банката, иначе ще ми наложат заповор.

Не се осмели да го попита за размера на задълженията му. Нито за цената на къщата на „Гросвенър Скуеър“, още по-малко пък за тази на Иън на „Белгрейв Скуеър“, която Леонора държеше да запазят на всяка цена.

— Тогава ще трябва да посвием разходите — каза твърдо Алексия. — Защо не се преместим в някоя по-малка къща? И да се забавляваме у дома, вместо да обикаляме нощните клубове. Има много начини да пестим пари.

Саймън издуха носа си в бяла носна кърпа и я погледна мрачно.

— Но аз обичам да излизам. Какво му е забавното на това да си стоим вкъщи. Харесва ми да пазарувам. Виж само какви красиви неща съм си купил. Което ми напомни, че... — отключи едно от чекмеджетата на скрина и извади малка плоска кожена кутийка.

Сърцето ѝ се сви. Още дрънкулки. Вече бе прегледала семейните бижута, оставени на съхранение в банката. Четири диамантени тиари, шест диамантени колиета, някои от които доукрасени със смарагди, десетина чифта обеци, цели кутии с гривни, пръстени и брошки, перлени огърлици — всичко това струваше цяло състояние. А той продължаваше да хвърля пари за нови украшения и се ядосваше, когато Алексия не показваше задоволство.

— Вземи я — настоя Саймън и тикна кутийката в ръката ѝ.

Тя я отвори неохотно. Върху синьо кадифе лежеше изящна златна пудриера, върху която със сапфири и диаманти бяха изписани инициалите ѝ „АК“. Беше истинско произведение на изкуството, достойно за Фаберже.

— Саймън! Чудесна е! Никога не съм виждала нещо по-красиво!

— Направена е през 1892-ра, затова е изключително ценна — с гордост отбеляза той. — Щях да ти я подаря, когато се роди бебето.

Алексия се наведе и го целуна.

— Много ти благодаря. Харесвам я и винаги ще я ценя, но нека това е последният скъп подарък, който ми правиш.

Понеже лицето му помръкна, тя побърза да продължи:

— Постоянно ме глезиш, но трябва да внимаваме с парите до изясняване на положението ни.

Докато се качваше бавно към стаята си, следвана от Шедоу, си даде сметка, че съпругът ѝ се откупва с различни подаръци, знаейки, че тя ги приема с удоволствие. Просто го беше направил отново. Малката му хитрост винаги даваше резултат. Също като невръстно дете, което се опитва да умилостиви майка си с букет от полски цветя, той я обсипваше с диаманти, рубини, сапфири.

Въздъхна, чувствайки се уловена в капан. Сърце не ѝ даваше да отхвърли подаръците му. Щеше да е груба и неблагодарна постъпка от нейна страна, но погледнато от друг ъгъл, по този начин го насърчаваше да пилее пари безогледно. Приказките му за „дългове“ я разтревожиха дълбоко. Нямаше представа колко богато е семейство Клифтън, но винаги ѝ се бе струвало, че джобовете им са бездънни. Но сега вече не беше толкова сигурна.

* * *

Май бързо отстъпи мястото си на юнските жеги и само от време на време лек бриз разхлаждаше въздуха. С приближаването на раждането Алексия все по-често се усамотяваше в личната си градина, прекарвайки времето си в четене под навеса сред благоуханието на цветята.

Двамата с Биркол, главния градинар, доста се бяха потрудили, за да създадат този малък рай. Добре поддържан чимшир отделяше красивите цветни лехи, изобилие от рози закриваше старинната тухлена стена, лавандула разпръскваше наоколо сладникавия си аромат.

Единствено тук би могла да си отдъхне далеч от другите и тя обичаше разходките с Шедоу, по време на които се наслаждаваше на

резултата от усилията си.

Един ден градинарят се появи пред нея, извинявайки се, че я е обезпокоил.

— Няма нищо — отвърна тя, остави настрана книгата и се усмихна на подскачащото от радост кученце. — Да не си донесъл някакъв разсад?

Биркол се наведе към нея и каза шепнешком:

— Имате посетител, милейди. Спря колата си по средата на алеята и настоява да разговаря с вас. Попита дали сте си у дома и аз му казах, че сте тук, но негова светлост го няма. Искане да си поговорите насаме.

— Кой е той? — разтревожено попита Алексия. Дали Кенет Понсонби не бе имал наглостта да се появи в имението?

— Мистър Родерик Дейвнпорт, милейди.

Тя се изправи бавно и със сияещо от удоволствие лице каза:

— Доведи го, Биркол — усети, че ръцете ѝ треперят. Не го бе виждала от нощта, когато бяха танцували заедно в „Савой“, и ѝ се прищя да се бе облякла с повече прецизност. Прихвана порасналата си коса и притихна в очакване с биещо до пръсване сърце.

— Алексия! — той изглеждаше по-красив от всякога, приближавайки с вперени в нея тъмни очи и топла усмивка.

— Родерик! — отвърна тя и без да се замисли, разтвори широко ръце. — Добре ли си?

Мъжът я притегни към себе си, склони глава на рамото ѝ и каза:

— Трябваше да дойда да те видя.

— Каква приятна изненада.

Той се отдръпна и я погледна изпитателно.

— Как си? Всичко наред ли е? Кога очакваш бебето?

— Най-късно след три седмици — потупа корема си тя и седна отново.

— Имам да ти казвам нещо. Затова съм дошъл.

Леденият полъх на страха премина през сърцето ѝ.

Винаги с ужас бе очаквала момента, когато ще ѝ съобщи, че възнамерява да се ожени, което неминуемо щеше да се случи един ден. Нямаха бъдеще заедно и беше съвсем естествено да пожелае да има съпруга и деца. Ръцете ѝ продължаваха да треперят, но си пое дълбоко дъх, твърдо решена да прикрие чувствата си.

— Какво става? — попита предпазливо.

Усмивката му помръкна и лицето му стана мрачно.

— Баща ми почина наскоро.

Най-малко бе очаквала да чуе това и внезапно обзелото я облекчение я накара да се почувства гузна.

— О, съжалявам! — възкликна тя. — За теб това сигурно е ужасно. Възрастен ли беше?

Родерик огледа уханните цветя с вид на човек, чиито мисли са на светлинни години разстояние.

— Наближаваше седемдесет и боледуваше от известно време, така че за нас не беше неочаквано.

— Кое не прави скръбта по-поносима, нали?

— Все още сме в шок. Така и не преодоля смъртта на майка ми, която си отиде, когато бях едва на десет години. Но бяхме щастливи заедно и сега много ми липсва.

— Господи, какъв ужас! — Алексия улови ръката му между дланите си. — Мога ли да направя нещо за теб?

Той ѝ отправи поглед, пълен с благодарност.

— Това, че мога да разчитам на теб, ми е достатъчно.

— И винаги ще е така. Повярвай ми.

Мъжът кимна.

— Не бих те натоварвал с грижите си, ако нямаше и нещо друго.

— Какво?

— Оставил е на адвокатите ни запечатано писмо, адресирано до мен. Получих го едва вчера. Саймън може да се погрижи сам за себе си, но ако възникнат някакви проблеми...

— Род, плашиш ме. Какво пишеше там?

Той измъкна измачкан плик от вътрешния джоб на сакото си.

— Както знаеш, татко е бил в „Оксфорд“ по същото време с Иън Клифтън.

— Също както и баща ми, и онзи ужасен Кенет Понсонби.

— Точно така. Това потвърждава, че Понсонби е имал причина да изнудва Иън. Баща ми ми беше разказвал, че на времето младият граф Клифтън учредил младежки клуб, в който основната добродетел била лоялността. Веднъж дори ми сподели, че момчетата били разглезени и непочтителни, но не и злонамерени. Нали разбираш,

млади богаташи, налитащи на непозволени развлечения, твърде много алкохол, възпитани в снобските предразсъдъци на родителите си.

Алексия кимна.

— Значи Кенет е искал да се присъедини към тях, но Иън не го е допуснал?

— Предполагам, че е така, и Понсонби се е озлобил срещу тези момчета, с техните пари и социално положение. И един ден нещо се случило — погледна красиво изписаните от баща му редове, после отново към нея. — Иън отишъл при татко и ако се вярва на писмото, изглеждал в ужасно състояние. Тъй като освен член на клуба бил и братовчед, го помолил да му осигури алиби за изминалия следобед.

— Е?

— Баща ми казва, че цял живот е изпитвал чувство за вина, задето е прикрил ужасно престъпление, за което му било трудно да пише дори след толкова време. Но тогава решил, че Иън е направил някаква младежка лудория, и му дал думата си. Едва по-късно узнал истинския ужас на стореното.

— Какво означава всичко това? — попита тя, вече съвсем объркана. — Че е излъгал полицията, за да спаси кожата на Иън?

— Признава, че е дал фалшиви показания — кимна Родерик.

— Но това е било... кога... През 1882-ра или 83-та?

Гласът на младия мъж бе натежал от тъга.

— Изглежда, това е глождело съвестта му цял живот. Беше добър човек и сигурно се е разкъсвал между лоялността към братовчед си и желанието да разкрие истината.

— Но какво толкова е направил Иън?

— Не пише — отново погледна листа и прочете на глас: „Нещо ужасно, за което ме е страх да разкажа дори сега“. Подозирам, че единственият човек, който е в състояние да хвърли повече светлина върху миналото, е Кенет Понсонби. Това ще обясни с какво е държал покойния ти свекър. Но несъмнено го е изнудвал. С това си е заработвал пари и му е откъщавал, че го е държал настрана от клуба.

Алексия покри лицето си с ръце.

— Това е противно, Родерик. Иън трябва да е извършил нещо наистина жестоко, щом е заплатил хиляди лири, за да се покрие истината.

— Знам.

— Но сега, когато е вече мъртъв, Кенет не би могъл да предприеме нищо, нали? Затова стои далеч от нас, след като Саймън го изгони и отказа да му дава повече пари. Изгубил е властта си над семейство Клифтън.

— Може би да, а може би не. С кого ли още е споделил баща ми? Той обичаше да пише писма, особено щом разбра, че дните му са преброени. Вероятно се е изповядал на някого, за да облекчи съвестта си.

Тя притисна длан към устата си.

— Възможно ли е?

— Икономът му ми каза, че пишел непрекъснато през последните няколко седмици и постоянно го пращал до пощата. Очевидно няма представа до кого са били адресирани писмата. Ако случаят бъде подновен, няма как Иън да носи отговорност, но важи ли същото и за баща ти? Дали и той не е дал фалшиви показания в съда?

— Господи, не бях помислила за това! — промълви младата жена и лицето ѝ стана пепеляво.

— Точно за това исках да те видя. Трябваше да те предупредя, че вероятно те очакват неприятности.

— Мога да го попитам — каза тя колебливо. — Били са добри приятели, докато татко не се е zlepоставил със слабостта си към залаганията. А и онази старица, мисис Куин, внезапно изчезна. Сигурно си чул. Нямаме представа къде е отишла.

— Е, поне от нея сте се отървали — отбеляза Родерик, после се изправи и разкърши гърба си, като че ли се бе схванал. — Не мисля, че трябва да споменаваш пред Саймън за писмото на баща ми. Това само ще го разстрои, а и той с нищо не може да ни помогне.

— Съгласна съм — отвърна тя, представяйки си как съпругът ѝ ще ругае и ще се кълне, че Иън не би могъл да стори нищо нередно и цялата вина е на Кенет Понсонби. — Да се надяваме, че това е краят на историята.

— Време е да си тръгвам. Отивам в Пенхолт да уредя още някои неща и да поговоря с икономката.

— Там ли смяташ да се установиш? — понадигна се и тя, обзета от неприятното чувство, че отново я оставя сама.

— Да — усмихна се мъжът замечтано. — Това е прекрасна стара къща с изглед към морето. Има тясна пътечка, която води от градината

направо към брега. Роден съм там и обичам всяка тухла и всяка керемида — изпълненият му с нежност поглед се насочи към лицето ѝ. — Някой ден ще се заселя там завинаги и ще се погрижа градината да стане поне наполовина толкова красива, колкото е твоята тук. Защото това е твое дело, нали?

Алексия се съсредоточи върху една розова туфа, натежала от цветове, опитвайки се да преглътне болката от необходимостта да живее далеч от него. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Щеше ли да привикне с чувството за загуба, завладяващо я всеки път, когато се отдалечаваше от нея дори за кратко?

Забелязал изражението ѝ, той улови ръката ѝ.

— О, Алексия, мила моя...

В следващия момент тя се озова хлипаща в прегръдките му.

— Съжалявам...

Устните му целуваха тъмната ѝ коса.

— Недей, скъпа. Ако беше възможно, щяхме да останем заедно завинаги. Щях да те взема със себе си в Корнуол и да те оставя да превърнеш градината ми в подобно райско кътче.

* * *

Когато Саймън се върна в Марли по-късно същия следобед, икономът Спенсър го информира, че нейна светлост си е легнала и е помолила да не я безпокоят, понеже страда от главоболие.

— Благодаря — нехайно отвърна младият господар. — Така или иначе имах намерение да се видя със стари приятели, затова не ме очаквайте за вечеря.

— Да, милорд.

На следващия ден Алексия роди момиченце, което се появи преждевременно според изчисленията на местния доктор, повикан посред нощ поради внезапното повишаване на кръвното налягане на родилката. Той ѝ нареди да остане в леглото през следващите няколко седмици и строго предупреди Саймън, че не бива да прави приеми в къщата, докато съпругата му не се почувства по-добре.

— Значи с малката всичко е наред? — осведоми се младият баща, загледан в малкото същество в бебешката люлка, увито във

вълнено одеяло.

Лекарят засия.

— Тя е прекрасно момиченце, но ще се наложи да идвам да я наглеждам всеки ден.

Скоро заприиха букети и стаята на младата майка заприлича на цветарски магазин. Повечето бяха придружени от поздравителни картички, споменаващи за утехата от раждането на ново дете толкова скоро след неочакваната кончина на Иън, „който би бил изключително горд и щастлив от появяването на внучката си“.

Ала Алексия, легнала в огромното легло, потисната от бремето на тайните, които пазеше, мислеше само за Родерик и тухлената му къща в Корнуол. В какъв фарс се бе превърнал животът ѝ. Всички смятаха, че родът Клифтън е идеалният пример за морал и почтеност, богаташи, които никога не са правили погрешна стъпка, не са лъгали, обичат се помежду си и помагат на изпадналите в беда.

„Трябва да се преструваме на сплотени пред хората и да пазим доброто си име дори когато между нас има разногласия — бе заявила свекърва ѝ на сватбата им със Саймън. — Загубим ли репутацията си, значи сме изгубили всичко. Запомни, скъпа моя, че принадлежим към управляващата класа и трябва да даваме добър пример на по-нисшите, също като кралското семейство“.

Лежейки в леглото сега, Алексия знаеше със сигурност, че кралското семейство има по-малко тайни от рода Клифтън. Мисълта, че трябва до края на живота си да играе ролята на щастлива и предана съпруга на един пияница и гуляйджия, ѝ се струваше непоносима.

Загледана в обичното лице на новороденото си момиченце, което бе решила да нарече Ема, тя се размечта за огряна от слънцето градина с каменна ограда, зад която се чува тихото плискане на вълните в морския бряг, а в небето се носи крясъкът на прелитащите чайки.

[1] Известен английски художник (1723–1792) — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1925 г.

Струва ми се, че се движим в шеметен водовъртеж от постоянно веселие и ако допреди няколко години си мислех, че Саймън води неразумен живот, то сегашното му поведение не може да се сравни с нищо. Толкова съм уморена, че бих заспала направо на пода, и отслабнах дотолкова, че се налага да подменя целия си гардероб, преди да е дошла зимата.

Вестниците наричат времето ни „бурните двайсет години на века“, каквото и да означава това. Сякаш сме във вихъра на циклон и се мятате насам-натам, неспособни да спрем. Настроението в Лондон напълно устройва Саймън. Вече изхвърлих пет чифта официални обувки, защото всеки следобед ходим на танци и се прибираме у дома само да се преоблечем за вечерните забави. Джазовата музика се носи от всеки отворен прозорец, по всяко време се пият коктейли, дори напоследък ми се налага да нося ярко червило. Ако това означава да съм графиня Клифтън, опитваща се да прикрие покварата на съпруга си, значи постъпвам правилно. Щом съм обречена да остана с него завинаги, съм длъжна да го предпазвам от неприятности, но често му се случва да се измъква през нощта и да го видя едва преди обяд на следващия ден.

Освен че почти не изтрезнява, започна да взема и кокаин. Твърди, че Багърс го снабдява, и настоява аз също да опитам.

Коя съм аз? Какво правя? Сякаш вече не съм жената, в която се влюби Родерик. Струва ми се, че ще се изуми, ако ме види такава. Когато се погледна в огледалото, виждам едно изтощено, силно гримирано лице на слаба жена, обречена да изживее живота си с развратен, безпътен мъж.

Може би всичко ще свърши, когато се самоунищожим? Или се унищожим един друг.

Господи, в какво се забърках? Понякога се притеснявам, че не прекарвам достатъчно време с Фреди и Ема, въпреки че те се радват

на добрите грижи на бавачката, но продължавам да мисля, че за тях ще е най-добре, ако се опитам да съхраним този брак. Саймън купи на сина ни пони и вече го учи да язди. Той не е лош баща и децата го обичат, което е най-важното.

* * *

Алексия и Саймън се завърнаха в Лондон през септември след двуседмично пътешествие до Гърция с яхтата на неговия стар приятел Порги Харгрейв — Уеб. За младата жена това беше кратка почивка от бурния им обществен живот и двамата по цял ден плуваха, правеха слънчеви бани и се забавляваха в компанията на по-изисканите познати на съпруга ѝ.

Пътуването ѝ помогна да възстанови здравето си след раждането на Ема и дори Саймън, много загорял и по-рус от всякога, бе възвърнал младежката си жизненост, впечатлила я толкова много при първата им среща.

Прибраха се на „Гросвенър Скуеър“, защото същата вечер трябваше да присъстват на прием, даван от Робърт Гарнок в чест на годежа му със Зоуи Мидълтън, с която бяха неразделни от кръщенето на Фреди насам.

Изглеждаща прекрасно в дългата до глезените кремава копринена рокля и с перлената си огърлица, Алексия чакаше в коридора, докато съпругът ѝ преглеждаше пощата, пристигнала в тяхно отсъствие.

— Остави тези писма, скъпи — подвикна му тя. — Ще закъснеем, ако не тръгнем веднага.

— Какво си се разбързала? — отвърна през смях той, когато след няколко минути излезе от кабинета и я завари да потропва нервно с крак.

— Мразя да закъснявам.

— Типично за средната класа е да спазва точността. Почтеният човек винаги пристига с няколко минути закъснение — поспря се пред огледалото, за да намести гарденията в бутониерата си, преди да я последва в ролс-ройса. — Къде ще е приемът?

— В Къщата на лордовете.

— Нека не оставаме дълго.

Тя го погледна изненадано.

— Все пак ще ни се наложи да поостанем.

— Плами и Хутс казаха, че ще отидат в „Савой“ около шест и половина, така че си помислих да пийнем нещо с тях, след като се измъкнем от досадното събиране.

Алексия сподави въздишката си.

— Нали не си забравил, че довечера ни очакват на бала на семейство Стърлинг?

— Как ще съм забравил! Цяла седмица ми опяваш, че искаш да сложиш онази проклета тиара. Господи, приемаш нещата прекалено сериозно. Защо просто не махнеш с ръка и не се забавляваш?

Алексия не обърна внимание на подигравателния му тон, обзета от желание все още да се намират наред морето. Той беше в толкова добра форма по време на пътешествието, че на моменти ѝ бе изглеждал дори щастлив, а ето че само няколко часа след завръщането им вече търсеше повод да се заяде с нея.

Целия път изминаха в мълчание.

— Доста поща се е натрупала, докато ни е нямало — оплака се Саймън.

— Нещо важно?

— Откъде да знам? Даде ли ми време да я прегледам?

— Е, нормално е, след като сме отсъствали две седмици.

Но имаше нещо много повече и в мига, в който влязоха в препълнената зала, почувства странната, нагнетена атмосфера. Всички разговори секнаха и кратката тишина бе последвана от приглушен шепот, незабележими сръгвания с лакти и изпълнени с любопитство погледи.

— Добре дошли! — приветства ги Робърт Гарнок, отбягвайки да ги гледа в лицата.

— Толкова ми е приятно да ви видя — отбеляза Зоуи и в тона ѝ пролича неудобство и съчувствие.

Саймън веднага забеляза Багърс и се втурна към него, сякаш не го е виждал с месеци, оставяйки жена си сама. За първи път тя се почувства изолирана. Ето кое ѝ се бе сторило странно още от самото начало. Вместо да я наобиколят както обикновено, хората сякаш страняха от нея и не знаеха какво да ѝ кажат.

Объркана, Алексия се огледа и видя съпруга си да я приближава припряно. Очите му проблясваха яростно.

— Кажи й, Багърс. Кажи й — настоя той.

— Сам й кажи — повлече другият.

Тя се вгледа в повехналото лице на мъжа, виновен за разгулния живот на Саймън, хилещо се самодоволно насреща й.

— Какво става? — попита намръщено.

Багърс разясни положението със злобно задоволство:

— Кенет Понсонби е написал книга, която взриви целия град. Истинска сензация, нали разбираш — продължи той, оглеждайки тълпата, вперила погледи в тях. — Озаглавил я е „Високомерието и адът“ и се продава като топъл хляб.

Тя се обърна към Саймън. За първи път, откакто го познаваше, прочете страх в очите му.

— За нас е — обясни мъжът й унило.

— Как така за нас?

Приятелят му взе нещата в свои ръце:

— Това е, така да се каже, художествен преразказ на всичко случило се в семейство Клифтън. Очевидно не знаеш дори половината или пък ако си наясно, добре си пазила тайната — изсмя се подигравателно той.

— Нищо не се е случило в това семейство — отвърна Алексия твърдо, показвайки лоялност към името, което носеше в момента.

Багърс повдигна вежди и зяпна, преструвайки се на изненадан.

— Сериозно? Бих казал, че предателство, прелюбодеяние, незаконородено дете, убийство и изнудване са доста неща за едно семейство, скъпа моя.

Тя се засмя безрадостно.

— Значи Кенет Понсонби е написал книга? Такива неща често се случват в романите, но вероятно ти не си чел достатъчно.

— Това е най-достоверното нещо, на което някога съм се натъквал. Дори имението е наречено „Харли Корт“! Няма никакво съмнение, че се базира на истината. Мога да те уверя, че се прочита на един дъх. Целият град говори за вас. Наречен е роман, за да не можете да осъдите издателя — Багърс театрално изви очи към небето. — А той натрупа цяло състояние! Ще стане богат като Крез!

Съпругът й беше изцяло обладан от паника.

— Да си вървим от тук!

— Точно това не трябва да правим! — рязко отсече тя. — Стегни се, Саймън! Кенет без съмнение е написал абсолютна измислица, макар приятелите ти злорадо да вярват, че някакво дълнопробно писание описва историята на семейството ти. От нас зависи да убедим почтените хора, че това са глупости.

Саймън колебливо се обърна към приятеля си:

— Как каза, че го е озаглавил, Багърс?

— „Високомерието и адът“.

— Значи не може да става въпрос за нас — въздъхна той с облекчение. — В нашия род няма такива хора.

Алексия отклони поглед, за да не гледа изкривеното в презрителна усмивка лице на Багърс.

— Трябва да запазим спокойствие — прошепна тя. — Дори не знаем какво пише в книгата, а ако си тръгнем сега, хората ще си помислят, че не смеем да ги погледнем в лицата.

— Е, аз поне не мога — призна Саймън.

— Да останем още малко, а на връщане ще помолим шофьора да ни купи по един екземпляр и да разберем за какво става въпрос.

Гласът му трепереше от страх:

— Цялата тази история не ми харесва. Това е отмъщението на Понсонби, задето отказах да му дам пари. Дявол да го вземе! — изруга тихо. — Да го бях застрелял, когато дойде последния път!

Алексия прикриваше уплахата си с усмивка. Не беше казала на съпруга си за писмото, оставено от бащата на Родерик. Дали Кенет говореше за онова нещо, „прекалено ужасно, за да бъде описано“, което бе принудило Иън да моли приятелите си да му осигурят алиби? Значи през всичкото време той е знаел за какво става въпрос. И понеже покойният ѝ свекър вече не беше между живите, за да купи мълчанието му с пари, той бе решил да разкрие всичко в книгата си.

* * *

— Дявол да го вземе, с нас е свършено, нали? — тихо каза Саймън и затвори книгата.

В седем сутринта двамата лежаха един до друг на дивана във всекидневната. Не бяха мигнали цяла нощ. Хвърляйки поглед върху първите редове на романа, Алексия бе заявила на семейство Стърлинг, че не се чувстват добре и не могат да останат на бала. После бяха поръчали да им донесат вечерята на подноси и всеки се задълбочи в своя екземпляр на книгата.

Хладното утро си проправяше път през дърветата на „Гросвенър Скуеър“ и тропотът на конски копита караше Алексия да копнее да се върне в провинцията, далеч от клюките и скандала, надвиснал над семейството като буреносен облак. Може и да не бяха финансово съкрушени и Марли да бе все още техен, но името Клифтън вече нямаше да има предишната тежест. А Фреди щеше да го носи до края на живота си. Нейният син, както и синовете на неговите синове.

Изразът за греховете на бащите непрекъснато се въртеше в главата ѝ. Саймън със сигурност изкупваше грешките на своя. Дори докато лежеше с книгата в ръка, се чуваше звън от докосването на стъкло в стъкло. Вече беше изпразнил цяла бутилка бренди и тя знаеше, че съпругът ѝ пие толкова много, за да забрави гневните викове на Иън в детството му.

Дали Леонора бе знаела през цялото време? Това ли ужасно откритие я бе тласнало в обятията на друг мъж като временно бягство от болката? И този мъж се бе оказал Малкълм Ерскайн...

Алексия стана от дивана, хвърли още дърва в камината и остана загледана в разхвърчалите се искри, преди да отиде при Саймън, който бе отворил тежките завеси и гледаше през прозореца.

Прегърна го нежно през кръста и заговори спокойно:

— Ще заявим, че в тази книга няма никаква истина.

Той поклати глава:

— Трудно ми е да повярвам, че татко би направил подобно нещо, но защо тогава е давал толкова пари на Понсонби? Къде са доказателствата? Уликите? — извърна се и я погледна в очите. — Възможно ли е този негодник да е измислил цялата история, само и само да ми отмъсти, защото отказах да му плащам занапред? Дали може да докаже, че е написал книгата по действителен случай? По-важно е дали ние ще успеем убедително да отхвърлим версията му. Боклукът вони.

Отдръпна се от нея и извади нова пура от сребърната табакера, поставена в средата на масата. После попита:

— Какво ще правим?

Понеже не знаеше какво да му отговори, тя остана мълчалива.

— Да отхвърлим романа като абсолютна глупост? — продължи той. — Или да наемем адвокат, който да защити интересите ни? Сигурно е противозаконно да припишеш някакъв инцидент на известно в обществото семейство?

— Звучи разумно.

— Макар че като фамилия с нас е свършено. Нима не виждаш? Вярвам, че в книгата е разказана истината — говореше с нарастващ ужас и очите му се разширяваха все повече. — Всичко си идва по местата, ако се замислиш логично. Винаги съм чувствал, че има нещо нередно. Помниш ли скандала между мама и татко по време на един обяд — за това, че мисис Куин живее в имението?

Алексия кимна. Тогава Саймън се бе напил ужасно и за първи път от сватбата им не се бе върнал от Лондон цялата нощ.

— Помня — отвърна му глухо.

— А спомняш ли си, че ти бях споменал за мой далечен спомен за друг подобен скандал, касаещ старицата? Запечатал се е у мен от детството ми. Не мога да ти разкажа подробности, но баща ми не знаеше, че съм в стаята, и ожесточено спореше с Кенет Понсонби. Тогава негодникът го заплашваше — гласът му премина в дрезгав шепот: — Татко изглеждаше много уплашен.

Алексия трепереше от ужас и в стомаха ѝ нещо се стегна. Истината щеше да съсипе съпруга ѝ. Дори в този момент ставаше свидетел на крушението му.

— Всичко в книгата трябва да е истина! — извика той. — О, Господи, какво ще правим? — прокара трескаво пръсти през косата си, преди да си налее още едно питие.

— Да не искаш да кажеш, че просто трябва да се примирим? Без коментари? Да запазим гордо мълчание?

Той се обърна към нея и тя прочете поражението в очите му.

— Нямаме основание да се обръщаме към съда. Видя ли втората страница? *Всички герои в тази книга са измислени и всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, е случайна.* Ще е лудост да съдим Понсонби.

— Но можем да се позовем на изопачаване на фактите — възрази тя и отново взе романа. — Променил е името на Кливдън, а Фреди е нарекъл виконт Стамфорд, вместо Стамхоуп. Даваш ли си сметка, че е използвал инициалите ни? Леонора е станала Лора, Иън се е въплътил в Аъвър, а Вирджиния просто е преименувана в лейди Вероника. Аз съм Антея Егертън, а баща ми — Майлс Егертън. Наистина ли не виждаш? Направил го е нарочно, за да ни разпознаят всички. Това е прекалено! А така нареченият герой, тоест той, е Кийт Притърд. Естествено, не говори за себе си като за изнудвач, а като за „семеен приятел, винаги готов да помогне“. Дори цитира пасажии от писмата на майка ти до баща ми. Спомням си ги много точно! Коеето означава, че именно той ги е откраднал от стаята ми, когато бе отседнал в имението онзи уикенд!

В изблик на внезапна ярост Саймън изтръгна книгата от ръцете ѝ и я запрати с всичка сила в другия край на стаята.

— Копеле! Проклето копеле! — изкрещя той, после закри лицето си с ръце и избухна в ридания.

Алексия му помогна да седне в близкото кресло, но той се препъна и едва не падна, замаян от преживяното, подсилено от изпитото бренди.

Животът ѝ досега не бе лесен, но оттук нататък я очакваше нещо много по-лошо.

* * *

Леонора беше напълно откровена с тях.

— Знаех, че Кенет Понсонби изнудва баща ти за пари, но нямах представа защо. Нито пък колко му дава. Иън говореше за някакво младежко прегрешение през студентските им години. Като негова съпруга реших, че трябва да му повярвам — заключи тя с горчивина.

Алексия и Саймън бяха пристигнали в Марли, неспособни повече да понасят любопитните погледи, съпровождащи ги всеки път, когато излизаха от дома си. Един журналист дори си бе позволил да ги причака с бележник в ръка, следван от фотограф, готов да ги заснеме в мига, в който се появят.

Саймън реши, че е крайно необходимо да се събере цялото семейство, затова покани Вирджиния, Уилям и Родерик да останат няколко дни в имението, за да решат какво да предприемат.

— А мисис Куин? — обърна се Алексия към Леонора. — Не си ли любопитна да разбереш какво е станало с нея? — тя искрено съчувстваше на свекърва си, която също като нея цял живот се бе старала всичко да изглежда идеално и хората да си мислят, че са голямо щастливо семейство.

Леонора нервно въртеше пръстените около изтънелите си пръсти.

— Наистина повярвах на Иън, когато ми каза, че е вдовица на наш арендатор и баща му, Хенри Клифтън, ѝ е дал къщата за пожизнено ползване. Как да се усъмня? Ако знаех... О, Господи, не съм изненадана, че горката старица направи онази сцена на погребението му — каза тя и потръпна.

— Значи тя е майка на починалото момиче? — изумено попита Вирджиния, която още не бе прочела книгата, но се опитваше да осмисли чувството.

— Руби Куин. Бедно момиче, което татко убил, защото станала неудобна — обясни Саймън с такава брутална откровеност, че всички смръщиха лица. — Убил я, защото била обикновена продавачка, забременяла от него. Ако дядо научел, че синът му се е забъркал в извънбрачна връзка, щял да го обезнаследи. „Марли Корт“ и всичките ни пари щели да отидат при далечен родственик, понеже по онова време още не съм бил роден. Всички знаем какъв човек беше дядо — дисциплиниран до педантичност, почтен и дълбоко религиозен. Татко не е имал куража да се изправи пред него — завърши той, понижавайки глас.

Потресена, сестра му улови ръката на съпруга си.

— Кога се е случило?

— Когато е учил в университета и е имал широк кръг от приятели, а Кенет Понсонби не е бил сред тях — каза Леонора и продължи с горчивина: — Смътно си спомням колко му се искаше да се приобщи към елитния клуб. Другите му се присмивали, че постоянно се навърта около тях с надеждата да го поканят на развлеченията си. За нас се оказа истинска трагедия, че тогава Иън го е държал настрана.

— Това вярно ли е? — с недоверие попита дъщеря ѝ. — Не мога да повярвам — тя се обърна към мъжа си: — А ти вярваш ли, Уилям? Татко да е убиец? Изглежда ми нелепо. Как би могъл да... да извърши подобно нещо?

В старинната библиотека настъпи неловка тишина, никой нямаше достатъчно смелост да обясни какво се бе случило.

Накрая Родерик си пое дълбоко въздух:

— Знаел е, че Руби не може да плува, затова я извел с лодка. На един усамотен и безлюден завой на реката просто я блъснал и я натискал под водата с греблото, докато се удавила. Тялото било открито на брега два дни по-късно.

Вирджиния извика от ужас и притисна устата си с ръка.

— Мили Боже! — изхлипа Леонора. — Това е най-отвратителното нещо, което съм чувала някога. Не мога да повярвам, че Иън наистина го е направил. Беше суров и избухлив човек, но иначе... иначе беше съвсем порядъчен.

Блед като платно, Уилям се обади за първи път:

— Това ми се струва малко нагласено. Нали в такъв случай полицията...

— Поне двама души са знаели — мрачно го прекъсна Родерик. — Единият е баща ми, а другият... Кенет Понсонби, за нещастие.

Отново настъпи неловко мълчание и Алексия сведе очи към пода, отбягвайки да срещне погледа на Родерик.

— Баща ти? — с изумление възкликна Саймън. — Но ти никога не си споменавал...

— Защото разбрах едва когато татко почина преди няколко месеца. По всичко личи, че е осигурил фалшиво алиби на приятеля си, като е излъгал, че са прекарвали заедно цялата вечер. Оставил ми е писмо с признание, че цял живот съвестта го е измъчвала, но бил сигурен, че и Иън би застанал зад гърба му при подобни обстоятелства.

Леонора избърса очите си.

— Господи, баща ти е постъпил като верен приятел. Сигурно е страдал много, че е помогнал да се прикрие толкова тежко престъпление.

— Ами Кенет Понсонби? Откъде знае толкова подробности? — скептично попита Уилям. — И той ли е осигурил фалшиво алиби?

Сега Алексия се намеси уморено след двете безсънни нощи. Имаше нещо, което двамата със Саймън не бяха споделили с останалите:

— Не, той няма нищо общо с фалшивото алиби. Вместо това е изнудвал Иън. Открихме анонимна бележка в пощата няколко часа след като прочетохме книгата. Там пишеше: „Това е доказателството, а негативите са скрити на сигурно място“. Беше написано с разкривен почерк на обикновена хартия и допускам, че е работа на мисис Куин. Имаше и няколко снимки, на които... — гласът ѝ заглъхна, тя си пое дълбоко въздух, прочисти гърлото си и продължи: — Правени са точно на завоя на реката и показват всичко от момента, в който тръгват с лодката, докато малко по-късно той се връща. Сам.

Последната дума увисна страшно във въздуха. Едно удавено момиче. Един мъж с блестящо бъдеще, който цял живот ще бъде преследван и изнудван заради извършеното престъпление. И една майка, която никога няма да изживее своята скръб.

Алексия се огледа и забеляза, че Родерик я наблюдава напрегнато. Очите му бяха пълни с любов, но и с още нещо — съчувствие и възхищение. Той стоеше — висок и силен, с широко разтворени крака, оставящ в сянката си изправения до него Саймън.

Тя бързо се извърна, за да прикрие магията помежду им, преди някой да се досети какво става. Никога не го бе желала повече, отколкото в този момент.

— Снимките са направени от Кенет, така ли? — с отвращение попита Вирджиния. — Това винаги ме е подлудявало. Каквото и да сме правили, независимо дали сме играли тенис, излизали сме да яздим или сме си правили пикник, той се появяваше с вечния си фотоапарат и започваше: щрак, щрак, щрак!

— Да, сигурно има хиляди наши снимки — съгласи се Леонора. Тя сякаш бе остаряла с десет години през изминалите няколко часа, а тъмните ѝ дрехи подсилваха слабостта ѝ. — Като си помисля колко сме го забавлявали, как се е присмивал зад гърбовете ни, заплашвайки през цялото време Иън, че ще издаде тайната му, ако не му дава пари. Просто нямам думи. Горкият Иън. Какво ще правим сега?

Никой не отговори, защото всички бяха наясно, че ако предприемат нещо, само ще привлекат вниманието на обществото още повече.

Вирджиния погледна майка си.

— В началото бях много разстроена, но сега се радвам, че той не е истинският ми баща.

— Но е *моят* — изстена Саймън — и аз приличам на него. Знам това. Негодник, пияница, егоист и... — замълча, неспособен да продължи.

Родерик братски сложи ръка на рамото му.

— Не се съди толкова строго, приятелю. Никой не е отговорен за постъпките на родителите си.

— Вече никога няма да мога да вървя с вдигната глава — мрачно възрази другият. — Семейството ни е съсипано. Това е петно, от което никога няма да се отървем. Татко е извършил най-ужасния грях, като е отнел живота на едно момиче, за да предпази себе си. Сега ние трябва да носим срама и ужаса от стореното от него до края на живота си.

Алексия осъзнаваше, че е прав. Книгата на Кенет Понсонби бе лишила рода Клифтън от блясъка му завинаги. Тя бе извадила на показ най-тъмните им тайни, разобличавайки Иън като страхлив убиец, Леонора — като майка на извънбрачно дете, Саймън бе описан като „пропаднал алкохолик“, а сестра му Вирджиния бе станала съпруга на „обикновен търговец“, което напълно подхождало на произхода ѝ. Ето това беше семейство Клифтън.

Пораженията върху собствените ѝ родители бяха не по-малко опустошителни. Баща ѝ бе обрисован като „аристократ, прахосал цялото си състояние, залагайки на конните надбягвания“ и не бе пропуснато да се спомене, че за ужас на всички е сключил неравностоен брак с „танцьорка, чиято кариера била във възход през 1892-ра, когато се извявала полугола на сцената“. Освен това дъщеря им се появила едва четири месеца след сватбата, но се възползвала от предишната страст на баща си към Леонора, за да си пробие път сред елита.

Дори Фреди и Ема, наречени в романа Фъргъс и Елза, можеха да бъдат разпознати като „деца, чието нещастие е в това, че са родени да получат наследство, разядено до корените си от злото“.

Трябваше да се признае, че всичко написано е самата истина, показваща, че животът във висшето общество е само външен блясък и нищо не е каквото изглежда.

И вече никога няма да бъде, размишляваше Алексия с натежало сърце. Как да продължат да се преструват, след като мръсните им тайни бяха извадени на показ?

— Майка ти вероятно вече знае за мен? — обади се Вирджиния.
— Говори ли с нея?

— Не, чух се с татко. Разказал ѝ е всичко. Изглежда, тя винаги го е подозирала в изневяра, още от началото на връзката им.

— И какво ще стане сега?

— Навярно ще се разведат.

Леонора остана мълчалива, потънала в спомените си за любовта на Малкълм, обзета от желание да я бе отвел от Иън още тогава, за да могат да се оженият и заедно да отгледат детето си. Откритието, че и друго момиче е забременяло от него и той възнамерява да се ожени, беше най-тежкият момент в живота ѝ.

— Какво ще правим с Понсонби? — отново попита Саймън. Приличаше на изгубено малко дете, неспособно да намери пътя към дома си.

— Защо не се посъветваш с адвокат? — предложи Родерик.

— Вероятно точно това трябва да направим — съгласи се Алексия, — но по ирония на съдбата истината изглежда толкова измислена, че хората, които не ни познават, ще решат, че романът е чудесен, но подобни неща не могат да се случат в реалния живот.

— Де да беше истина — развълнувано подметна съпругът ѝ. — Иска ми се да заспя и когато се събудя, да установя, че всичко е било само ужасен кошмар.

* * *

— Ще се връщаш ли в Корнуол? — попита Алексия, щом видя, че Родерик се готви да напусне Марли.

— Да. Трябва да уредя някои неща, преди да се заема със следващата поръчка.

Тя вдигна Шедоу и я притисна към гърдите си.

— Няма да продаваш къщата, нали?

— За нищо на света. Това е единственото място, което ме зарежда с енергия и ме изпълва с вдъхновение.

Искаше ѝ се да го попита кога ще се върне в Лондон и ще се видят отново, ала решителното му държане я изпълваше с хлад. Погледна колата му — вече не бе онова мръсно „Алфа Ромео“, с което го бе видяла за пръв път на засипаната с чакъл алея, а чисто нов четириместен спортен „Армстронг Сидли“.

— Взе ли всичко?

— Да. Благодаря ти, Алексия. Искаше ми се да ви бях по-полезен през последните няколко дни. Положението е ужасно и единственото, което можете да направите със Саймън, е да се опитате да преминете през бурята, за което винаги разчитай на мен. Трябва само да ми се обадиш.

— Никой не може да ни помогне — отвърна тя с празен поглед.

— Ще се справиш ли?

Жената се поколеба, после вирна брадичка.

— Ако успея да защитя децата си, всичко ще е наред. Сигурна съм, че ще се измъкнем някак от тази каша.

— Е, тогава ще тръгвам. Саймън излезе да поязди, нали? Кажу ми довиждане вместо мен.

Тя кимна, неспособна да заговори. Присъствието на Родерик беше емоционална подкрепа, която я караше да се чувства силна. Опасяваше се, че без него може да се отклони от пътя и да се разбие в скалите, защото нямаше на кого другиго да разчита, освен на вечно пияния Саймън и на Леонора, която се намираще на ръба на нервна криза.

— Сбогом, Алексия — той се загледа в очите ѝ за миг, после се наведе и я целуна по бузата. — Грижи се за себе си.

Скочи в колата, запали двигателя и потегли по пътеката, без да поглежда назад. Алексия наблюдаваше как се отдалечава и имаше чувството, че отнася със себе си остатък от живота ѝ. Сякаш някой бе изтръгнал сърцето ѝ, бъдещето никога не ѝ се бе струвало по-мрачно. Горчиви сълзи се стичаха по страните ѝ, когато се отправи към градината си, следвана по петите от Шедоу. Извади ключа от тайника, влезе и сред есенните листа, покриващи алеите като златни монети, даде воля на скръбта си от загубата на любимия мъж и провала на блестящата перспектива да бъде член на семейство Клифтън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Момиче със скъсани мрежести чорапи, сребристи обувки и измачкана бледоморава дантелена рокля изскочи от трапезарията на „Гросвенър Скуеър“ и огледа коридора. Гримът от предишната вечер се беше размазал, а яркочервената коса висеше в безпорядък около раменете.

В същия момент Алексия изкачваше предните стълби на къщата с шофьора Евънс, който отключи вратата със собствения си ключ.

— Не разбирам защо никой от прислугата не отвори, когато позвъни — отбеляза тя и прекрачи прага.

Обикновено икономът очакваше пристигането ѝ заедно с няколко портиери, натоварени да се грижат за багажа ѝ.

Тогава непознатата жена се обърна. Ръцете ѝ стискаха евтина вечерна чанта и Алексия забеляза излющения яркочервен лак на ноктите ѝ.

— А, мисис! — заговори тя на подчертан кокни диалект. — Къде е шибаната тоалетна?

Алексия застина на мястото си от шока. Значи Саймън бе започнал да води улициците си направо в къщата, докато тя е с децата в Марли.

Евънс пристъпи напред с безизразно лице, улови момичето за лакътя и го повлече към помещенията за прислугата в приземния етаж.

— Чудно местенце си имате тук! — весело подвижна то. — Ти ли си бащата на Саймън?

Миризма на риба, застоял цигарен дим и евтин парфюм се носеше из въздуха. Алексия тръгна към трапезарията и спря стъписана. Сякаш ураган бе преминал над махагоновата маса, оставяйки цяла купчина мръсни чинии и чаши, петна от разлят восък и изцапани с червило салфетки. По пода имаше дори разхвърляни остатъци от вечерята, а в един ъгъл бяха струпани празни бутилки, някои от които счупени.

— Ела, Шедоу — нареди Алексия, когато малкото кученце започна да души мръсните съдове.

Забърза към всекидневната на първия етаж, обзета от мрачното подозрение още преди да влезе, че мебелите са разместени, за да се отвори място за танци. Не само това, но върху кремавата дамска на дивана личаха следи от разплискано червено вино, възглавниците бяха използвани като импровизирано легло, обградено от всички страни с угарки, нахвърляни направо върху персийския килим, които напомняха носени от морските вълни отломки след силна буря.

Разпилени парчета от счупени чаши блестяха на светлината, проникваща откъм френския прозорец, разкривайки пораженията от разигралия се тук среднощен гуляй.

С биещо до пръсване сърце, Алексия грабна Шедоу и хукна към следващия етаж, взимайки стълбите по две наведнъж. Отчаяно копнееше да стигне до спокойствието на собствената си стая, но бе принудена да спре заради разхвърляните по пода одеяла и възглавници. Дамска обувка, розов шал и чифт ръкавици лежаха захвърлени пред вратата на спалнята ѝ.

Тогава чу гласа на Саймън и женски кикот.

За момент застина на мястото си, парализирана от шок, обзета от единствената мисъл да се махне оттук час по-скоро. Това беше нейният дом и тя го обичаше, но вече беше осквернен и никога не би могла да живее отново в него.

Извъртя се рязко на токовете си и тръгна надолу по стълбището, опитвайки да се отърси от догадката какво означава този смях.

Евънс стоеше сам до входната врата, сякаш инстинктивно доловил какво се очаква от него.

— Връщам се в Марли.

— Да, милейди.

В мълчание се отдалечиха от „Гросвенър Скуеър“ и тя се чувстваше толкова съкрушена, сякаш бе умрял близък човек. Прекрасната ѝ къща беше поругана, опустошена от група пияни нищожества. Загърбен от хората от своята класа, Саймън се бе приобцил към онези, които все още се впечатляваха от титлата и парите му. Момичета от шоу бизнеса, сводници, рекетъори и дилъри на наркотици бяха заели местата на дуковете, дебютантките, баронетите, графовете и бившите съученици от „Итън“. Без да има какво повече да

губи, заклеен като син на убиец, той се бе хвърлил в покварения свят на евтините удоволствия, където кокаинът и шампанското бяха основната му храна.

Беше пропилял младостта си, а публикуването на „Високомерието и адът“ бе свършило останалото. Колко ли сладко се струваше отмъщението на Кенет в този момент, размишляваше Алексия с горчивина, давайки си сметка, че и тя бе изгубила уважението на другите. В обществото вече гледаха на нея не като на „красивата графиня Клифтън“, а като на пресметливата дъщеря на танцьорка и комарджия, на която ѝ е провървяло много.

Докато приближаваха Марли, я обзе неприятното чувство, че над нея се спуска черен облак, че се е озовала в затвор, който сама си е издигнала. Не трябваше да се оставя да бъде омаяна от чар, пари и положение. Изобщо не трябваше да се омъжва за Саймън.

* * *

Той се върна в Марли следващия следобед и влезе нехайно във вестибюла, тананикайки си някаква неприлична песен, сякаш по време на отсъствието си бебрал цветя в градината.

Алексия не бе мигнала предишната нощ, обмисляйки какво да му каже, и сега бе подготвена за срещата. Следвайки го в библиотеката, където той веднага се насочи към подноса с напитките, отвори уста да заговори, но преди да изрече и дума, съпругът ѝ подвижна весело:

— Здравей, скъпа моя. Какъв прекрасен ден, нали? Мисля, че покъсно можем да пояздим. Искаш ли да пийнеш?

Тя го наблюдаваше мълчаливо.

— Защо ме гледаш така? — попита Саймън, вдигнал гарафата с бренди.

— Очевидно си забравил, че вчера трябваше да дойда в Лондон.

Върху лицето му се изписаха страх и объркване.

— Вчерта ли? Вчерта беше четвъртък.

— Точно така. Щяхме да ходим на опера и да гледаме „Мадам Бъттерфлай“.

— По дяволите! Съвсем съм забравил — намръщи се той. — И какво стана?

— Стана това — започна жената, чувствайки как гневът ѝ непрекъснато расте, — че като пристигнах на „Гросвенър Скуеър“ сутринта, заварих къщата в ужасен вид, а ти се смееше в собственото ми легло с някаква уличница. Това говори ли ти нещо?

Саймън зяпна.

— Ти... О, Боже мили! — той остави с трясък гарафата върху подноса. — Дявол да го вземе! Защо не ми напомни, че ще идваш? Аз как да помня всичко? Можеше да ми се обадиш предишния ден и...

Очите ѝ блеснаха опасно.

— За да изнесеш оргията извън дома ни? Да те предупредя да не даваш на прислугата почивен ден? Или това щеше да развали удоволствието. Нямахте да ти даде възможност да се развихриш докрай. Те нямаше да позволят на сбирщината, която си завлякъл, да разгромят къщата, нали. И нямаше как да се въргаляш с проститутките направо на пода!

— Не смей да ми говориш така! — развика се той гневно. — За коя, по дяволите, се мислиш? Получи всичко, каквото искаше, благодарение на мен. Беше свикнала да живееш в приземен апартамент в Кенсингтън и нямаше пукната пара, а я се погледни сега! — разпери ръце, сякаш да ѝ покаже какво притежава. — Аз купих къщата в града, аз плащам за всичко, така че ще каня, когото си искам и ще правя каквото реша.

— Що се отнася до мен, абсолютно ми е безразлично, дори да я превърнеш в бордей, защото кракът ми повече няма да стъпи там — ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, а лицето ѝ се изкриви от ярост. — Как смееш да мъкнеш тази сган в собствения ни дом! Какво ли си мисли прислугата!

— Ти и буржоазният ти страх какво ще кажат другите — подигра я Саймън и напълни чашата си. — Трябваше да се омъжиш за някого като Уилям Спол, който държи ножа като писалка и не знае какво се прави със салфетката.

— Поне идвам от почтено семейство — стрелна го отбранително тя.

— Ти си само една превзета глупачка! — Саймън пресуши питието на един дъх. — Багърс беше прав. Винаги е твърдял, че си тесногръда снобка от средната класа, която не разпознава истинските мъже. А те имат нужда от развлечения — речта му бе започнала да се

завалва, издавайки, че е започнал да пие много преди да се прибере. — Просто си организирахме малък прием.

— Забавлявай се колкото искаш — избухна невъздържано Алексия, — но не очаквай от мен да участвам. Отсега нататък ще спиш в собствената си стая и ще останем женени само формално — гласът ѝ потрепери, тя се помъчи да потисне чувствата си, извърна се и тръгна към вратата.

— Кучка! — изрева Саймън, грабна тежката мастилница и я захвърли към отдалечаващата се фигура. Стъклото се разби в стената до нея, мастилото се разплиска и опръска лицето, копринената блуза и туидената ѝ пола. — Изчезвай от живота ми!

Без да му обръща внимание, тя продължи напред, а по страните ѝ се затъркаляха горещи сълзи.

* * *

Наистина исках да бъда щастливо омъжена и това да продължава вечно, затова сега не мога да не тъжа за крушението на мечтата си. Надявах се, че... щом порасна, ще поема контрола върху живота си в свои ръце, ще създам семейство и всичко ще бъде прекрасно. Искрено го вярвах и сега ми е трудно да приема, че балонът се пръсна и не съществува такова нещо като „... и заживели щастливо до края на дните си“.

Днес се разхождах в градината и понеже е зима, всички растения и храсти сякаш са заспали до пролетта, впили корени във влажната пръст, за да наберат сили да разцъфнат в зеленина и цвят следващата година. Ала моят дух няма да се възроди.

Господи, дай ми сили да продължа и ми помогни да престана да мисля за Родерик и онази къща в Корнуол.

* * *

— Много си отслабнала — отбеляза Саймън, докато седяха във всекидневната и очакваха бавачката да доведе Фреди и Ема след следобедния чай.

Алексия пренебрегна забележката, давайки си сметка, че това е истина. Дрехите висяха около изтънгалата ѝ фигура и лицето ѝ изглеждаше изпито.

— Коя приказка ще им прочетем? — попита тя. Този следобеден ритуал се спазваше стриктно по нейно настояване заради децата, които обожаваха баща си.

Той посегна към купчината книги на страничната масичка.

— Не са ли много малки за „Вятър във върбите“?

— Май за тях е по-подходяща „Лакомото пате“ — пошегува се тя.

Това беше най-приятното време от деня, когато можеха поне да се преструват, че са щастливо семейство.

В този момент бавачката се появи и двете деца се втурнаха в прегръдките на родителите си.

— Татко ще ви прочете приказка, така че се настанете на дивана пред камината, за да ви е по-топло — предложи им Алексия.

Ема, облечена в червена рокля с яка от кремава коприна, се настани в скута на майка си, а Фреди, умалено копие на Саймън, с бледосини очи и руса коса, яхна страничната облегалка на дивана, сякаш е кон.

Докато малките слушаха историята, Алексия ги гледаше захласнато, удивлявайки се как двамата със съпруга ѝ са успели да създадат толкова красиви деца. Освен това бяха и добре възпитани, спокойни и приветливи, а синът им бе прекалено интелигентен за трите си години. Ема, наскоро навършила две, изглеждаше изключително женствена с тъмните си очи и кестеняви къдрици.

Алексия притисна момиченцето към себе си с надеждата винаги да е в състояние да защити и двете си деца от грозотата и злото, носещи се из Марли. Докато можеше да съхрани невинността им и да им позволява да виждат само добрата страна на баща си, щеше да се чувства доволна. Но оттук нататък щеше ли да е възможно? Нямахше как да живеят в детската стая цял живот.

— Ще поиграем ли на криеница? — попита Фреди, щом приказката свърши.

Саймън скочи на крака като малко момче.

— Да! Чудесна идея. Защо вие тримата не отидете да се скриете, а пък аз ще преброя до петнайсет, а после ще тръгна да ви търся. И не

се крийте на едно и също място. Няма да бъде интересно!

— Тръгвайте тогава! — окуражи ги Алексия, грабна ги за ръцете и ги поведе към коридора.

Посочи на сина си да се скрие зад големия месингов гонг, който висеше на поставка от абанос, Ема се притаи зад едната завеса, а самата тя — зад другата.

— Едно... две... — изреждаше Саймън и в следващия момент се чу тракането на бутилката уиски в стъклената чаша. Изминаха няколко минути, преди да продължи: — ... тринайсет... четиринайсет... петнайсет! Идвам да ви открия!

Много ентузиазирани, той се втурна по коридора, преструвайки се, че не ги вижда, удари гонга, повдигна завесите, като повтаряше непрекъснато: „Къде сте? Да не сте избягали?“, с което караше децата да се заливат от смях. Дори изтича надолу и нагоре по стълбите и накрая, искрено изненадан, откри първо Ема, след това и Фреди.

Алексия също се разсмя, когато я сграбчи заедно със завесата и съобщи на децата, че си е намерил „голяма тлъста наденичка“.

— Хайде пак — примоли се момченцето и задърпа баща си за ръката.

Очевидно Саймън много се забавляваше.

— Добре, но този път аз ще се крия с вас, а мама ще ни търси.

— Ще броя до двайсет, за да ви дам повече време — обеща тя и се върна във всекидневната, където започна да брои високо, развеселена от детския смях, носещ се откъм коридора. — Ей сега ще ви хвана! — извика накрая.

Отговори ѝ мъртва тишина. Огледа се наоколо, ала не ги откри на обичайните места. Тогава надникна в утринния салон, в трапезарията и стаята за бiliarд, в балната зала и дори в оранжерията. Обзе я раздражение, защото в къща с размерите на Марли играта можеше да продължи часове наред, а беше време да ги изкъпят и да ги сложат да спят.

В този момент бавачката дойде да ги вземе.

— Играят на криеница с баща си, но не мога да ги намеря никъде — обясни Алексия. — Нямате ли представа къде са се скрили?

— Не, милейди, но ще ви помогна да ги потърсим.

Двете жени започнаха да викат децата по имена.

— Време е за лягане — говореше високо Алексия. — Идвайте вече. Играта свърши.

Наоколо беше все така тихо и огромната къща изведнъж ѝ се стори мрачна и неприветлива, сякаш криеше още някаква тайна.

— Фреди! Ема! Къде сте? — строго викаше бавачката. — Веднага се покажете!

Отговор не последва. Внезапно я обзе някакво необяснимо лошо предчувствие, макар да си повтаряше, че е глупаво да се тревожи. Саймън никога не би наранил децата си.

Спенсър се присъедини към търсенето заедно с част от прислугата, а другите оглеждаха кухнята и дори градината.

— Това е абсурдно — възкликна Алексия объркана, тичайки надолу по стълбите. — Все трябва да са някъде.

Икономът се приближи припряно към нея.

— Някой е взел ключа от килера, милейди. Може би негова светлост е отвел децата да се скрият там.

Тя забърза след него към тежката врата на избата, пълна с рафтове, върху които бяха наредени бутилки с вино.

Спенсър драсна клечка кибрит, запали една свещ и я вдигна високо, за да се ориентират по-добре в тъмнината.

— Фреди? Ема?

Все същата тишина.

— Фреди! Ема! — извика Алексия по-силно с дрезгав от страха глас.

Едва тогава в мрака се разнесе тихо скимтене.

— Всичко е наред, милички! Не се бойте! Мама идва!

Стигнаха най-долното стъпало и водени от светлината на високо вдигнатата свещ, започнаха да се провират между прашните, потънали в дебели паяжини стелажи. Единственият шум беше скърцането на пробягващите наблизко плъхове.

— Къде сте, милички? — подвикна тя.

Миг по-късно от тъмнината се появиха Ема и тихо хлипащият Фреди с побелели от ужас лица. Двамата трепереха и целите бяха овалени в мръсотия.

— Всичко е наред! Всичко е наред! — успокоително им заговори Алексия и се наведе да ги прегърне.

— Тати каза, че никога няма да ни намериш — изплака Фреди и изтри очи с opakото на ръката си.

— На мен не ми хареса — тресеше се в ридания момиченцето, вкопчено здраво в майка си.

Саймън залитна към тях, стиснал в ръка наполовина празна бутилка с джин. Бледите му очи гледаха с поглед на луд, когато се усмихна зловещо на оскъдната светлина на свещта.

— Доста време ти отне, а? Крием се тук от часове.

Без да му обръща внимание, Алексия вдигна дъщеря си и направи знак на иконома да вземе Фреди.

— Време е за къпане — каза тя на децата, опитвайки се да звучи колкото може по-безгрижно и делово, — а после за чаша горещо мляко и сън, нали, госпожице?

— Определено — съгласи се бавачката с характерния си сериозен тон.

Саймън ги последва по стъпалата, отпивайки големи глътки от джина, сякаш напълно забравил присъствието им. Смутени, прислужниците побързаха да се оттеглят. Никой не промълви нито дума.

* * *

Два часа по-късно, след като бе останала при децата си, докато заспят, Алексия се промъкна в библиотеката, където съпругът ѝ си приготвяше коктейли.

— Какви ги вършиш, Саймън? Фреди и Ема бяха изплашени до смърт. И премръзнали. Прекалено малки са за подобно отношение.

— О, я млъквай! Повдига ми се от теб. Нищо им няма на децата. Чувстваха се съвсем добре, докато не започна да крещиш имената им като обезумяла. Ето кое ги уплаши.

Олюлявайки се, той стоеше с гръб към камината, очевидно неспособен да фокусира поглед върху лицето ѝ.

— Ти си напълно безотговорен — избухна Алексия. — Не бих се осмелила да ги оставям сами с теб занапред. С бавачката се изтормозихме, докато ги накараме да си легнат тази вечер. Страхуват се от тъмнината, което не им се е случвало преди.

— Защото ти си невротизирана кучка! — изкрещя той и се запрепъва към нея, вдигнал ръка да я удари. Не улучи лицето ѝ само с няколко сантиметра, защото тя успя да отскочи встрани. — Тъпа, проста кучка! — продължи да вика и стовари юмрук върху рамото ѝ.

Алексия се изви от болка, зашеметена за момент, а той се олюля силно и се вкопчи здраво в нея, за да не падне. Разнесе се остър звук на раздиращ се плат, роклята ѝ от шифон се разкъса и мъжът се стовари тежко в краката ѝ.

— Ти си проклета кучка, която само търси за какво да се заяде с мен — фъфлеше Саймън, полагайки усилия да се изправи, но се озова отново на пода.

— Не мога повече да понасям това — заяви тя, напълно отчаяна. — Ти превърна живота ми в ад. Ако не се махна от тук, ще полудея.

Той успя някак си да стане и залитайки, препречи пътя ѝ.

— Ти си мое *творение*! Не можеш да си тръгнеш! — извика с почти почерняло от ярост лице.

Тя се опита да го отблъсне с лакът.

— Останах само заради децата, но сега...

Юмрукът му се стовари върху лицето ѝ и Алексия изгуби равновесие, останала без дъх.

— Щом си моя съпруга, ще стоиш при мен!

Вече беше като обзет от лудост, напълно изгубил контрол над себе си. Внезапно гневът ѝ отстъпи място на страха.

С чувството, че се бори да спаси живота си, тя се отскубна от него, бързо прекоси стаята, успя да стигне до звънеца и го натисна продължително, преди той да успее да я настигне отново и да я засипе с удари.

— Ти! Ти! — повтаряше Саймън непрекъснато в пристъп на безумна ярост.

Вратата на библиотеката рязко се отвори. Икономът и двама прислужници, без да разменят и дума, бързо застанаха пред Алексия като бариера, давайки ѝ възможност да избяга, придържайки раздраната си рокля.

Леонора стоеше в средата на коридора с пребледняло от ужас лице, притиснала ръце до устата си. Веднага забеляза скъсаната дреха.

— Какво стана?

Алексия изтича покрай нея и извика през рамо:

— Трябва да се махна оттук!

* * *

Всичко свърши. Не мога да остана в тази лудница нито минута повече. Саймън е напълно полудял от пиене и тази вечер наистина ми причини болка. Трябва да замина заедно с децата. Вече не ме интересува какво ще кажат хората. Прилошава ми от безкрайните тайни, които трябва да пазя. Правилата на играта изискват да се преструвам пред обществото, но когато остана сама, съм принудена да понасям непоносимото.

Вероятно след днешния ден пристройката на прислугата гъмжи от клюка като пчелен кошер. Негово благородие не само се напива до припадък, но и бие съпругата си. Отнася се жестоко с децата си и ги плаши до смърт. Господарят е най-големият самохвалко и побойник в страната. Но какво друго да се очаква от сина на един убиец? Вероятно това си говорят, ала вече не ме е грижа.

Минава два през нощта, а още не съм легнала. Синините ме болят и утре ще ми се наложи да слагам много грим, за да прикрия белега на бузата си. Преди малко се промъкнах долу, защото Шедоу имаше нужда от разходка, и докато минавах на пръсти покрай стаята на Саймън, дочух отчаяни ридания. Сърцето ми за миг замря. Това беше плач на дете, притежаващо силата и страстта на пораснал мъж. И после чух гласа на Леонора, която се опитваше да го успокои. Но това не променя нищо. Трябва да се махна.

* * *

Малко след зазоряване Алексия се измъкна от имението, облечена за езда. Имаше нужда да проясни съзнанието си, преди да прави планове за бъдещето. Искаше да остане сама, за да събере мислите си. Беше ясна зимна утрин, в която студът се усещаше особено остро, и тя забърза към конюшните, вдишвайки жадно чистия въздух.

Главният коняр Смит беше станал и слагаше на конете сено, когато тя влезе.

— Добро утро, милейди — поздрави той, без да показва изненада.

Нямаше съмнение, че вече е научил за случилото се предишната вечер.

— Добро утро, Смит. Би ли оседдал Прелест, моля.

— Веднага, милейди. Прекрасно време за езда.

Кобилата вече подаваше глава от клетката, присвила очи при гласа на господарката си. Алексия я погали и ѝ подаде бучка захар. В съседното помещение Грация потропваше нетърпеливо в очакване също да я изведат.

Веднага щом бе оседлана, Прелест запристъпя по каменистия двор, размятвайки опашка.

— Ела, красавице — тихо ѝ прошепна конярят и я поведе към мястото, където ги очакваше Алексия.

— Благодаря ти, Смит.

Щом излезе от конюшната, тя реши да се отправи към хълма, където Саймън за първи път я бе учил да язди на гърба на Сребрист поток, а тя бе примряла от ужас. Сега двете с Прелест препускаха като едно същество, привикнали една с друга, движейки се в идеална хармония. Минаха през гората, после поуспокоиха ход и Алексия огледа заспалата природа, която щеше да се разбуди едва след няколко месеца, за да избухне в цвят и зеленина. Веднага се почувства по-добре. Потупа гладката шия на кобилата и цъкна с език.

— Хайде, момичето ми — подкани я настойчиво. — Да се качим на върха.

Насочи я към полето и грациозното животно с лекота прескочи оградата и препусна към следващата. Преодоля и нея и усилвайки ход, продължи напред.

Алексия се усмихна, чувствайки се невъобразимо свободна на гърба на носещата се все по-бързо и по-бързо в галоп кобила, чиито подкови гърмяха върху замръзналата земя, а гривата и опашката ѝ се развяваха от вятъра, докато ездачката умело балансираше върху седлото, притискайки я леко с колене. Приближаваха към следващата ограда и точно когато се приземиха след скока, тя се намръщи, защото ѝ се стори, че някой я вика по име.

Погледна през рамо и с отвращение забеляза, че Саймън се опитва да я настигне, препускайки бясно на гърба на Грация.

Тя подкара кобилата още по-бързо. Беше излязла, за да остане поне за малко сама, и той бе последният, когото би желала да види.

— Хайде, момичето ми, давай!

Усетила присъствието на другия кон, Прелест побягна с всички сили, твърдо решена да стигне върха първа.

Алексия отново хвърли поглед през рамото си. Саймън приближаваше последната ограда, преодоляна от Грация без усилие. Ей сега ще ме настигне, помисли си тя.

Ала в този момент кобилата се препъна и изхвърли ездача, сякаш е парцалена кукла, след което се стовари тежко върху него, смазвайки го с тежкото си тяло. Животното се превъртя с крака във въздуха, после се изправи и уплашено направи няколко неуверени стъпки.

Алексия рязко закова Прелест и я обърна назад, защото забеляза, че Саймън продължава да лежи.

С вик на ужас скочи от седлото и се затича към неподвижното тяло.

— Саймън! — коленичи до него и като сложи ръка на рамото му, се загледа в преbledнялото му лице.

Имаше нужда от помощ. Трябваше да повика линейка, която незабавно да го откара в болница.

— Саймън! — извика с нарастващ страх тя. Очите му се отвориха бавно и се втренчиха в нейните. Тя с облекчение се вкопчи в ръката му.

— Добре ли си? — може пък да не беше толкова зле ранен, както й се бе сторило в началото. Вероятно беше само замаян от падането. Но понеже не получи отговор, попита отново: — Добре ли си?

Той продължаваше да я гледа с онези бледосини очи, хипнотизирали я при първата им среща.

— Съжалявам, Алексия — прошепна едва чуто.

И тогава нещо внезапно се промени. През тялото му премина тръпка и после замря неподвижно. Очите му все още гледаха към нея, ала вече бяха празни.

Саймън беше мъртъв.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз съм виновна за това — ридаеше отчаяно Алексия. — Не трябваше да му казвам, че ще го напусна.

Леонора не отговори, прекалено разтърсена от шока, за да осъзнава какво се е случило.

— Не трябва да се обвиняваш — обади се в нейна защита Вирджиния. — Той сам се докара дотук. Държеше се с теб отвратително. Не мога да си обясня как го изтърпя толкова време.

— Не можеше да бъде друг — поклати глава Алексия.

Местният лекар бе пристигнал спешно да ѝ даде нещо успокоително, след като бе препускала като обезумяла към конюшната, крещейки за помощ. Непрестанно повтаряше една-единствена фраза: „Той е мъртъв! Мъртъв е!“

На Смит му бе отнело известно време да открие точното място и да изпрати няколко коняри да донесат тялото на господаря за последен път у дома.

По-късно същия ден пристигнаха Вирджиния и Уилям да подкрепят Леонора в тежкия момент. Никой не можеше да утеша Алексия. Тя не само бе покрусена от внезапната загуба, но се измъчваше и от чувство за вина; затова не им оставаше нищо друго, освен да ѝ повтарят непрекъснато, че не трябва да се упреква.

— Не мога! — отвръщаше им гневно с подпухнало от плач преbledняло лице. Приготвената от камериерката черна рокля висеше безформено върху отслабналото ѝ изтерзано тяло. — Отнесох се с него много лошо. Трябваше да го заведа на лекар, който да му помогне да престане да пие, вместо постоянно да се караме.

— Не беше само пиенето. Със сигурност знам, че е вземал и наркотици — осъдително се обади Уилям.

— Значи още по-отчаяно се е нуждаел от помощ — сръза го Алексия. — Никой ли не е наясно какво се случи? Саймън е мъртъв, а беше само на трийсет и една. Само на трийсет и една — повтори тъжно тя.

— Даваме си сметка за това, Алексия, но едва ли си била щастлива с него, щом си заплашила да го напуснеш — отбеляза разумно младият мъж. — Разбирам, че си разстроена, но въпреки това...

— Не разбираш! Ти нищо не разбираш, Уилям. Той беше прекрасен младеж, когато го срещнах — красив, забавен, толкова очарователен... Влюбих се в него, боготворях го. Знаех, че си има недостатъци, но кой от нас е съвършен? Освен това е баща на Фреди и Ема, които непрекъснато питат къде е отишъл! Все още са твърде малки и са силно привързани към него, а не се съмнявам, че той също ги обичаше — изтри сълзите си и притисна мократа кърпичка към треперещите си устни.

Вирджиния изглеждаше много потисната.

— Трябва да им обясниш, че вече е на небето. Миличките! Слава Богу, че не са достатъчно пораснали, за да разбират, но така или иначе това е трагедия — после додаде замислено: — Целият му живот беше трагедия.

— Не говори така — с болка я упрекна Леонора. — Изгубих единствения си син и искам да си спомням щастливите ни моменти заедно. Понякога беше толкова мил, а аз положих толкова усилия да...

Припомняйки си как я бе чула да говори на Саймън предишната нощ, само няколко часа преди той да загине, Алексия скочи от мястото си и избяга от стаята, неспособна да понесе да гледа мъката на свекърва си. Продължи да тича само по тънката траурна рокля, докато стигна до градината си, където даде воля на скръбта си, без някой да я притеснява.

Беше късен следобед и започна да притъмнява, но тя не обръщаше внимание. Саймън, яхнал коня, я гледаше умолително, крещеше името ѝ и после... Щеше ли някога да изхвърли спомена за злополуката от паметта си? Или пък да го забрави — проснат неподвижно върху замръзналата земя... И последната му дума: „Съжалявам“, която късаше сърцето ѝ, сякаш част от нея бе умряла с него.

Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към предишния ден. Последните им часове като истинско семейство. Ако не му бе позволила да играе с децата на криеница, ако не му се бе ядосала

толкова, ако просто се бе оттеглила и го бе оставила да се напие сам... И накрая... ако не му бе заявила, че го напуска.

— О, Господи! — прошепна тя, вече съвсем изтормозена, и прекара ръце през косата си.

Защо се бе скарала с него? Всичко беше такава каша и тя просто седеше и ридаше, готова на всичко, само и само да може да върне времето назад.

Съжалението и угризенията, но най-вече тревогата я караха да се чувства душевно опустошена както никога досега. Хлипайки и треперейки от изтощение, продължаваше да седи в беседката, без да си дава сметка за отлитащото време. Когато вратата изскърца, тя се обърна стреснато.

* * *

Откъм оградата съчувствено я гледаше Родерик. Алексия нададе лек вик от изненада, чудейки се дали не сънува.

— Съжалявам — прошепна ѝ той тихо.

Тя се разрида безутешно.

— Точно това ми каза и той, преди да умре. Не мисля, че ще мога да го понеса. Аз съм виновна за всичко.

Само с една широка крачка мъжът застана до нея, улови ръцете ѝ и заговори нежно:

— Мила, имаш нужда от почивка. Преживяла си ужасен шок, за което съжалявам повече, отколкото си представяш, но не трябва да забравяш, че не е по твоя вина. Грация се е подхлъзнала на заледената земя, което означава, че и тя не е виновна. Саймън беше първокласен ездач, но инциденти винаги се случват. Никого не бива да виниш — помогна ѝ да се изправи и продължи: — Всички се тревожеха за теб и се питаха къде си, но аз знаех, че ще те намеря тук — прегърна я през раменете и внимателно я поведе извън градината. — Ела с мен. Трябва добре да се наспиш. Децата ще имат нужда от теб и се налага да бъдеш много силна, за да не ги разочароваш.

Алексия се остави да я отведе като малко момиченце обратно в къщата, където камериерката ѝ я съпроводи до спалнята, наля ѝ чаша

топло мляко и ѝ даде таблетка успокоително, преди да ѝ помогне да си легне.

* * *

Движса се наоколо, но сякаш нямам душа. Изминаха четири дни от смъртта на Саймън, а още съм като вцепенена. Не изпитвам нищо, докато уреждам погребението или обяснявам на Фреди и Ема, че татко е щастлив с ангелите в рая и един ден те отново ще го видят. Толкова е странно да съществуваш така — лишен от чувства. Отидох да успокоя горката Леонора, която прекарва повечето време в леглото си, после обсъдих с Вирджиния църковната служба, чудейки се кои химни би предпочел Саймън.

Родерик е тук и със спокойното си държане и дълбоко съчувствие единствен ни помага да запазим здравия си разум. Седи с Леонора, чете ѝ съболезнователните писма, успокоява Вирджиния и уговаря Уилям да престане да осъжда Саймън. Не знам какво щях да правя, ако го нямаше, но в момента дори чувствата ми към него сякаш са застинали.

Не изпитвам нищо. Аз съм никоя. Освен може би жена с две малки деца, за които трябва да мисли. Вдовица, от която се очаква да бъде силна. Когато се оплаквам, че съм лишена от всякакви емоции, Родерик тъжно ме уверява, че това няма да продължи дълго. Нарича го „посттравматичен шок“ и твърди, че по този начин природата отлага болката, дава ни възможност да се справим със скръбта. „Колко време ще остана в това състояние?“, попитах го с надеждата да ми отговори, че ще е много дълго, защото е толкова приятно да не усещаш нищо. Но той се усмихна, сви рамене и каза само: „Зависи“.

* * *

Бяха изминали почти три години от погребението на Иън Клифтън, но на събраните в църквата „Сейнт Олаф“ десетки

опечалени, ставащи свидетели на същата перфектна организация, им се струваше, че се е случило едва вчера.

Отново сто и петдесетте души от прислугата на имението бяха застанали в шпалир, докато шестима от горските работници изнасяха ковчега на Саймън, следваше го Грация, водена от коняря Смит, точно както и Файърхил бе съпровождал господаря си до последния му дом.

Алексия с Фреди и Ема седяха в първата кола, във втората — Леонора със спусната над лицето плътна черна воалетка, Вирджиния, Уилям и Родерик.

— Алексия се държи толкова храбро — прошепна Робърт Гарнок на съпругата си, докато младата вдовица заемаше мястото си в първата редица в църквата, настанявайки децата от двете си страни.

— Не знам как успява — през сълзи отвърна Зоуи.

Няколко реда по-назад Кенет Понсонби подхвърли лукава забележка към приятеля на Саймън Хутс Мак-Вин, който случайно се бе оказал до него:

— Два данъка върху наследството само за три години ще съсипят това семейство, не намираш ли?

— А аз си мислех, че ти вече си свършил тази работа — гневно отвърна другият, като стана от мястото си и тръгна по пътеката.

Хората шепнеха ужасено:

— Как смее този негодник да се появи тук днес!

— Това е изключителна наглост.

Алексия улови ръката на Фреди и притегли Ема в скута си. Родерик я наблюдаваше загрижено, обзет от желание да я утеши, но същевременно си даваше сметка, че тя не би допуснала никого близо до себе си.

Явно смъртта бе накарала всички стари приятели на Саймън, обърнали му гръб след публикуването на книгата на Кенет Понсонби, предимно по съвет на родителите си, да преосмислят отношението си. Те всички бяха тук, искрено скърбящи, забравили за покварения му живот през последната година и половина.

Единствено Багърс, самотен и объркан, отблъснат от всички, се опита да се промъкне напред с надеждата да си намери по-добро място. Алексия се обърна към него и му отправи пълен с презрение и омраза поглед. Саймън бе имал своите слабости, но този човек се бе възползвал от тях и го бе принуждавал да плаща за покварените им

среднощни развлечения. Наскоро бе открила, че алкохолът, наркотиците, ресторантите и момичетата са плащани изцяло от съпруга ѝ.

Службата започна и следващите четиридесет и пет минути минаха за нея като в сън. Обзе я чувство за нереалност, докато се четяха молитвите, пееха се химните и Родерик произнасяше прощалното слово.

Той говори много трогателно за заплахата от първородния грях, която виси над всеки човек, но отбеляза, че Саймън е притежавал изключително ценни качества, което го прави незабравим и обичан. Когато допълни, че „най-съдбовното нещо, което се случи в неговия живот, беше срещата му с Алексия“, тя затаи дъх и застина на мястото си, а през съзнанието ѝ се мярна мисълта: *Трябва да кажа на Саймън какви красиви думи изрече братовчед му за него...* но веднага се сети, че съпругът ѝ е мъртъв и никога повече няма да го види.

— Ала той ще продължи да живее у Фреди и Ема, за което трябва да сме благодарни — завърши Родерик, загледан към първия ред, където момиченцето смучеше пръста си, а малкото момче седеше изправено на мястото си, без да откъсва очи от кръстника си.

Алексия също погледна към него, ала в този момент си мислеше за Саймън, какврто го бе видяла при първата им среща — пълен с ентузиазъм и смях младеж, пред когото се простираше бъдеще, изпълнено с обещания.

Щом се върнаха в Марли, тя посрещна гостите със спокойното достойнство на човек, който държи живота си под контрол.

— Всички сте толкова мили — повтаряше непрекъснато, докато приятели и съседи ѝ поднасяха съболезнованията си.

Не без нотка на цинизъм си припомни, че същите тези хора винаги бяха смятали, че двамата със Саймън са идеално семейство, и сега ѝ се налагаше да поддържа заблудата им, ако не заради друго, поне в името на децата си.

— Миличка, беше толкова смела — каза баща ѝ, придърпвайки я в един отдалечен ъгъл на червения салон, където прислужниците бяха сервирали чай и други питиета. — Имаш право да дадеш воля на скръбта си, нали знаеш? Не е необходимо да таиш всичко в себе си.

Тя го погледна открито.

— Не потискам чувствата си, татко. Просто не усещам нищо. Абсолютно нищо. Бих искала, но... — повдигна едва забележимо рамене и започна да върти в ръце дългите перлени наниз. — Но не мога. В момента съм напълно спокойна, сякаш нищо не се е случило. Продължавам да очаквам Саймън да се появи на вратата и да ми съобщи, че е купил нова кола или нещо друго — помълча малко и се засмя тъжно: — Не е ли странно?

Докато продължаваше да разговаря с хората, да се усмихва и да им благодари, че са дошли, Алексия забеляза, че те се гълпят около нея и я наблюдават с едва потиснато любопитство. Защо всички я гледаха по този начин?

Родерик се приближи, дръпна я настрана и попита с тревога:

— Добре ли си, мила?

Тя го изгледа изненадано.

— Но разбира се, защо? Минах фазата на истерията. Вероятно защото изплаках сълзите си веднага след инцидента, сега не чувствам нищо — после понижи глас и додаде замечтано: — Искам да остана завинаги в това състояние. Тогава животът ще е много по-прост. Сякаш не притежавам нищо, което мога да дам на някого.

— И аз се чувствах така след смъртта на мама.

— О, господи! — възкликна Алексия, сякаш внезапно си бе спомнила нещо. — Нали не смяташ, че Саймън би желал Багърс да остане за вечерята тази вечер? — после млъкна, съвсем объркана.

— Не се притеснявай — нежно я успокои той. — Той се върна в Лондон веднага след службата. Струва ми се, че ще е най-добре да прекараме една спокойна вечер само със семейството. Леонора не е в настроение за гости, а и ти имаш нужда от почивка.

— Не, наистина съм добре. Не е необходимо да се суетите около мен. Трябва се занимавам с нещо. Освен това ми предстои още много работа.

Загледан в очите ѝ, той се усмихна мрачно.

— Знам, но винаги ще бъда до теб, за да ти помагам, с каквото мога. Няма да забравиш това, нали?

Тя знаеше много добре какво изпитва и винаги бе изпитвал към нея. Преди време бе чувствала същото. Ала нещата се бяха променили след смъртта на Саймън и всичките ѝ емоции бяха изчезнали, сякаш отрязани с нож.

— Няма да е честно спрямо теб — каза му откровено.

— Чувствам се мъртва отвътре. Точно толкова, колкото Саймън. Преживях прекалено много и съм напълно изхабена. Съжалявам, но сега децата са моят живот.

Погледът му пробяга по деликатните ѝ черти, толкова бледи и посърнали напоследък. После протегна ръка към нейната и тихо прошепна:

— Когато се върнеш отново към живота, което със сигурност ще се случи, аз ще те очаквам.

— Май никой не иска да разбере, че не искам да се връщам — отвърна тя с безпощадна откровеност. — Никога не съм изпитвала подобен покой. Нищо не е в състояние да ме натъжи, *абсолютно* нищо. И искам това да продължи вечно. Ще изгледам децата си тук и ще им осигуря сигурно бъдеще — обърна се да погледне през прозореца, сякаш напълно забравила за присъствието му.

— Струва ми се странно, че едва на три и половина години Фреди е вече граф Клифтън, а аз съм... А аз само на двайсет и четири вече съм вдовица като Леонора.

За момент лицето на мъжа се изкриви като от силна болка. Понечи да каже нещо, но побърза да погледне встрани.

— По-добре да отидем при гостите — предложи Алексия. — Не очаквах толкова много хора да дойдат на погребението — тя се отправи към малка група, събрала се около камината.

Малкълм пристъпи към Родерик.

— Ще се оправи — увери той по-младия мъж, забелязал разтревоженото му изражение. — Кой би могъл да преживее скръбта, която я измъчваше в началото. Ще има дни, когато ще бяга от реалността както сега, и други, през които ще отрича факта, че Саймън е мъртъв. Ще ѝ отнеме месеци, ако не и години, преди да го преодолее — и додаде тъжно: — Защото се чувства виновна.

— Знам — безизразно отвърна Родерик.

Двамата мъже, които я обичаха най-много, си размениха погледи.

— Баба ѝ се премести в имението за постоянно. Алексия има нужда от подкрепа повече от всякога, но ние ще бъдем до нея, когато събере отломките от живота си, нали? — каза Малкълм и това беше повече констатация, отколкото въпрос.

— Без съмнение — тихо отвърна другият.

* * *

— Саймън пропиля живота си, а сега научаваме, че е прахосал и наследството — яростно отбеляза Уилям. — Живееше, сякаш светът е място единствено за развлечение! Не мога да повярвам, че е бил толкова безотговорен.

— Престани да си толкова самодоволен! — гневно го сръза Алексия. — Той бе изложен на изкушения, за каквито ти дори не си чувал, така че не можеш да го съдиш — седеше сковано, с изправен гръб, и от време на време поглеждаше баба си, опитвайки се да асимилира онова, което току-що им бяха съобщили адвокатите и счетоводителите и което й изглеждаше напълно лишено от смисъл.

Бяха изминали два месеца от злополуката, при която Саймън бе загинал, и семейните адвокати Джордж Лийтън и помощникът му Андрю Браун, които бяха движили делата на Иън Клифтън, ги информираха, че вторият данък върху наследството, дошъл толкова скоро след първия, е погълнал целия остатък от парите на фамилията. Личните средства на починалия, получени от него след навършване на двайсет и петата му годишнина, не само бяха напълно изхарчени, но той бе оставил след себе си значителни дългове.

Леонора и Вирджиния, седнали една до друга, си разменяха тревожни погледи, а Уилям, изглежда, бе решил, че като единствен представител на семейството от мъжки пол е длъжен да вземе нещата в свои ръце.

— Алексия, не можеш да отречеш, че съпругът ти... — подхвана той грубо.

Тя се извърна към него бясна като котка, чиято територия е нарушена.

— Ще стоиш ли настрана от това, моля те. Саймън беше *мой* съпруг и баща на *моите* деца, така че аз ще реша какво да се направи.

Хелън Макнотън кимна мълчаливо. Адвокатите се размърдаха смутено.

— Но как е успял да похарчи толкова много пари? — попита изумено Вирджиния.

Младата вдовица се наведе напред и подпря лакти върху масата.

— Хайде да си говорим направо — каза тя. — Искате да кажете, че нямаме достатъчно пари, за да покрием този данък.

Двамата мъже кимнаха мрачно.

— Опасявам се, че не разполагате нито с пени — тежко заговори мистър Лийтън. — Освен това остават дълговете. Както вече знаем, бащата на съпруга ви се е разпростирал доста над възможностите си в продължение на повече от двайсет години и на практика Саймън не е наследил нищо.

Леонора седеше като замаяна, неспособна да повярва, че богатството им се е изпарило.

Алексия продължи делово:

— Значи единствената възможност да платим данъка и да върнем заемите е да продадем „Марли Корт“, така ли?

— Точно така — потвърди мистър Браун. Свекърва й избухна в ридания.

Помощникът продължи с тон, сякаш молеше за извинение:

— Ако продадете цялото имение — къщата с мебелите и земята с прилежащите й постройки, можете да покриете данъка и което е по-важно, ще ви останат пари да си купите приличен дом, както и достатъчно средства да живеете и да осигурите образование на двете си деца.

Алексия си пое дълбоко въздух и отново се облегна на стола.

Мистър Лийтън поклати глава.

— Прегледахме всички документи много внимателно. Ще ви е от полза, ако разполагате с произведения на изкуството, които могат да се продадат, но всичко, включено в списъците, е под запор и единственото решение е да бъде предложено на пазара в пакет, ако искате да подсигурите бъдещето си.

— Което включва баба ми и свекърва ми — мрачно отбеляза Алексия.

— Не се тревожи за мен, мила — обади се Хелън. — Имам си пенсията за старост и винаги мога да се върна в Лондон.

— Не, бабо, оставаш при мен.

— А мама може да се премести при нас — намеси се и Вирджиния, без да поглежда съпруга си. — Имаме достатъчно стаи в Торп Хол.

— Но аз искам да живея тук. Това е моят дом! — изплака Леонора, напълно съсипана. — Не разбирам... къде са отишли всичките ни пари?

— Ще ти кажа веднага! За вино, уличници и развлечения! — безцеремонно заяви Уилям.

— О, я замълчи! — раздражено го срязва жена му.

— Само обяснявах... — докачено започна той.

— Тогава недей. Стореното е сторено.

— В защита на Саймън трябва да отбележим — обади се мистър Браун, — че финансовото му положение беше плачевно още когато почина баща му преди три години — той се обърна към Леонора, която треперейки стискаше ръката на дъщеря си: — Предупреждавах покойния ви съпруг многократно, че живее не според възможностите си и ако продължава така, ще е принуден да обяви банкрут.

Жената изстена тихо и покри лицето си с ръце.

— Всичко е заради Кенет Понсонби — изхлипа тя. — Той постоянно го изнудваше, но Иън никога не се оплака.

Алексия погледна мистър Браун.

— Обяснихте ли на Саймън колко сериозно е положението, когато го въведохте във владение на наследството му?

— И двамата го направихме — тежко се намеси мистър Лийтън. — Той ни нареди да продадем голяма част от земята, за да покрие данъка, и същевременно намираше достатъчно за собствените си нужди — мъжът замълча, сякаш не знаеше дали да продължи.

— Тогава какво се е объркало? — рязко попита тя.

Адвокатът се поколеба.

— Младите хора невинаги успяват да управляват сполучливо делата си — призна със съжаление, забил поглед в пода.

— Иначе казано, показност и екстравагантност — брутално подхвърли Уилям. — Постоянно купуваше коли и дрехи и водеше приятелите си в скъпи ресторанти. Никога не съм виждал подобно разточителство.

— Защото не си познавал хора от нашата класа! — гневно го срязва Вирджиния.

Настъпи неловка тишина.

— А междувременно имам ли с какво да преживявам? — практично се осведоми Алексия. — Имаме близо сто и петдесет души

прислуга. Ще можем ли да им платим? А за текущите разходи на Марли? Едва през последните дни разбрах колко пари поглъщат.

— Така ли? — изненада се Леонора. — В живота си не съм видяла нито една сметка. Винаги съм приемала като даденост да имаме достатъчно пари, за да живеем както подобава.

— Сигурен съм, че ще можете да теглите банков кредит, докато уредите нещата — успокои я мистър Лийтън. — Да се надяваме, че новият собственик на Марли ще задържи прислугата, така че няма да ви се наложат излишни разходи.

— А ако го купи някой от богатите ни приятели? Така ще можем да идваме на гости — предположи Вирджиния.

— Дали Родерик може да си го позволи? — обнадеедена подхвърли Леонора. — Ще е чудесно да задържим имението в семейството за Фреди.

Алексия поклати глава.

— Макар напоследък да е доста известен художник, съм сигурна, че не разполага с толкова пари.

— Беше само идея — тъжно отвърна свекърва й.

— Горката мама — прошепна съчувствено Вирджиния. — Ти толкова се гордееше с Марли, нали?

— О, защо се случи всичко това? — избухна в сълзи Леонора. — Достатъчно ми беше, че изгубих Иън, но поне се надявах да остана тук до края на живота си и Саймън да се грижи за мен — обърна се към мистър Лийтън и му заговори така, сякаш го обвинява за сполетелите я беди: — Знаете ли, че имението е собственост на семейството от 1544 година? Хенри VIII го е подарил на Томас Станхоуп заради участието му в Реформацията. Родът ни винаги е живял в него. Кралица Елизабет I е отседнала тук на младини. А през 1716-а Хенри Станхоуп е бил председател на Камарата на лордовете, преди да го обявят за граф Клифтън. Това е нашият дом, пропит с история, и е една от най-красивите сгради в Англия — изгледа присъстващите с безумен поглед и гласът й се извиси до кръсък: — Не можете да го продадете просто така, като че ли е най-обикновена вила!

Вирджиния наруши унилата тишина:

— Саймън непрекъснато повтаряше, че това място е прокълнато.

Алексия кимна. Тя разбираше колко много означава имението за свекърва й дори само заради престижа, но самата тя винаги се бе

отнасяла към него със смесени чувства. На моменти ѝ бе изглеждало най-прекрасното кътче на света, където чудесата са възможни, и още при първото ѝ посещение я бе очаровало с красотата и величието си. Но от друга страна, от време на време ѝ се бе струвало, че обитателите му са обречени, озовали се в затвор със златни решетки.

— Трябва да се борим да го запазим за Фреди — продължаваше да ги убеждава Леонора, неосъзнавайки реалното положение. — Това е неговото наследство и е редно тук да растат следващите поколения в семейството.

Уилям се облегна на стола и огледа присъстващите.

— И колко щастие донесе това място на всеки от вас? — попита той безцеремонно. — Сигурно животът не се състои в това да се затвориш в мавзолей и да пазиш всяка вещ, за да може и следващото поколение да е също толкова нещастно.

Вирджиния го погледна, шокирана от истината в думите му.

Леонора изхлипа, пое си дълбоко дъх и като скочи от мястото си, избяга от стаята, притиснала кърпичка към треперещите си устни.

Мистър Лийтън прочисти гърлото си и заговори нерешително:

— Струва ми се, че възрастните хора държат на тези неща повече, отколкото вие, младите. Съвсем разбираемо е, че овдовялата лейди Клифтън проявява лоялност към фамилното имение на съпруга си и за нея е много болезнено, че се налага да го напусне.

* * *

Задачата, която стоеше пред Алексия, беше обезкуражаваща и лежейки будна в леглото с Шедоу, свита на кълбо в краката ѝ, тя се чудеше как ще се справи.

През целия ѝ живот други хора бяха решавали вместо нея — къде да живее и какво да прави, докато беше дете, а после — как да се държи и с кого да общува, след като се беше омъжила. Сега ѝ се струваше, че красивата картинна мозайка се е разглобила и частите ѝ са се разпилели навсякъде, а на нея ѝ се налага да ги събира отново и да ги реди в съвсем ново изображение.

Но какво щеше да е то? Колко пари щяха да им останат, след като изплатят задълженията? Достатъчно, за да си купят друга къща в

провинцията за нея, баба ѝ и децата? Дали щеше да е възможно да задържи Прелест и понито на сина си? Ами любимите кучета на Иън? Щеше ли да е в състояние да плаща на бавачката? Неспособна да заспи, торможена от хилядите дребни подробности, наред с неизбежната необходимост да продадат „Марли“ с неговите сто и двайсет стаи, тя прекара една неспокойна, дълга нощ.

Бъдещето бе изпълнено с несигурност и ѝ се струваше, че някой е завързал очите ѝ и е наредил да се изкачи на върха на стръмна скала.

* * *

Седмица по-късно Леонора дойде от северното крило, докато Алексия и Хелън закусуваха.

— Имам добра новина за теб, скъпа.

— И каква е тя?

— Поканих Родерик в имението. Той ще ни посъветва как да постъпим. Адвокатите са важни, но имаме нужда от член на семейството, който да ни помогне да се измъкнем от тази каша. В това отношение не можем да се осланяме на Уилям. А Род все пак е братовчед на Саймън. Надявам се, нямаш нищо против.

Всичко се случваше толкова бързо, че за момент Алексия се почувства като изхвърлена в открито море. Още не бе успяла да осмисли промените, които им предстояха занапред.

— Кога пристига?

— В петък. Току-що е завършил портрета на дукесата на Сатърлан и има няколко седмици, преди да се заеме със следващата поръчка. Казах на мистър Лийтън и мистър Браун да го запознаят с финансовото ни положение — тя замълча и погледна изненадано снаха си: — Не си ли доволна? Нали не мислиш, че се меса в работите ти? Струпаха ти се толкова много неща и колкото и да ти е полезно присъствието на баба ти, реших, че човек като Род ще е в състояние да смъкне поне част от товара върху плещите ти. Съжалявам, ако съм постъпила неправилно.

Алексия поклати глава.

— Напротив, мамо. Много съм ти благодарна, а и Род ще ни бъде от голяма полза.

— Уилям е безнадежден — продължи рязко Леонора и погледна треперещите си ръце. — Не бива да го казвам, но искрено се радвам, че си заминаха. Не ми харесваше начинът, по който говореше за Саймън.

— Нито пък на мен. Беше нелюбезно от негова страна да го осъжда.

— А ние обичахме Саймън, нали? — погледна я някак умолително тя. — Обичахме го по свой собствен начин.

— О, мамо!

Внезапно зидът, издигащ се пред емоциите на младата жена, се срина и се отприщи като бент. Алексия избухна в горчиви сълзи, хвърли се към свекърва си, прегърна я и заплака сърцераздирателно.

Хелън наблюдаваше сцената с мълчаливо състрадание.

Двете жени, които най-силно бяха обичали Саймън, стояха притиснати една към друга, обединени от скръбта, която опрощаваше всичките му слабости и грехове, оставяйки в съзнанието им образа на очарователния младеж, в чиито крака бе лежал целият свят.

Малкъм бе предупредил дъщеря си, че нещо дребно ще отключи в сърцето ѝ чувствата, които бе смятала загубени завинаги, и ето че се бе оказал прав.

Алексия посрещна Родерик в „Марли“ на следващия ден. След като забеляза подпухналите ѝ очи и сдържаното ѝ държане, той я целуна братски по бузата и веднага се зае за работа.

Очевидно това беше нейното „връщане към живота“, както сама го бе описала, затова Родерик действаше предпазливо, съобразяваше се с моментните ѝ настроения и отговаряше търпеливо и делово на безкрайните ѝ въпроси за всичко, което ги очакваше.

— Очевидно „Марли“ не означава толкова много за мен, колкото за Леонора — обясняваше тя, докато седяха в библиотеката и пиеха топъл шоколад, а Хелън бе извела Шедоу на разходка, — но заради децата трябва да знам каква къща можем да си позволим.

— Доколкото мога да преценя, приличен дом в провинцията с осем или десет спални и малко земя. И скромна прислуга. А, да, и градина.

Тя го погледна изненадано.

— Сериозно ли говориш? Това ще е чудесно.

— Проверих някои неща и те уверявам, че няма да си бедна според общоприетите стандарти — обясни ѝ той с усмивка. — Е, църковните мишки живеят направо в мизерия в сравнение с тези в Марли, но ти ще можеш да си купиш къща, подобна на моята в Корнуол, стига да успяваш да се справяш с домакинството.

— Случвало ми се е да живея и в тристаен приземен апартамент в Кенсингтън — напомни му тя, — където трябваше постоянно да гасим осветлението, за да пестим от сметката за електричество.

Родерик повдигна развеселено вежди.

— Адвокатите ти са учредили попечителски фондове за образованието на децата и са осигурили на Леонора достатъчно средства, за да живее охолно. Ти също ще имаш собствен доход.

— Нима? — замислено смръщи чело младата жена. — Достатъчно, за да задържа няколко коня и кучетата? И да плащам на някого да се грижи за тях?

Той ѝ се усмихна с обич.

— Скъпа моя, адвокатите май наистина са те наплашили относно материалното ти положение.

— В известен смисъл. Като се има предвид, че сме притежавали това имение с хилядите му акри земя, къщата на „Гросвенър Скуеър“ и тази на „Белгрейв Скуеър“, без да се броят колите, произведенията на изкуството и антиките, а и колекция от бижута, достойна за султан... Това е огромно падение за рода Клифтън, не намираш ли?

— А за теб лично? — погледна я изпитателно мъжът.

— Нищо от това богатство не ми донесе щастие, така че нямам отношение към него. Предпочитам да живея в обикновен дом, където да водя нормален живот, различен от шумното съществуване, което ми натрапваше Саймън. Беше доста изтощително и макар да е имало моменти, когато съм се забавлявала истински, повечето бих искала да забравя — каза тя, мислейки за оргиите, които съпругът ѝ бе устройвал в собствената им къща в нейно отсъствие. — Е, сега съм свободна да поема контрол върху живота си и да правя каквото поискам.

— И какво смяташ да предприемеш? — продължаваше да я гледа настойчиво Род.

— Преди всичко да открия себе си. Коя е младата вдовица на граф Клифтън, майка на две деца? Няма да разбере, докато не се

установя на място по мой вкус, а не в старинно фамилно имение, което хвърля сянката си върху всички ни.

Последва дълго мълчание, нарушавано единствено от пукота на дървата в камината, от която се разпръскваха искри и се сипеше сива пепел в средата. Родерик се загледа в огъня мрачно, изкривил устни в разочарована гримаса.

— Ще представлява ли проблем да продадем „Марли“? — попита Алексия.

Той се надигна с усилие и отиде да погледне през прозореца към градината, където светлината отстъпваше място на настъпващия мрак. После изрече сковано:

— Ще разговарям с няколко агенции още утре. И ще се опитам да направя най-доброто за теб.

След тези думи Родерик побърза да напусне библиотеката.

* * *

— Чу ли новината, Алексия? — втурна се в детската стая Леонора, докато снаха ѝ четеше приказка на Фреди и Ема. Изглеждаше много развълнувана.

— Какво има, мамо?

— Родерик току-що ми съобщи, че дукът на Гарнок се е съгласил да купи „Марли“.

— Какво? Робърт и Зоуи?

— Да, да. Те търсели нещо подходящо в Южна Англия, тъй като Гарнок Касъл е прекалено далеч, за да ходят там през почивните дни. Щом ще продаваме, бих предпочела Робърт пред всеки друг купувач. Беше приятел на Саймън, освен това е един от кръстниците на Фреди, така че е идеален, нали?

— Идеален — като ехо повтори младата жена. — И стана много скоро, бих казала. Род се е свързал с агенциите само преди броени дни.

— Не, Робърт не го купува чрез агенция. Род му се обади да му каже, че продаваме имението, и се разбрали веднага. Купува цялата мебелировка, освен нещата, които искаме да задържим — гласът ѝ пресекна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Алексия кимна съчувствено.

— Къде е Родерик в момента?

— Някъде долу.

— Ще му благодариш от мое име, нали? И му кажи, че ще сляза веднага щом сложа децата да си легнат.

Тя огледа детската стая, в която бяха отгледани поколения Клифтън още от Елизабетинската епоха насам. В първия момент видя само прахосването на едно огромно състояние от покойния ѝ свекър, а после и от Саймън, но веднага след това през съзнанието ѝ мина мисълта, че отровната атмосфера на огромната старинна къща, винаги скрита за външните посетители, но изстрадана от обитателите ѝ, би могла да навреди на Фреди и Ема повече, отколкото обикновеният живот, който ги очакваше сега.

Огромно облекчение бе, че веднага след преместването си оттук тя и децата ѝ щяха да са свободни от всички претенции и ужасните тайни на миналото. Искаше за тях нормално детство, без да бъдат обградени от прислужници, сякаш живеят в дворец като принц и принцеса.

Очакваше ги нов живот и Алексия нямаше търпение да го започне.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

7 юни 1927 г.

— Мамо, ще отидем ли да поплуваме утре? — попита Фреди.

— О, да! — възкликна развълнувано и Ема, кръстосала крака върху килима, проснат в градината на „Елмскрофт Грейндж“, където си устройваха пикник.

— До морето има много път — слабо възрази Алексия, поднасяйки им сандвичи с яйца. — Да видим първо какво ще е времето.

Строена през осемнадесети век, „Елмскрофт“ се бе оказала идеалната къща, в която се преместиха, след като напуснаха „Марли“. Големите стаи бяха светли и просторни, а атмосферата — жизнерадостна. Имаше конюшня за Прелест, Сребрист поток и понитата на децата, както и градина, където да си играят.

Вземайки от огромното имение само най-необходимите мебели, Алексия бе успяла да създаде уютни кътове от меки дивани и удобни столове. Готвач, помощничка в кухнята и двама прислужници се грижеха за чистотата в къщата. Освен това бе наела градинар, както и Смит, който след пенсионирането си се бе нанесъл в стаята над конюшната и се грижеше за конете ѝ.

Но най-хубавото от всичко беше, че баба ѝ се бе установила за постоянно при нея, тъй като Малкълм Ерскайн бе решил да се ожени повторно. Трябваше да признае, че нещата се улесниха и от факта, че Леонора бе отказала да дойде в Хампшир с тях.

— Надявам се, нямаш нищо против, скъпа моя — бе казала на снаха си, — но Робърт Гарнок настоя да остана в северното крило. Ще бъда нещо като „постоянен наемател“. Не е ли забавно? Иска незначителен наем и дори ми позволи да задържа любимите кучета на Иън, като в замяна обещах да наглеждам имението, докато с жена му са в Лондон. Не е ли чудесно?

— Мамо, много се радвам за теб! — отвърна Алексия, тайно обзета от облекчение.

Родерик също се съгласи, че това е идеалното решение. Междувременно бе отбелязал, че е редно нотариалният акт за новия им дом да бъде издаден направо на името на Фреди не само защото това щеше да е неговото наследство, а и по този начин ще избегнат плащането на данък върху него следващия път.

* * *

Следващия път... Това ме накара да се замисля върху собствената си тленност! Следващия път... А съм само на двайсет и седем! Но Родерик е прав. Два данъка върху наследството в продължение на три години ни разориха. Ако най-лошото се случи, третият няма да се окаже фатален.

Харесва ми тук, в Хампшир, далеч от лошите спомени в Марли. Природата е чудесна и си имам прекрасна градина, съвсем различна от моето тайно убежище там. Вече нямам нужда от място, където да се крия и да търся усамотение.

Странно, въпреки че имам пълен контрол над живота си, както се бях зарекла, обстоятелствата доста промениха гледната ми точка.

Вече разбрах, че единственото, върху което имаш власт, е начинът, по който приемаш онова, което се случва в живота ти. В действителност всички сме подвластни на съдбата и макар да изглежда, че имаме избор, какво ни кара да предпочетем един път пред останалите?

Не съжалявам за нищо от миналото. Обичам дома си, щастлива съм, че Прелест и Сребрист поток са доволни в конюшната, а Шедоу продължава да ме следва, където и да отида. Имам децата си, а баба е моята опора.

Това, в края на краищата, беше писано да стане.

* * *

На следващата сутрин вратата на спалнята на Алексия се отвори с трясък.

— Денят е прекрасен! — съобщи Ема.

Фреди скочи направо върху краката ѝ.

— Каза, че ще поплуваме, ако времето е хубаво.

— Защо не отидем на гости на чичо Родерик? Нали живее край морето! — предложи дъщеря ѝ, като галеше свитото до майка си кученце.

— Ами да, мамо! Защо не отскочим да го видим? Винаги е казвал, че можем да останем при него колкото поискаме.

Алексия се отпусна върху възглавниците и се замисли.

Фреди запляска с ръце:

— Така ще го изненадаме!

— Ще го изненадаме! — като ехо повтори сестра му. За учудване на децата, тя избухна в смях. Синът ѝ я изгледа подозрително.

— Кое е толкова смешно?

— Помислих си, че чичо ви Родерик наистина ще остане много учуден, ако всички се изсипем без предупреждение.

— Вече нямаме бавачка и можем да правим каквото си поискаме, нали? — насърчително я погледна Фреди.

— Впрочем това не е толкова лоша идея — усмихна се широко Алексия.

Децата я погледнаха учудени. После заподскачаха радостно.

Тя скочи от леглото със сияещо лице.

— Хайде тогава! Да нахвърлим някои неща в куфарите и да тръгваме. До Корнуол има доста път.

Ема наклони глава на една страна:

— Щастлива ли си, мамо?

— Много, много щастлива — отвърна възторжено Алексия, разпери ръце и ги прегърна и двамата. — Сега кажете на прабаба си, че ще отсъстваме няколко дни, и попитайте мисис Мейсън дали ще ни направи малко сандвичи за из път.

Децата хукнаха да изпълнят заръката, а тя в особено приповдигнато настроение сложи в куфара само най-необходимото за тримата. Това щеше да е истинско приключение и ако Родерик отсъстваше от дома си, нямаше да има никакви проблеми, защото икономката му бе предупредена да ги пуска в къщата по всяко време.

* * *

— Кога ще стигнем? — питаше вече за стотен път Фреди.

Като не преставаше да следи внимателно пътя, Алексия натисна педала на газта, знаейки, че децата са вече уморени и отегчени. Бяха дремнали малко и сега изгаряха от нетърпение да пристигнат на морския бряг.

— Ще сме в Боскасъл след около половин час — обеща тя. — Пенхолт е веднага след това.

— Ще можем ли да поплуваме там? — осведоми се Ема.

Беше късен следобед и във въздуха се усещаше задух, както се случваше често, когато слънцето започваше да се снижава преди залез.

— Ще решим, когато пристигнем — отвърна уклончиво майка им, надявайки се да не е допуснала ужасна грешка.

Ами ако Родерик бе заминал за Лондон за дълго? Или пък икономката му има свободен ден и няма кой да ги посрещне?

Най-сетне пред тях се простря Пенхолт и с биещо до пръсване сърце Алексия се насочи на запад към морето, ориентирайки се по слънцето.

Оставаха само още няколко минути.

— Ето! — извика възторжено Фреди. — Виж онази голяма къща! Сигурно там живее чичо Родерик.

„Силкот Менър“ беше по-внушителен, отколкото си го бе представяла. Направен от камък, с огромни прозорци, гледаци към градина в тропически стил, скътан в една вдлъбнатина на върха върху издадени над Атлантика скали.

— Пристигнахме! Сега ще поплуваме ли? — възбудено попита Ема.

Алексия спря колата на алеята и излезе бавно, схваната от продължителното пътуване. В този момент входната врата се отвори и на прага любезно застана усмихната жена на средна възраст.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Алексия Клифтън. Мистър Дейвънпорт дали е у дома си?

Лицето на икономката засия.

— О, добре дошли, милейди. Боя се, че мистър Дейвънпорт го няма. Отиде до Бюд за продукти, но очаквам да се върне всеки момент. А това трябва да са...

— Фреди и Ема — усмихнато ги представи майка им.

— Хайде, влизайте. Чувствайте се като у дома си. Сигурно няма да откажете чаша чай? И мляко за децата. Току-що извадих кейка от печката.

Докато бърбеше, жената ги въведе в голямо светло фоайе, от което се влизаше в няколко гостни. Хвърляйки бегъл поглед през отворените врати, Алексия забеляза, че всички са с изглед към морето.

Фреди и Ема тичаха от помещение в помещение, а икономката не спираше да говори:

— Аз съм мисис Уилмот и бях наета на работа тук от покойния мистър Едмунд Дейвънпорт.

— Значи познавате сина му още от дете.

Усмивката ѝ стана още по-широка:

— Разбира се. Беше на единайсет години, когато се нанесох в този дом.

Фреди се върна тичешком във фоайето и съобщи високо:

— Теб те има там, мамо!

— Как така?

— Ела да видиш!

Грабна ръката ѝ и я задърпа към елегантна стая, където Ема се бе изправила и разглеждаше „Алексия в розова рокля“. Портретът бе окачен на стената срещу един от прозорците, сякаш жената на него се вира в морето.

— Мистър Дейвънпорт високо цени тази картина — със задоволство отбеляза мисис Уилмот. — Веднъж ми сподели, че тя е най-ценното му притежание.

Алексия се изчерви и усети, че ѝ става горещо, припомняйки си спокойните часове в ателието му в Челси и споделената помежду им близост.

В този миг разбра, че е било писано да дойде и да го намери точно този ден. Времето за нея беше настъпило, ала през изминалата година и половина почти не го бе виждала, въпреки че от време на време разговаряха по телефона. Значи и за него моментът бе дошъл? Или бе отлагала прекалено дълго?

Откъм алеята се чу шум от спираща кола, следван от нечии стъпки по чакъла.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите от страх и копнеж с такава сила, че едва успяваше да си поеме дъх. Застанала пред портрета си, тя мислено се замоли да не е закъсняла прекалено.

— Мисис Уилмот! — подвикна Родерик.

После влезе в стаята с широки крачки и застина на мястото си, щом забеляза Алексия.

— Чаках те — успя да изрече тя все пак.

Мъжът я погледна, пристъпи към нея, притегли я в прегръдките си и я притисна силно към себе си.

— Но не толкова дълго, колкото аз чаках теб.

Издание:

Уна-Мери Паркър. Тайните на Алексия

ИК „Хермес“, Пловдив, 2009

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 978-954-26-0717-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.